

„O autoare
de neratat!“

RT Book Reviews

SEDU-MĂ CU SAFIRE

JANE FEATHER

SERIA „GIUVAIERE LONDONEZE“

Onorabila domnișoară Fenella Grantley are un mare secret: a luat parte, fără știrea celor apropiați, la cursuri de actorie și visează să joace într-o piesă pe scena unui teatru. Femeile din lumea bună, din care face și ea parte, nu au asemenea aspirații, dar Fenella nu a fost niciodată genul care să urmeze regulile înaltei societăți. Așadar, este de-a dreptul entuziasmată când se vede față în față cu provocarea de a întruchipa personajul principal al unei piese – până când îl cunoaște pe autorul acesteia. Alternând între înnebunitor de enervant și înnebunitor de irezistibil, el se dovedește o provocare chiar mai mare pentru Fenella.

Edward Tremayne, fiul ilegitim al contelui de Pendleton, s-a dezis de înalta societate cu câțiva ani în urmă, croindu-și propriul drum în lumea teatrului și urmându-și chemarea talentului de dramaturg. Fenella este tot ce îi lipsește din lumea căreia i-a aparținut și el cândva. Acum, că soarta i-a scos-o în cale, Edward este hotărât să o facă personajul principal al piesei – și al vieții lui. Însă pasiunea care se aprinde între ei nu este ușor de controlat, căci nu sunt doar doi oameni care simt o atracție irezistibilă unul față de altul, ci și două personalități puternice, cu un trecut, orgolii și aspirații care le-ar putea sta în cale...

Jane Feather este o foarte populară autoare britanico-americană de romane de dragoste istorice. De la debutul din 1984, romanele ei au devenit bestselleruri *New York Times* și *Publishers Weekly* și au fost publicate în peste 10 milioane de exemplare.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-6714-4

9 786063 367144

JANE FEATHER

Sedu-mă cu safire

Seduce Me with Sapphires
Jane Feather
Copyright © 2020 Jane Feather
Toate drepturile rezervate
Ilustrația copertei: Chris Cocozza

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Sedu-mă cu safire
Jane Feather

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FEATHER, JANE
Sedu-mă cu safire / Jane Feather
trad. din lb. engleză: Ileana Popa – București: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-6714-4
I. Popa, Ileana (trad.)
821.111

JANE FEATHER

Sedu-mă cu safire

Traducere din limba engleză
Ileana Popa

LITERA

București
2020

Capitolul 1

Onorabila Fenella Grantley aruncă o privire rapidă pe coridor înainte să se îndrepte în vârful degetelor spre camera de zi a mamei sale. Curiozitatea avidă a lui Lady Grantley în legătură cu planurile din acea zi ale unicului ei copil era puțin spus inconvenabilă. Fenella își iubea mama din tot sufletul, dar misiunea de a-i evita întrebările fără să pară nepoliticoasă se dovedi destul de dificilă. Mai ales că mama dorea să știe cum decursese seara ei alături de George. Lord George Headington devenise rapid un fel de ghimpe în coastele Fenellei, dar speranțele pe care mama ei și le făcea în legătură cu el, chiar dacă nu și le exprima în mod deschis, erau evidente, chiar și pentru o minte mai puțin ageră.

Fenella se grăbi să coboare scara în formă de potcoavă și traversă holul spre ușa din față. Spre ușurarea ei, nici unul dintre slujitori nu era prin preajmă și, cel mai important, Collins, valetul, nu era de găsit. Collins avea o abilitate extraordinară de a obține informații fără să pară că le cere, iar Fenella nu avea nici un chef să fie chestionată.

Ieși din casă pe o Albemarle Street înghețată. Era trecut de primele ore ale dimineții, iar strada, de obicei plină de trăsură și cărucioare ale negustorilor, era acum neobișnuit de liniștită. Iarna fusese cruntă, iar, în zile geroase ca aceea, străzile rezidențiale din Mayfair erau aproape pustii.

Își ridică mai bine gulerul hainei sale de zibelină, ca să se protejeze de o rafală violentă de vânt înghețat, și grăbi pasul, în căutarea unei trăsură, dar ajunsese la Piccadilly înainte să vadă vreuna. Strada înțesată de magazine era plină de pietoni și cărucioare. Cu puțin efort, reuși să se strecoare și să facă semn unei trăsură.

– Gower Street, îi spuse Fenella în timp ce urca, recunoscătoare că scăpa fie și pentru câteva clipe de vântul de afară.

Nimeni în interiorul mohorat, simți că starea de spirit i se mai îmbunătățea. Intotdeauna se simțea cuprinsă de un sentiment amețitor de libertate când era în drum spre Bloomsbury. Se delecta cu senzația provocată de faptul că nimeni nu știa unde se afla, nici măcar prietenele ei dragi, darămite mama ei. Nimeni nu știa unde se ducea sau cum avea să-și petreacă dimineța. În afară de timpul petrecut alături de Diana și de Petra, viața părea, în acele zile, să fie deosebit de monotonă. Nu exista sentimentul de așteptare sau posibilitatea unei surprize. Știa că nu avea dreptul să se simtă în acel fel; ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru viața privilegiată și confortabilă de care avea parte. Dar, cumva, stilul acela de viață nu părea să-i fie de ajuns. Și, deși uneori se certa singură, pentru că i se părea că era nerecunoscătoare și răzgâiată, nu reușea să scape de senzația de tristețe. Iar de câte ori se gândea la Lord George Headington, cenușiul vieții ei devenea tot mai întunecat și mai profund.

Trăsura dădu colțul din Bloomsbury Square pe Gower Street, iar Fenella începu să bâjbăie prin poșetă după măruniș. Deschise portiera și sări pe trotuar, deja simțindu-se mai bine dispusă. Îi întinse vizitiului banii, iar acesta o salută din cap, apoi luă o dușcă din plosca pe care o ținea la șold, își dresе vocea și trase o flegmă mai departe, pe trotuar.

Chiar și pe gerul cumplit, aerul era îmbăcsit de mirosul îngrozitor al fumului dens provocat de cărbunele ieftin de la focul din locuințele celor săraci și de la antracitul care încălzea casele bogătaşilor. O zi petrecută pe străzile londoneze îți îngreuna respirația și îți umplea plămânii de flegmă.

Dar Fenellei nu-i păsa de poluare. Brusc înveselită, aerul i se părea de-a dreptul proaspăt, cu o aromă de libertate.

Bloomsbury era o parte respectabilă, deși nu la modă, a Londrei, care îi devenise familiară în incursiunile săptămânale din ultimul an. Urcă treptele unei case înguste de pe Gower Street și intră pe ușa principală, care avea mare nevoie de reparații. Holul îngust avea și acela, în egală măsură, nevoie de reparații, căci plintele scârțâiau, iar linoleumul era zgâriat și se ridica pe la margini. Aerul era rece, în ciuda zgomotului infernal pe care îl făcea

un radiator cu aburi, iar lămpile pe gaz abia luminau pereții murdari și cenușii.

O scară îngustă se ridica spre etajul superior, de unde se auzeau până jos acordurile unui pian. Fenella se repezi pe scări până în holul primului etaj. Pianul se auzea mai tare, de după una dintre ușile prost vopsite de pe coridor. Lumina rece a dimineții de februarie se strecura printr-o fereastră soioasă de la capătul coridorului. Fenella deschise o ușă de pe la jumătatea acestuia.

— Bună dimineața, tuturor! salută ea micul grup de oameni adunat în jurul unei mese lungi.

Toți erau încotoșmănați în haine de iarnă, iar degetele lor înmănușate răsfoiau foile de hârtie de pe masă. Un alt radiator cu abur se opintea zgomotos și ineficient de sub o fereastră care dădea spre stradă.

— Ce bine, în sfârșit ai ajuns, comentă un bărbat mai în vârstă, distins și grizonant, care stătea în capul mesei.

Paltonul jerpelit, mănușile fără degete și fularul ponosit și scămoșat din lână nu diminuau cu nimic senzația de putere pe care prezența lui o emana.

Fenella se abținu să comenteze că, de fapt, venise cu cinci minute mai devreme decât ora stabilită.

— Scuzele mele, Cedric, nu mi-am dat seama că v-am făcut să așteptați, spuse ea zâmbindu-le celor din jurul mesei. E un ger de crapă pietrele, mai comentă ea, apoi luă un loc pe scaunul liber de la masă și își strânse mai bine haina în jurul trupului.

— E groaznic de frig și aici, mormăi un tânăr prin fular. Dacă o să continuăm să ne întâlnim așa, pe timp de iarnă, o să avem nevoie de o sobă pe kerosen sau ceva.

Cedric Hardcastle, un om irascibil în perioadele lui bune, care își conducea cu un buget limitat mica școală de actorie din locuința sa din Bloomsbury, îl fulgeră cu privirea.

— Sigur, Robert, dacă îți permiți tu să plătești pentru combustibil!

Robert bombăni ceva și începu să roadă capătul unui creion, fixându-și privirea pe masa zgâriată.

Fenella tresări. Ea era singura membră a trupei care și-ar fi permis să furnizeze atât soba, cât și combustibilul, dar încerca să nu atragă atenția asupra vieții privilegiate de care avea parte. Toți

erau acolo dintr-un singur motiv: pasiunea lor pentru teatru și dorința de a ajunge pe scenă. Cedric fusese un actor celebru, până când alcoolul și pierderile de memorie îl împiedicaseră să mai urce pe scenă. Așa că își înființase o școală de actorie, singura de acel fel, în speranța că putea câștiga ceva de pe urma acesteia. Dar nu prea îi reușise.

Fenella luă teancul de foi din fața ei. Scenariul nu îi era familiar; de obicei, lucrau pe diverse piese clasice de teatru.

— Astăzi, citim o nouă piesă de teatru, anunță Cedric. Și suntem foarte norocoși să-l avem pe dramaturg printre noi, ca să ne explice subtilitățile piesei. Edward, dorești să spui ceva, înainte să începem? Întrebă el spre partea aflată în penumbră a încăperii.

Fenella își ridică privirea, întrebându-se cum de nu îl remarcase până atunci pe străinul care stătea pe un scaun înalt. Când bărbatul se ridică și ieși din penumbră, se miră și mai tare că nu îl observase. Prezența lui fizică era impresionantă. Era un bărbat înalt, cu umeri lași și mâini puternice, dar îngrijite. Fenella fusese mereu atrasă de bărbații care aveau grijă de mâinile lor, iar acest Edward cu siguranță făcea parte dintre ei.

Îi adresă un zâmbet curios și prietenos și rămase șocată când bărbatul nu făcu decât să se încrunte în direcția ei. Dar efectul încruntăturii fu oarecum diminuat de ochii lui, cei mai pătrunzători și mai albaștri pe care Fenella avusese ocazia să-i întâlnească. Sprâncenele groase și zbârlite se potriveau cu claua de păr negru, răvășit, care îi atârna peste frunte și i se ondula peste guler. Toate acestea îi dădeau un aer de bogătaș desfrânat. „Ce păcat că s-a încruntat“, se gândi Fenella.

Se uită din nou la scenariul din fața ei. Pe prima pagină scria cu litere îngroșate „Edward Tremayne“, iar sub nume: *Safir*.

Singurele cunoștințe cu numele de Tremayne pe care le avea, vicontele Grayling și Lady Julia, erau copiii contelui Pendleton, dar individul ursuz din fața ei nu putea să aibă legătură cu acea familie. Mai degrabă, o făcea să se gândească la o corcitură ciufulită, cu părul lui negru, prea lung, care avea clar nevoie să fie pieptănat. Ceea ce era nemilos din partea ei să gândească, iar Fenella nu era genul de persoană nemiloasă.

— *Safir*? Întrebă ea pe un ton plăcut. Acesta este titlul piesei?

– Titlul e în lucru, declară Edward Tremayne, făcând un gest disprețuitor cu mâna. Avea o voce fermecătoare, profundă și bine modulată. Dacă o să și citești scriptul, o să înțelegi ce vreau să spun, adăugă el.

Fenella simți cum ușoara ei senzație inițială de iritare față de el se transforma în pură neplăcere. Ea și domnul Tremayne nu aveau cum să se înțeleagă bine dacă lucrurile continuau în acel mod. Aroganța lui era palpabilă. Poate că era agitat din cauză că urma să își audă piesa citită de străini – poate chiar pentru prima dată. Cu un efort, Fenella își acceptă propria explicație plină de îngăduință și își înghiți supărarea, mutându-și atenția de la el. Întoarse deliberat capul și-l întrebă pe Cedric:

– Avem fiecare o anumită parte de citit sau interpretăm unul după altul, în ordine?

– Tu citești partea lui Rose, declară Edward Tremayne. Cedric, nu mă interesează ce citesc ceilalți. E decizia ta.

– De ce trebuie să joc eu rolul personajului Rose? întrebă Fenella, surprinsă în mod sincer de așa o declarație fermă. Nu mă cunoști. Nu m-ai mai auzit interpretând. Cum poți fi atât de sigur că mi se va potrivi?

– Nu sunt. Dar așa îmi spune instinctul, răspunse el.

Fenella se încruntă. O senzație ciudată de déjà-vu i se urcă pe ceafă. Bărbatul acela avea ceva familiar, în sensul că avea senzația că îl mai zărise undeva, cu coada ochiului, la un moment dat. I se părea ceva familiar la privirea lui. Îl privi intens pentru câteva clipe, apoi amintirea începu să se cristalizeze. Îl mai văzuse, își dădu ea seama. De câteva ori, de fapt. Își aminti unul dintre nenumăratele dansuri la care participase cu o ocazie la fel de plictisitoare și neproductivă ca majoritatea evenimentelor de acel gen. Cu excepția faptului că fusese acut conștientă de prezența unui bărbat care stătea în picioare, sprijinit de perete, cu brațele încrucișate, și care privea la perechile care dansau. Fusese surprinsă de privirea lui, care părase să oglindească propriile ei sentimente, ascunse sub zâmbetul politicos și sub neîncetata sporovăială veselă.

Uitase cu totul de el imediat ce se terminase dansul, dar în acel moment își aminti că, de fapt, mai avusese o dată senzația că-l văzuse, trecând pe stradă, în timp ce ea cobora treptele casei. Dacă

el nu ar fi avut o siluetă atât de impozantă, probabil că nici nu l-ar fi observat printre pietonii care se plimbau pe Albemarle Street.

Iar altă dată, mergând pe Park Lane, avusese senzația înconfundabilă că era urmărită. Chiar în momentul în care aruncase o privire involuntară peste umăr, un bărbat înalt se făcuse nevăzut pe alee. La vremea aceea, întâmplarea nu i se păruse ciudată. Presupusese că el era un membru al înaltei societăți, care probabil locuia în zona Mayfair; nu era deloc surprinzător să-l vadă ici și colo. Dar acum avea senzația clară că aparițiile acelea ocazionale fuseseră, de fapt, intenționate.

Ce idee ridicolă! Clar începea să o ia pe arătură cu fanteziile ei. De ce ar fi vrut bărbatul acela să o urmărească? Oricum, era prea interesată de rolul din piesă ca să se lase cuprinsă de speculații inutile. Răscoli paginile scenariului și observă rapid că Rose apărea pe aproape fiecare pagină.

Ei bine, Fenella nu putea refuza niciodată o provocare; întreaga idee cu actoria începuse ca o provocare, pe care o păstra doar pentru ea. Lord și Lady Grantley și-ar fi ieșit din minți dacă ar fi aflat despre proiectele ei actricești; teatrul nu era o activitate potrivită pentru fiica unui baron.

Dintr-un motiv sau altul, nici măcar prietenelor sale apropiate nu le încredințase secretul.

Fenella se întrebase deseori, la început, dacă era jenată sau rușinată de acea pasiune ciudată. Într-un final, decisese că nu era cazul. Pur și simplu, era ceva foarte personal și privat... o distracție bine-venită, care o mai scotea din starea de tristețe și plictiseală care o năpădise de ceva vreme.

Și totuși, ar cam fi fost timpul să le mărturisească Diane și Petrei ce se întâmpla. Secretul devenea pe zi ce trecea tot mai complicat, așa că nu mai putea să-l țină doar pentru sine. Întreaga afacere îi ocupa atât de mult timp, încât era ridicol să încerce să se mai prefacă față de ea însăși că este doar o pasiune oarecare, la fel ca aceea pe care o avea Diana pentru cursele de cai sau Petra pentru hainele excentrice și colorate de cabaret.

– Să începem? spuse Cedric, după ce alocă în jurul mesei restul rolurilor.

Fenella, ca de obicei, se pierdu rapid în dramatismul interpretării lecturii. Era unul dintre lucrurile pe care le iubea nespus la acea activitate – faptul că o ajuta să se detașeze de propria persoană.

Dar nu era prea sigură de personajul ei. Părea mai degrabă o enigmă decât o persoană adevărată, și era greu să-ți dai seama cum s-o joci. O dată sau de două ori, îl simți pe Edward Tremayne cum se apropia în spatele ei. În picioare, bărbatul părea și mai impunător decât atunci când stătea pe scaun. Și o făcea să fie agitată, ceea ce o enerva și mai rău.

Se încurcă la o replică și auzi un oftat exagerat de exasperare în spatele ei. Bătu cu palma foile de hârtie din fața ei și se întoarse ca să se uite peste umăr.

– Ați putea, vă rog, să stați în altă parte, domnule Tremayne? Mă încurcați.

Ochii albaștri se îngustară, și, pentru o secundă, o adevărată flăcără izbucni în adâncurile lor de safir. Edward se înclină batjocoritor.

– Iertare, domnișoară Grantley. Nu am nici o intenție să vă tulbur sensibilitățile delicate. Dar, din experiența mea, actorii amatori nu-și pot permite să fie prea sensibili.

– Nu sunt nici sensibilă, nici delicată, replică Fenella, întrebându-se ce făcuse de stârnise o asemenea ostilitate din partea unui străin. Dar, când tot ce aud este cum îmi respirați greu în ceafă, mi se pare imposibil să mă concentrez, preciză ea, străfulgerându-l cu ochii ei cenușii.

El făcu un pas înapoi și ridică mâinile, într-un gest defensiv.

– Oh, dar ce temperament are doamna! Unde ați dori să mă așez, ca să nu vă mai tulbur concentrarea?

– Oriunde, nu-mi pasă, doar în spatele meu să nu stați, spuse ea.

Fenella era conștientă de privirile curioase și amuzate ale celor de la masă. Cearta inutilă cu Edward se dovedea distractivă pentru toată lumea, în afară de ea.

– Personajul acesta, Rose, nu are nimic atractiv, declară Fenella, brusc pornită pe războială. Toate replicile ei sunt o înșiruire de banalități. Nu există nici un fel de pasiune, de emoție, vreun indiciu de complexitate, nimic cu care să pot lucra, spuse ea, ordonând hârtiile din fața ei. Nu mă interesează această interpretare, Cedric. Vă cer scuze tuturor!

Apoi se ridică brusc, pentru că în acel moment nu-i mai păsa pe cine deranja. Își trase mânușile și părăsi camera peste care se lăsase o liniște mormântală.

Coborî treptele în sunetul acordurilor de pian care păreau că se repetă la nesfârșit în spatele ei. Ieși pe Gower Street, îmbrățișându-și furia și frustrarea în fața gerului de februarie. Rareori își pierdea cumpătul; pentru că, de cele mai multe ori, așa ceva făcea mai mult rău decât bine și te făcea să-ți pierzi și demnitatea. Fenella era de-a dreptul supărată că lăsase aroganța și disprețul lui Tremayne să o provoace să abandoneze singura activitate care o făcea fericită și-i ducea satisfacție. Dădu colțul spre Bloomsbury Square.

— Hei, așteaptă o clipă, domnișoară Grantley!

Vocea din spatele ei o făcu să se grăbească. Îi auzea pașii cum se apropiau cu repeziciune.

— Se vede treaba că nu m-am făcut bine înțeleasă, domnule Tremayne. Nu mă interesează nici compania dumneavoastră, nici piesa de teatru, spuse ea, fără să încetinească.

Dar el o ajunse din urmă într-o clipă și începu să meargă lângă ea. Alergase în grabă după ea, dacă era să se ia după paltonul deschiat și mâinile fără mânuși.

— Permite-mi să-ți ofer o cafea, Fenella... Pot să-ți spun Fenella? Se pare că avem niște obstacole de depășit.

Ea se opri și se uită la el, exasperată că trebuia să își ridice atât de mult capul ca să-l poată privi în ochi.

— Nu, nu puteți să-mi spuneți Fenella. Și nu, nu îmi doresc cafea. De asemenea, nu am nici un interes să depășesc obstacole de vreun fel. O zi bună, domnule Tremayne!

Cu asta, se răsuci pe călcâie și porni spre Bloomsbury Square.

Edward ezită doar o clipă. Nu-și putea permite să o lase să plece. Ultimul lucru pe care își imaginase că-l dorea fusese ca o lady răsfățată, din societatea privilegiată, să o joace pe Rose. Și totuși, în ciuda tuturor instinctelor care îi comandau contrariul, când se gândea la Rose, nu putea să-și scoată din cap imaginea onorabilei Fenella Grantley. Așa fusese din momentul în care o văzuse pentru prima dată la un bal, unica lui incursiune pe terenul fragil de joacă al înaltei societăți.

Pe vremea aceea, *Safir* și personajul principal începuseră să prindă contur și, din motive neștiute, din momentul în care dăduse ochii cu Fenella Grantley, figura ei devenise inseparabilă de Rose.

El se mișcă rapid și o ajunse din nou din urmă pe Fenella. Îi puse o mână pe braț.

– Te rog, ascultă-mă, doar pentru un minut.

Tonul lui era atât de diferit de sarcasmul batjocoritor cu care o tratase mai devreme, încât ea încetini aproape involuntar și-l privi. Acei ochi albaștri erau diferiți, calzi, amuzați și, cu siguranță, plini de pocăință.

– M-am purtat oribil, știu. Te rog să mă ierți. Uneori, când sunt foarte nerăbdător în legătură cu ceva important, parcă nu mă pot abține. Devin nesuferit cu cei din jur.

– Înțeleg, spuse Fenella sec. Și ești afectat des de această nefericită schimbare de caracter, domnule Tremayne?

El își trecu o mână prin claia dezordonată de păr.

– Știu, merit pe deplin ce spui. Dar am putea merge undeva unde e mai cald, ca să mă cerți?

O rafală violentă de vânt șuieră prin Bloomsbury Square, ca și cum i-ar fi subliniat cuvintele.

Fenella simți o dorință nebunească de a izbucni în râs. Nu crezuse nici măcar pentru o clipă în pocăința umilă a lui Edward Tremayne, dar se trezi intrigată și amuzată de încercările lui. Un sentiment suficient de inedit pentru acele zile mohorâte de care avea parte încât să-și dorească să-i dea curs.

– Poți să-mi cumperi o ceașcă cu ciocolată caldă, domnule Tremayne. Există o cafenea în partea cealaltă a pieței.

El se înclină simandicos.

– Îmi faceți o mare onoare, doamnă, spuse el și îi oferă cu un gest teatral brațul.

Fenella își strecură mâna înmănușată pe sub brațul lui. Se simțea ca și cum juca într-o comedie. La braț, se îndreptară spre cafeneaua din piață.

Edward împinse ușa, și intrară în încăperea cu miros greu, îmbâcsit de fum de țigară. Oameni bine încotoșmănați se bucurau de ceștile aburinde. Fenella trecu în fața lui, iar el închise rapid

ușa, înainte ca vreun client al cafenelei să se plângă de curentul de aer rece.

– Cel puțin, este cald, observă ea, desfăcându-și eșarfa.

Dar era greu de respirat, așa că își făcu vânt cu mâna, încercând să mai curețe aerul.

– O să te obișnuiești într-un minut, îi spuse Edward, ghidând-o cu o mână pe spate spre o masă liberă din colțul îndepărtat.

Fenella simți din nou cum o cuprinde iritarea. Tonul lui devenise brusc descurajator, iar acea mână călăuzitoare de pe spatele ei era un gest mult prea familiar din partea unui străin. Cu toate acestea, se așeză pe scaunul pe care el îl trase pentru ea, își scoase mânușile și începu să studieze meniul.

– Ar trebui să-ți desfaci haina, spuse el, în timp ce se uita pe meniul. Altfel, o să-ți fie frig când ieșim.

Fenella îl privi uimită și observă că el râdea. Sau cel puțin ochii râdeau. Iar buzele lui se curbaseră ușor, ceea ce, împotriva bunei judecăți, i se păru foarte atractiv.

– Cel puțin, asta îmi spunea bona mea, adăugă el, dând la o parte meniul.

– La fel spunea și a mea, răspunse Fenella, neputând să-și controleze amuzamentul din tonul pe care îi răspunsese.

Ce era cu bărbatul acela? O clipă, era un căpcăun ursuz, ca în următoarea să devină brusc întruchiparea farmecului și a umorului.

O chelneriță grăbită se îndreptă spre ei.

– Ce pot să vă aduc?

– Ciocolată caldă, vă rog, spuse Fenella.

– Cafea, declară Edward, apoi își îndreptă privirea spre Fenella. Ceva de mâncare?

Fenella analiză opțiunile, în timp ce femeia bătea cu creionul în carnețelul pe care-l ținea în mână.

– Da. Aș dori o prăjitură pentru ceai, decise ea.

– Două, atunci, îi spuse Edward chelneriței, care oftă din greu și se îndepărtă. Nu cred că este fericită cu munca asta, observă el sec.

Fenella se strâmbă.

– Nici nu-mi imaginez cum ar putea fi, spuse ea. Trebuie să fie obositor să cari toată ziua tăvi grele. Pe deasupra, nu toți clienții sunt politicoși sau recunoscători.

– Deci onorabila domnișoară Grantley are conștiință socială, spuse el ridicând din sprâncenele groase.

Fenella se încruntă.

– Chiar trebuie să fi întotdeauna atât de neplăcut când vorbești?

– Oh, cu siguranță, nu întotdeauna, protestă el, cu sprâncenele ridicate, care îi dădeau un aer sardonice.

Fenella își împinse scaunul înapoi, își puse palmele pe masă și se pregăti să se ridice.

– Oricât m-aș gândi, nu pot să găsesc nici măcar un motiv pentru care ar trebui să stau aici, când ești într-o dispoziție atât de proastă.

El se mișcă deodată cu viteza fulgerului, întinse brațul și o prinse de încheietură.

– Iartă-mă, Fenella, te rog! Uneori, pur și simplu nu pot să mă abțin. Te rog, rămâi și permite-mi să mă revanșez!

Ea îl privi exasperată pentru o clipă.

– Și de ce Dumnezeu aș face așa ceva?

El continua să o țină de încheietură, dar atingerea lui era ușoară, și Fenella s-ar fi putut oricând elibera.

– Pentru că îmi pare cu adevărat rău, și pentru că vreau să-ți vorbesc despre piesa mea, și pentru că te găsesc... Ezită, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele. Pentru că te consider fascinantă. Vreau să te cunosc, Fenella. Nu, trebuie să te cunosc. Te rog să te așezi din nou!

Fiecare instinct îi spunea Fenellei să se îndepărteze, să și-l scoată din minte, să uite de el și de jocul lui afurisit. Și totuși, se așeză din nou pe scaun, iar degetele lui îi eliberară încheietura.

Chelnerița se întoarse și puse pe masă băuturile și prăjiturile fierbinți.

– Mai doriți și altceva?

– Nu, mulțumesc, spuse Fenella și începu să amestece repede în lichidul gros și întunecat din ceașcă, cu o concentrare exagerat de mare pentru o asemenea acțiune.

Edward tăcu și el pentru câteva momente. Își tăie pe jumătate prăjitura pentru ceai și își puse zahăr în cafea. În cele din urmă, spuse încetișor:

– Mulțumesc!

– Pentru ce? întrebă ea și luă o gură din ciocolată, în timp ce îl privea printre aburii care ieșeau din ceașcă.

– Pentru că mi-ai iertat bătăria și pentru că... ai rămas.

– De rămas am rămas, dar nu sunt sigură că te-am și iertat, replică ea, îndreptându-și atenția asupra prăjiturii.

El îi aruncă un zâmbet pe jumătate trist.

– Mi se pare corect.

– Nu ne-am mai întâlnit niciodată oficial, dar de fapt te-am văzut de mai multe ori, spuse brusc Fenella.

Capitolul 2

– Da, ne-am mai întâlnit, dar, având în vedere că nu am fost prezentați oficial unul altuia, mă surprinde că îți amintești, zise el și ridică întrebător dintr-o sprânceană.

Fenella se încruntă.

– Tremayne? murmură ea. Singurele persoane cu numele Tremayne pe care le cunosc sunt Carlton și Julia. Tatăl lor este contele de Pendleton, dar nu ne învârtim în aceleași cercuri.

– Asta nu mă surprinde, răspunse el, cu un zâmbet sardonic. Nici mie nu mi se par simpatice neamurile mele vitrege.

– Neamuri vitrege?

– Da. Sunt ceea ce cred că este, în general, considerat drept o lovitură în afara căsătoriei, spuse el pe un ton caustic, în timp ce îi urmărea cu atenție reacția.

– Ah, născut pe partea greșită a plăpumii, cum se mai spune, sublinie ea, cu franchețe.

– Exact! Mama mea a fost actriță. Elizabeth Austel – poate ai auzit de ea, spuse el și sorbi din cafea.

– Nu doar că am auzit de ea, am și văzut-o, în rolul Desdemonei, la Theatre Royal, în urmă cu câțiva ani. E o actriță foarte bună.

– A fost, o corectă el. A murit anul trecut.

– Oh, îmi pare rău. Cred că ți-a fost greu, spuse ea cu un zâmbet blând și plin de compasiune. Ați fost foarte apropiați?

El ridică din umeri, dar era ceva neconvingător în gestul acela care voia să arate indiferența, se gândi Fenella.

– Nu am putut să petrec mult timp cu ea, preciză el. Tatăl meu a insistat să locuiesc la reședința Tremayne în cea mai mare parte a timpului, și am mers la colegiul Eton cu Carlton. Poate că am fost considerat un cetățean de clasă inferioară, dar nimeni nu-l poate învinui pe tatăl meu pentru că a insistat să mă trateze la fel ca pe urmașii săi legitimi. Cel puțin, în aparență, adăugă el.

Fenella procesă informațiile în tăcere. Nu era de mirare că el era atât de capricios, reflectă ea, având în vedere că fusese nevoit să fie vioara a doua, după Carlton și Julia. Din ceea ce știa despre ei, nici unul nu se remarcă prin empatie.

Se gândi din nou la primul ei sezon, când fusese prinsă în vârtejul dansului de debutantă în căutarea unui soț. Un dans în care ea și cele două vechi prietene se angajaseră cu profund dispreț față de ritualurile pe care le presupunea și de ideea de căsătorie, care era văzută de societate drept culmea realizărilor în viață. Își aminti clar că îl văzuse pe Edward în timpul acelei frenetice tirade sociale. Ceva legat de prezența lui fizică o atrăsese, în primul rând acei ochi albaștri fascinanți, apoi aspectul lui extrem de relaxat, oarecum dezordonat. Nimic ieșit din comun în mod specific, ci o impresie de ansamblu de nonconformism ușor desfrânat, dar foarte atractiv. Fusese surprinsă de faptul că, de fiecare dată când îl văzuse, el se aflase la marginea adunărilor: distant, fără să se aventureze în conversații și, cu siguranță, fără să intre pe ringul de dans. Ea îl observase și înregistrase faptul că nu era la primul lui sezon, deoarece părea mai în vârstă decât bărbatii din grupul ei de prieteni. Dar apoi, la fel de repede, și-l scosese din minte. El nu făcuse nici un efort să participe la evenimentele din societate, iar ea era prea ocupată ca să se deranjeze să introducă pe cineva care părea dornic să fie oriunde altundeva decât acolo.

– În primul meu sezon, te-am văzut la câteva evenimente. Dar nu păreai să te distrezi, adăugă ea, ridicând dintr-o sprânceană.

El râse ușor.

– Ai dreptate, nu prea mă distram. Nici nu aveam cum. Acolo erau numai femei fără nimic în cap și bărbați așijderea, toți avântați în jocul matrimonial.

– Cam aspru spus, observă Fenella cu un zâmbet pieziș.

– Poate, acceptă el, dar, iartă-mă dacă greșesc, am avut impresia că nici tu, nici cele două prietene – prietene inseparabile, după câte îmi amintesc – nu păreați deosebit de entuziasmate de ce se petrecea acolo.

Fenella chicoti.

– Cum de ai ghicit? Nu mi-am dat seama că era atât de evident.

– Nu e greu de ghicit, pentru cineva care simte la fel.

— Ei bine, trebuie să admit că ai dreptate. Eu, Diana și Petra am disprețuit din tot sufletul toată afacerea aceea și ne-am încheiat sezonul de debutante triumfător de... singure. De fapt, nu e chiar adevărat, se corectă ea, strângând din buze. Diana era logodită în secret cu un prieten din copilărie, dar logodna lor nu avea nici o legătură cu sezonul de debut.

— Și ești încă triumfător de singură, remarcă el cu o inflexiune în glas care trăda mai degrabă curiozitatea.

— Ce pot să spun cu siguranță este că nu sunt căsătorită, răspunse Fenella evaziv.

Edward se mulțumi să ridice dintr-o sprânceană și nu mai insistă pe acel subiect.

— Mai vrei ciocolată caldă?

— Nu, mulțumesc. Trebuie să plec, spuse Fenella.

Se ridică, își încheie haina și își trase mânușile.

— Când putem vorbi despre piesa de teatru? întrebă el nerăbdător. Trebuie să te conving că ești perfectă pentru rol.

Ea ezită, netezindu-și mânușile din piele de miel peste degete.

— Dacă ai cu tine o copie, o pot citi acasă și o să-ți comunic părerea mea.

El clătină din cap.

— Nu, nu vreau să o citești singură. Trebuie să o citim împreună. Trebuie să ți-o explic pe Rose, pentru că altfel mă tem că nu o s-o înțelegeți la început.

— Dacă personajul este atât de greu de descifrat, cum te aștepți să-l înțeleagă publicul? întrebă Fenella, amintindu-și cât de fad i se păruse personajul, pe hârtie.

— Mă aștept să faci din Rose un personaj ușor de înțeles chiar și pentru cel mai insensibil public, spuse el simplu.

Fenella se uită la el.

— Nu știi nimic despre abilitățile mele actricești. Sunt doar o amatoare căreia îi place să interpreteze piese de teatru, într-un grup de oameni. E un hobby.

— Cedric mi-a spus că ai fi perfectă pentru acest rol.

— Cedric a zis asta?

Fenellei nu-i venea să creadă. Cedric Hardcastle nu o complimentase niciodată și nici nu îl lăudase vreodată pe vreunul dintre ei. Îi trata pe toți ca pe niște amatori, care nu-i meritau atenția,

cu excepția momentelor în care trebuiau să-i plătească onorariile pentru lecțiile de actorie oferite.

Edward încuviință din cap.

— Când ne putem întâlni ca să citim piesa împreună?

Fenella voia să reziste faptului că era împinsă spre ceva ce spusese că nu dorea să facă, dar, într-un moment de sinceritate cu ea însăși, își dădu seama că era, de fapt, interesată.

— Vineri după-amiază, sugerează ea.

— Vino la locuința mea în jur de trei, spuse el și deschise portofelul de unde scoase o carte de vizită pe care i-o întinse. Praed Street.

Ea luă cartonașul și îl strecură în buzunarul de la haină. Adresa era pe undeva în marginea cartierului Mayfair, nu în partea cea populară pentru aristocrați, dar totuși într-o zonă respectabilă.

— Foarte bine. Ne vedem atunci. Mulțumesc pentru ciocolată, spuse ea.

Apoi ridică o mână în semn de rămas-bun și părăsi cafeneaua, lăsând să intre o rafală de aer rece.

Edward o chemă pe chelneriță și îi mai ceru cafea. Rămase la masă adâncit în gânduri. Încă de când o văzuse pentru prima dată, în urmă cu patru ani, pe Fenella Grantley, fusese impresionat de aspectul ei, de părul de culoarea grâului de vară, de ochii cenușii limpezi, de tenul superb. Se credea imun la aparițiile fizice, în special atunci când era vorba despre debutante răsfățate, fete de bani gata care populau evenimentele din înalta societate. Dar ceva în legătură cu Fenella și cu prietenele acesteia îl atrăsese. Erau, într-un fel, diferite de semenele lor, iar frumusețea luminoasă a Fenellei ieșea în evidență în orice companie. Fusese atras mai întâi de vocea ei limpede și melodioasă, mai profundă decât în mod normal, și de râsul ei vesel. Râdea des; ea și prietenele ei păreau să găsească multe subiecte pe seama cărora să se amuze. În schimb, la acel moment, lui Edward viața îi părea înfricoșătoare și nesatisfăcătoare.

Se trezise că o urmărea cu încăpățănare dacă o vedea pe stradă, fără să știe cu adevărat de ce o făcea. Era pur și simplu un gest compulsiv. Ea părea să întruchipeze o rază de soare, un gând fantezist, dar unul pe care-l găsea greu de respins. Aproape că terminase de scris *Safir* și descoperise, în timp ce scria, că imaginea Fenellei începuse să se suprapună cu cea a lui Rose. Îl surprinsese, oarecum, pentru că Rose nu era nici pe departe întruchiparea unei raze

de soare; avea o parte mult mai întunecată. Când descoperise că Fenella mergea la mica școală de actorie din Bloomsbury a lui Cedric, interesul ei pentru ea crescuse.

Dar femeia pe care o întâlnise în acea dimineață nu mai era raza pură de soare din urmă cu patru ani. Simțise nefericire, sau cel puțin nemulțumire ori poate dezamăgire, sub exteriorul ei rafinat. Iar acum, era nerăbdător să vadă dacă Fenella, ca actor, își putea pune în valoare propria parte întunecată, pentru a-i da viață lui Rose pe scenă.

Își termină cafeaua și plecă prin frig spre King's College, unde îl aștepta munca de asistent de cercetare al unui profesor de literatură. Făcea ceva ce-i plăcea și se bucura de compania intelectuală a profesorului și a colegilor din mediul academic. Era o lume pe care o înțelegea și care i se potriva ca o mânășă lui Edward Tremayne.

Fenella făcu semn unei trăsurii care trecea prin piață.

— Albemarle Street, îi spuse ea vizitiului în timp ce se urca, ușurată să scape de vântul rece de afară.

Avea nevoie să gândească sau, mai degrabă, să-și limpezească gândurile. Avea capul plin de idei conflictuale, de impresii. Nici măcar nu putea decide dacă îl plăcea suficient de mult pe Edward Tremayne încât să-și fi dorit să petreacă o secundă în plus în compania lui. Dar gândul de a nu-l mai vedea, de a și le scoate pe Rose și piesa de teatru din minte nu-i convenea.

Promisiunea de stimulare creativă, entuziasmul de a explora un teritoriu nou, imaginar, erau prea îmbătătoare pentru a fi ignorate.

Trăsura se opri în fața elegantei locuințe a familiei Grantley. Fenella sări din ea, îi înmână vizitiului banii pentru cursă și se grăbi spre ușa de la intrare.

— Fenella... Fenella, așteaptă-ne!

La auzul vocilor familiare, Fenella, care tocmai băgase cheia în ușa, se întoarse.

— Diana... Petra, oh sunt atât de încântată să vă văd. Am atât de multe să vă spun! Își întinse brațele spre ele, în semn de bun venit, în timp ce tinerele urcau scările. Haideți să intrăm, e groaznic de frig afară!

Deschise ușa, iar cele trei femei pășiră în holul cu podea de marmură, îmbrățișându-se pe rând.

– Să mergem în salonul galben. Acolo, nu ne va deranja nimeni. Collins, i se adresează ea majordomului, care aștepta răbdător ca fetele să termine cu valul de efuziuni, ca să le poată lua paltoanele. Ne aduci, te rog, niște cafea?

– Imediat, domnișoară Fenella!

Se înclină și făcu semn unui lacheu, care se grăbi să ia hainele tinerelor, înainte să dispară pe ușa care dădea spre bucătărie și spre camerele slujitorilor.

– M-ai făcut curioasă, spuse Diana Lacey, în timp ce își ajusta faldurile eșarfei de mătase și o urma pe Fenella pe scări.

– Da, am venit să vedem dacă intenționezi să mergi la balul mascat de la familia Wareham. Nu ne putem decide, adăugă Petra Rutherford. Dar asta poate aștepta. Spune mai întâi ce ai pe suflet.

Fenella deschise ușa către un salon plăcut, mobilat în diverse nuanțe luminoase de galben. Un foc strălucitor ardea în șemineul Adams, iar la ferestrele lungi care dădeau spre stradă atârnav draperii groase din catifea, de un galben intens.

– Haideți să vă încălziți, le invită ea, îndreptându-se spre șemineu ca să-și încălzească propriile mâini.

Prietenele ei îi urmau exemplul.

– Hai, spune tot, îi ceru Diana. Care e marele secret?

– Ei bine, de vreun an, mă duc la cursuri de actorie în Bloomsbury... Oh, mulțumesc, Collins, se opri ea, în timp ce majordomul așeza tava cu cafea pe măsută. Las-o așa, o s-o torn eu.

– Foarte bine, domnișoară, spuse el, apoi se înclină și se făcu nevăzut.

– Cursuri de actorie? spuse Petra, luând cafetiera. De ce Dumnezeu te-ai duce la așa ceva?

Fenella ridică din umeri.

– Pentru că mi-am dorit dintotdeauna. Am văzut un anunț în ziarul *Gazette* pentru cursuri de actorie conduse de Cedric Hardcastle... Vă e familiar numele? Cum prietenele ei nu dădeau nici un semn că ar fi auzit de el, Fenella continuă: Era un actor foarte cunoscut acum vreo zece ani, clasic în mare parte. Dar cred că s-a apucat de băut cu prea mult entuziasm. Clătină din cap. Nu știu exact detaliile, dar nici nu contează. Ideea de cursuri de actorie m-a intrigat. Cedric e un bătăran mizerabil, în cea mai mare parte a timpului, dar, odată ce am început cursurile, mi-a plăcut atât

de mult actoria, că nu mi-a mai venit să mă opresc... până în această dimineață. Luă ceașca pe care Petra i-o întindea și se așeză pe o canapea galbenă din brocart. Tăcu pentru câteva clipe, încercând să-și adune gândurile, în timp ce prietenele ei așteptau cu o nerăbdare crescândă. Îl cunoașteți pe Edward Tremayne? întrebă ea, renunțând la ocolișuri și intrând direct în subiect.

— Are vreo legătură cu jalnica aceea de Julia și cu nesuferitul ei frate? întrebă Petra, strâmbând din nas. Sunt singurii Tremayne pe care îi cunosc.

— E fratele lor vitreg.

— Acțiunea începe să se complice, murmură Diana, aplecându-se în scaun. Ia-o cu începutul, Fenella!

Tinerele o ascultară cu atenție, în timp ce ea le povestea despre apariția dramatică a lui Edward Tremayne la ceea ce păruse a fi, inițial, obișnuitul curs săptămânal de actorie.

— Ca să văd dacă am înțeles bine, spuse Petra, când Fenella își încheie povestirea. Intenționezi să joci pe scenă – pe o scenă publică.

— Ei bine, poate, răspunse Fenella, care își tot mușca buzele. Nu cred că m-am gândit vreodată serios la asta. Pur și simplu, mă bucuram de orele săptămânale cu Cedric – deveniseră singura mea distracție din săptămână, adăugă ea, după o scurtă ezitare. Dar nu cred că se va materializa vreodată.

Diana o privi cu o ușoară încruntare. Nu ratase nici ezitarea Fenellei, nici semnificația cuvintelor care urmaseră. Se întrebă dacă și Petra observase. Însă decise că nu era momentul să afle.

— Totuși, pare o concluzie logică, spuse ea. Adică, de ce să mergi la cursuri dacă nu intenționezi să faci nimic cu ele? chicoti ea. Ai avut curaj să faci ceva așa riscant. Sunt mândră de tine, o asigură Diana.

— Dar ce zici despre acest Edward? interveni Petra. Nu mi se pare că-l plăci prea mult. Și asta va influența decizia ta de a juca sau nu rolul.

— Dar Fenella nu știe deocamdată dacă îi place sau nu, obiectă Diana. Sau cel puțin cu impresia asta am rămas eu.

Fenella sări de pe canapea și merse la masă.

— Avem nevoie de ceva mai interesant decât cafeaua. Vin de Xeres?

Ridică sticla spre ele, în semn de invitație, înainte de a turna în trei pahare.

– Mulțumesc, spuse Diana și luă paharul. Deci da sau ba?

– Da sau ba ce?

– Îți place de el? spuse ea nerăbdătoare. Ești foarte amețită, draga mea, și nu-ți stă în fire.

– Mă simt amețită, admise Fenella și sorbi din vin. Se poate să te simți atrasă de o persoană pe care nu o plăci?

– Întreab-o pe Diana, zise Petra rânjind. Ea și Rupert au fost ani întregi la cuțite, dar asta nu-i împiedica să facă dragoste pasional, ca nebunii.

– Presupun că e adevărat, dar n-aș spune că se aplică la toată lumea, protestă Diana. Și a fost valabil atât pentru Rupert, cât și pentru mine. Mă detesta.

– Nu cred că va exista vreodată o clipă în care să nu fie îndrăgostit de tine, declară Petra. Tot ce a făcut era mai mult pentru spectacol. Nimeni nu s-a mirat când voi doi ați tulit-o pe ascuns.

– Ei bine, abia l-am întâlnit pe Edward Tremayne astăzi, replică Fenella. Așa că ar fi un pic prematur să începem să vorbim despre făcut dragoste pasional, ca nebunii. Omul mă amețește. O clipă este șarmant, nostim și simpatic, iar în următoarea e ursuz, arrogant și detestabil.

– Având în vedere trecutul său, nu e de mirare că are ceva de împărțit cu lumea, spuse Petra. Îți poți imagina cum e să fii forțat să crești, în dezavantaj, pe lângă Carlton și Julia? Probabil i-au făcut viața un iad.

– Ca să nu mai spun cât e de dificil să trăiești sub stigmatul de a fi născut în afara unei căsătorii, sublinie Diana. Nu că mie mi-ar păsa de așa ceva, preciză ea, dar știi bine cât de disprețuitori pot fi unii membri ai societății față de copiii ilegitiimi. Asta, bineînțeles, cu excepția cazului în care copiii din flori au legătură cu familia regală, adăugă ea. Vlăstarele regale ilegitiime sunt bine văzute și primite peste tot.

– Presupun că ai dreptate, o aprobă Fenella. Dar ce să fac? Mă duc la el acasă vineri sau nu?

– Ai spus deja că te duci, sublinie Petra.

– Da, și ar fi foarte nepoliticos din partea ta să nu mergi.

Fenella izbucni în râs.

– Bineînțeles, ai dreptate. N-am nici o intenție să nu-mi țin promisiunea de a mă vedea cu el. Nici nu am avut vreodată. Acum, ia spuneți-mi despre balul acela mascat de la familia Wareham. E luna viitoare, nu-i așa?

– Da, și va fi startul oficial al sezonului de baluri. Ți-a spus George ceva până acum? Intenționează să te însoțească?

– Mi-a menționat ceva, răspunse vag Fenella.

Lord George Headington era cel mai înflăcărat dintre numeroșii ei admiratori. Iar el presupunea că avea prioritate față de toți ceilalți pretendenți, așa că acționa în consecință. Fenella știa că ea însăși purta o mare vină pentru acea situație. Pura inerție îi permisesese lui George să-și continue propriile ipoteze, așa că el părea să fi ajuns la concluzia că era însoțitorul ei permanent. Iar mama Fenellei încurajase toată acea situație – o altă complicație pe care ea ar fi trebuit să o prevadă și să o prevină.

Diana o privi cu ochii mijiți.

– Rupert mi-a spus că White a deschis un pariu pe această temă. Când te va cere George de soție și care va fi răspunsul tău.

– O, Doamne, cât de vulgar! Nu e treaba nimănui, doar a mea, spuse Fenella furioasă. Sper că Rupert nu a făcut nici un pariu.

Diana izbucni în râs.

– Bineînțeles că nu a făcut. Nu e stilul soțului meu. Și apropo de asta, trebuie să fug să mă văd cu el la Trocadero, ca să luăm prânzul. Detestă să aștepte, spuse ea, apoi se ridică și o sărută pe Fenella pe obraji. Hai să călărim mâine prin parc! Petra, te bagi la o tură prin ger?

– Nu, categoric nu. Nu sunt la fel de înnebunită după călărit ca voi și urăsc să stau pe afară pe vremea asta. Evit cât pot. Dar acum o să împart o trăsură cu tine. Mă poți lăsa pe colț la Stanhope Gardens. De acolo o să merg pe jos până acasă.

Fenella își însoți prietenele până la ieșire și își luă rămas-bun. Era pe punctul de a se întoarce la etaj, când îi apăru în cale Lady Grantley.

– Oh, aici erai, draga mea, își întâmpină ea flica sărutând-o pe obraz. Le-am auzit cumva pe Petra și pe Diana?

– Da, tocmai au plecat.

– Bun, atunci, îmbracă-te. Vreau să mergi cu mine la doamna Delaney. Am nevoie să-mi spui părerea ta în legătură cu o pălărie. Și după aceea putem lua prânzul la Savoy.

Fenella se lăsă prinsă în planurile mamei sale. Era greu să-i reziste lui Lady Grantley chiar și în cele mai bune momente ale sale. Iar în acea clipă Fenella era prea adâncită în propriile gânduri ca să mai aibă energie să încerce să-i reziste.

Capitolul 3

Când coborî din trăsură, Fenella se uită la cartea de vizită și verifică numărul străzii. Praed Street, numărul 24. Se uită în sus la casa înaltă și îngustă, la fel ca toate celelalte de pe strada aglomerată. Nu arăta nici rău, dar nici excepțional, ceea ce era o descriere corectă a zonei în general.

Se apropie de ușa principală și bătu. După câteva clipe, auzi zgometul zăvoarelor trase, și ușa se deschise. O femeie subțire, în rochie neagră, cu părul gri strâns într-un coc sever, o analiză prin pince-néz.

– Domnul Tremayne mă așteaptă, spuse Fenella și zâmbi, încercând să mai destindă atmosfera.

– Mi-a spus.

Femeia deschise larg ușa, într-o invitație mută.

Fenella intră într-un hol îngust. Un miros de lac de mobilă și săpun dezinfectant îi umplu nările. Totul era impecabil, inclusiv covorul vechi aruncat peste linoleum, care strălucea de cât de bine fusese frecat.

– Vă mulțumesc, doamnă...? încercă ea, mai degrabă timid.

– Hammond, spuse femeia. Urmați-mă!

Fenella o urmă pe scara îngustă până în holul de la primul etaj, unde existau trei uși și o altă scară, și mai îngustă, care urca la etajul superior. Proprietara, căci asta presupuse Fenella că era femeia, bătu la una dintre uși.

Se deschise imediat. Edward Tremayne, îmbrăcat într-un sacou uzat din catifea fumurie, o întâmpină cu un salut din cap mai degrabă absent.

– Foarte bine că ai venit, domnișoară Grantley.

Primirea i se păru Fenellei total lipsită de entuziasm, și simți dintr-odată că i se zbârlește părul – o senzație care devenise familiară în prezența lui.

Avea lucruri mai bune de făcut, într-o vineri după-amiază, decât să stea în curent, pe un hol, sub ochii scrutători ai unei proprietare și în fața unui bărbat care nu părea pregătit pentru vizita ei. Era pe punctul de a menționa cu voce tare acel lucru, când Edward zâmbi brusc, iar Fenella simți că vede soarele strălucind pe Marea Egee în ochii aceia albaștri.

– Mulțumesc, doamnă Hammond, spuse el, apoi îi luă mâna Fenellei. Vino, am un foc grozav, ceai și pateuri. Cred că ai înghețat. O trase într-un salon confortabil cu vedere la stradă, închizând ușa încetișor în spatele lui. Îmi pare rău pentru doamna Hammond. Poate părea foarte dură, dar ține casa impecabilă, iar, undeva sub acel exterior de oțel, am senzația că sălășluiește o inimă caldă.

– Va fi nevoie de ceva mai mult decât atât ca să mă convingi, spuse Fenella, scoțându-și mânușile și privind în jur, prin cameră.

Erau cărți peste tot: în grămezi pe podea, pe pereți, toate în pericol iminent de a se răsturna. Rafturile erau și ele căptușite cu cărți, într-un adevărat talmeș-balmeș. Pe masa de scris de la fereastră erau foi acoperite de un scris dezordonat.

– Îmi pare rău dacă ți se pare o debandadă, dar este singurul mod în care pot lucra, spuse Edward, apoi îi luă haina și o puse pe spătarul unui scaun. Așază-te lângă foc, zise și arătă spre un fotoliu din piele crăpată, apoi se întoarse spre masă. Sper că știi cum să prăjești pateuri la foc, spuse el. Înfipse o furculiță de prăjit cu trei dinți lungi într-un pateu și i-o întinse.

– N-am mai făcut așa ceva din primii ani de școală, spuse ea, lăsându-se pe podea, în fața focului. Din experiența mea, nu ai cum să le prăjești bine dacă stai pe scaun, nu ajungi cum trebuie la foc.

– Și din experiența mea, spuse Edward și se așeză lângă ea pe podea, cu un pateu în propria furculiță de prăjit. Te-ai mai gândit la piesă?

– Nu chiar, răspunse Fenella, trăgând cu grijă pateul fierbinte din colții furculiței, ca să-l întoarcă pe cealaltă parte. Nu-mi pot forma o părere fără să o parcurg cum trebuie. De ce ai numit-o *Safir*?

— Rose este safirul, spuse Edward încet. Știu că ai crezut, la o primă citire, că nu prea are substanță, ca personaj, spuse el pe un ton mai degrabă nemulțumit. Dar te-ai grăbit s-o judeci.

— Așa ți se pare? întrebă Fenella și se rezemă de scaunul din spatele ei, în timp ce continua să învârtă furculița în foc. Iartă-mă că-ți spun, dar nici tu nu ai creat o atmosferă tocmai propice unei lecturi în profunzime, spuse ea și își întoarse spre el ochii cenușii. Mi se pare că uneori ești propriul tău dușman.

El o străfulgeră din ochi pentru o secundă, iar Fenella se pregăti moral să facă față unei tirade sarcastice, însă aceasta nu veni.

— Spre rușinea mea, trebuie să admit că ai perfectă dreptate, spuse el, apoi se aplecă și scoase pateul din furculița ei și-l învârti între degete până când nu mai frigea.

— Miere sau gem?

— Miere, te rog.

Îl privi cum întinde din belșug unt pe pateu, până când făcu o baltă unsuroasă pe farfurie. Apoi turnă mierea pe deasupra, își linse degetele și îi întinse farfuria.

— Poftim, domnișoară Grantley. Cum bei ceaiul?

— Cu lapte, fără zahăr, mormăi ea, în timp ce mușca din pateul dulce.

Pentru o vreme, mâncară într-o tăcere întreruptă doar de șuiera-tul și trosnetul focului, iar Fenella fu mulțumită să aștepte.

Edward își termină pateul și își linse din nou degetele.

— Încă unul?

— Da, te rog. O să-mi răspunzi la întrebare? întrebă ea ridicând din sprâncene, în timp ce înfigea un alt pateu în furculița de prăjit.

— Ai auzit vreodată despre un safir care-și schimbă culoarea? Sunt foarte rare.

Fenella încercă să-și amintească. Nu era străină de pietre prețioase de tot felul; familia Diane avea mine de diamante în Africa de Sud, iar mama, Lady Grantley, deținea și ea o mulțime de bijuterii, cele mai multe păstrate în siguranță, la bancă. Dar un safir care-și schimba culoarea? Hmm. Fenella clătină din cap.

— Nu. Știu că există multe feluri de safire, dar de unul care-și schimbă culoarea nu am auzit.

– Ca să-ți explic pe scurt, sunt pietre prețioase care își schimbă culoarea în funcție de lumină. Există o interacțiune între sursa de lumină și piatra în sine, îi explică el. Are legătură cu roca în care au fost găsite. O piatră de un albastru intens se poate transforma într-un roz trandafirii sau chiar în negru, în funcție de lumina la care a fost expusă.

Se întinse pentru a-i umple din nou ceașca de ceai, apoi se reze-mă iar de scaun, cu picioarele lungi întinse în față. O șuviță de păr îi căzu pe frunte, iar Fenella trebui să-și controleze dorința absurdă de a i-o așeza la loc.

– Și acest personaj, Rose, are aceleași caracteristici? Își schimbă instantaneu starea de spirit?

– Starea de spirit și, într-o anumită măsură, și personalitatea... inger într-un minut, diavol în următorul. O privi cu atenție pe Fenella pentru o clipă, de după șuvița de păr. Trebuie să joci pe o linie foarte fină. Este foarte important să păstrezi simpatia publicului, chiar și în momentele în care Rose este malefică.

– Pare imposibil, declară Fenella. Cel puțin, pentru cineva fără experiență. Sunt o novice, Edward.

– Știu asta, spuse el, pe un ton din care răzbătea o ușoară nerăbdare. Dar Cedric spune că te vei descurca, iar eu am încredere în judecata lui.

– Care este trecutul ei? Are vreun secret întunecat de ascuns?

Fenella regretă instantaneu nuanța ușor cinică, aproape bat-jocoritoare a întrebării. Dar, spre surprinderea ei, Edward nu părea jignit.

– Rose e o schimbătoare.

– O zână substituită la naștere de ursitoare cu un bebeluș poznaș? întrebă Fenella, fără să mai încerce să-și ascundă amuzamentul.

– Nu chiar, spuse el, cu o răbdare care o surprinse. A fost găsită...

– Nu-mi spune că într-o geantă, îl întrerupse ea, cu un hohot de râs.

Replica din cea mai de succes creație a lui Oscar Wilde era prea tentantă ca să-i reziste, iar ea era prea ocupată să râdă ca să conștientizeze cât de jignitoare fusese remarca ei.

Expresia lui Edward se schimbă, iar ochii își pierdură brusc sclipirea amuzată din urmă cu câteva clipe.

— În mod clar, a fost o greșeală. Este evident că nu are rost să discut despre asta cu tine, dacă nu ai de gând să mă ascuți, spuse el înțepat. O să te conduc până la ușă, adăugă și se ridică apoi cu o mișcare agilă. Îți dau imediat haina.

Fenella înțelese, în sfârșit, ce făcuse. Se chinui să se ridice, cu mișcări mult mai puțin elegante decât ale lui.

— Nu... nu, te rog! A fost teribil de nepoliticos din partea mea. Te rog, Edward, iartă-mă! Am fost îngrozitoare. Nu știi ce naiba a fost în capul meu să spun așa ceva.

El se uita la ea, cu mâinile sprijinite ușor în șolduri și cu o expresie întunecată.

Deodată, o lovi inspirația.

— Este genul de lucru pe care l-ar face Rose, într-una dintre încarnările ei malefice? Se trezește că spune cuiva ceva îngrozitor, răbind acea persoană, fără să-și dea seama?

El se încruntă.

— În cazul ei, nu ar fi ceva întâmplător. Nu face nimic neintenționat. Fenella făcu o ușoară grimasă.

— Deci chiar e malefică?

— Uneori.

Încă stăteau în picioare, ca și cum ceva era pe punctul de a se întâmpla. Fenella știa că nu voia să plece. Ar fi însemnat sfârșitul brusc a ceva ce tocmai își dăduse seama că-și dorea. Nu-i era clar dacă era interesată de piesă sau de însuși Edward Tremayne, dar știa că nu urma să aibă parte de nici una dacă avea să plece.

Edward își lăsă furia să se mai estompeze, în timp ce o privea fix. Era minunată, reflectă el abstract. Avea ceva aproape angelic în înfățișarea ei, dar nu era nimic diafan când venea vorba despre personalitatea ei. Era tăioasă precum un brici. Ceea ce îi confirmă faptul că Fenella era întruchiparea lui Rose.

— Nu ți-ai terminat de prăjit pateul, spuse el și se întoarse la locul lui de pe podea, cu picioarele întinse în față.

Uimită, Fenella se așeză și ea înapoi și apucă furculița de prăjit.

— Putem să citim piesa? M-ar ajuta să înțeleg mai bine personajul.

— Am vrut să-ți explic mai întâi cum l-am gândit, răspunse el. Dar nu pare să fie o strategie care să funcționeze, așa că, da, o s-o citim. Cu o condiție...

– Care anume?

– Să citim o dată, fără întrebări sau întreruperi, de la cap la coadă. Tu vei citi partea lui Rose, iar eu, restul. Se întinse spre furculița ei de prăjit și o smulse din foc exact în momentul în care pateul începuse să se ardă.

– Fii atentă, Fenella! O să dai foc la casă!

Ea se înroși de supărare, pentru că fusese atât de neatentă, dar și din cauza tonului de profesor cu care îi vorbise el.

– Îmi pare rău, n-am fost atentă, dar chiar nu era nevoie să-mi vorbești de parcă am fi la școală, iar tu ești profesorul.

El își ridică mâinile în semn că-și recunoștea vina.

– *Mea culpa!* Putem continua?

Fenella își înghiți iritarea și reveni la subiect.

– Sunt de acord, o lectură neîntreruptă ar fi cea mai bună soluție pentru moment, chiar dacă nu o să înțeleg în întregime personajul.

Luă ceașca delicată din porțelan chinezesc și bău și restul ceaiului rămas în ea, în timp ce Edward îi întindea unt pe un pateu.

Aruncă o privire spre ceas în timp ce mânca. Trecuse de ora patru. O lectură completă ar fi durat cel puțin două ore, presupunând că nu luau deloc pauze. Iar ea trebuia să fie acasă pentru cina pe care mama ei o organiza. Mama invitase mai mulți burlaci eligibili, în frunte cu veșnicul Lord George Headington. Lady Grantley era de parte de a fi pe punctul de a renunța la eforturile de a-și vedea fata măritată cel puțin adecvat, dacă nu spectaculos, iar Lord George era preferatul ei. Fenella trebuia să ajungă acasă la timp ca să se poată aranja suficient pentru a satisface gusturile exagerate ale mamei. Avea nevoie de o oră doar ca să-și coafeze părul.

– Ce s-a întâmplat? Arăți de parcă ai fi înghițit un vierme.

Nervosă, ea simți cum se înroșește din nou. Avea de gând să compenseze pentru jignirile anterioare anunțându-l că nu putea rămâne suficient pentru a finaliza lectura piesei?

– E penibil, spuse ea în cele din urmă. Trebuie să fiu acasă nu mai târziu de șapte seara. Mama organizează o cină și...

– Și trebuie să arăți cât mai bine înainte ca primii oaspeți să-și facă apariția, interveni el. Crede-mă, înțeleg. Vom citi altă dată piesa, când nu vom fi nevoiți să ne grăbim.

– Mulțumesc. Mi-a fost teamă că...

Simțindu-se inconfortabil, Fenella lăsă propoziția să se piardă în aer, în timp ce se ridica.

— Teamă de ce? întrebă Edward, în timp ce se ridica și el și își îndepărta firimiturile de pe pantalonii lui decolorați de velur. Teamă că nu înțeleg ce presupune o asemenea cină? Crede-mă, am fost nevoit să particip la mult mai multe decât ar trebui cineva să suporte într-o viață de om.

Fenella își lăsă capul într-o parte, privindu-l întrebător.

— Nu ești cam tânăr pentru a face o declarație atât de categorică?

— Poate, dacă nu aș fi fost cine sunt, i-o întoarce el.

— Și cine ești, mai exact, domnule Tremayne?

Fenella își dădu seama că era foarte interesată de răspuns.

— Știi suficient de multe lucruri despre mine ca să-ți răspunzi singură la această întrebare, spuse el, apoi se întoarce să-i ridice haina de pe scaunul pe care o pusese.

Nu era răspunsul pe care și-l dorea Fenella. Ea înțelesese, bineînțeles, că el era un Tremayne, chiar dacă unul de mâna a doua, și că experimentase tirania cerințelor înaltei societăți. Însă el era mult mai mult decât atât. Era un dramaturg cu o fascinație pentru latura întunecată a lumii, un bărbat cu temperament înfocat, ușor de ofensat, care, în ciuda tuturor acestor aspecte, avea un zâmbet extraordinar atunci când voia și niște ochi superbi, care, atunci când se fixau pe cineva, păreau să excludă restul lumii de la atenția lui.

— Știu suficient pentru a răspunde superficial, spuse ea, acceptând haina pe care el i-o ținea. Dar mi-ar plăcea să știu mai multe.

— Chiar ți-ar plăcea? întrebă el pe un ton ușor batjocoritor.

Fenella își mușcă nervoasă buza de jos. Simțea că propria sinceritate o făcuse vulnerabilă în fața sarcasmului lui Edward.

Se îndreptă spre ușă fără să răspundă. Edward veni și el repede, puse o mână pe clanță și se sprijini cu spatele de ușă. Expresia lui era cu totul diferită.

— Am comis-o din nou, nu-i așa? întrebă el, clătînând dezamăgit din cap. Mă ierți, te rog?

Făcu jumătate de pas spre ea, încă blocând ușa cu trupul său.

Fenella se simți brusc hipnotizată de privirea lui. Se trezi incapabilă să mai scoată un cuvânt, lucru neobișnuit pentru ea, în timp ce îl urmărea apropiindu-se. El întinse o mână, o prinse de bărbie

și i-o ridică. Apoi buzele lui trecură ușor peste ale ei, ceea ce o făcu pe Fenella să-și simtă pielea cum vibrează. Cum ea nu făcea nici o mișcare, el îi cuprinse mijlocul cu brațul și o trase mai aproape.

Se uită în jos la fața ei înclinată spre a lui și ridică întrebător din sprâncene pentru o fracțiune de secundă. Ea nu avu nici o dificultate în a citi întrebarea din ochii lui și îi oferì o jumătate de zâmbet drept răspuns. Simțea că totul se întâmplă ca în ceață, cu încetinitorul, iar răspunsurile trupului ei nu aveau nici o legătură cu propria voință.

Când buzele lui se apăsară peste ale ei, calde, maleabile și totuși ferme, cu o cerință imperioasă în ele, ea se lăsă pradă vârtejului de senzații, ochii i se închiseră și fu purtată într-o lume de senzații pure. Trupul lui lipit de al ei era tare, brațul lui era cald și ferm în jurul taliei ei, iar gustul și mirosul lui erau un amestec amețitor de lemn care ardea în flăcări și dulceața untului și a mierii, cu note de lămâie, proaspete și intense, emanate de pielea lui.

Când în sfârșit gura lui se îndepărtă, ochii ei se deschiseră și priviră direct în intensitatea albastră pătrunzătoare a privirii lui.

– Mi-a plăcut asta, spuse el încet, dându-i la o parte de pe obraz o șuviță rebelă de păr.

Într-un final, Fenella își regăsi vocea.

– Da, murmură ea. Și mie.

– Când o putem face din nou? întrebă el, cu o licărire de umor în ochi.

– Acum?

– Dacă dorești...

El o trase din nou spre trupul lui, iar de data aceasta sărutul fu mai dur, mai aprig, mai exigent. Iar Fenella se trezi că răspunde cu aceeași nevoie acerbă, apăsându-și trupul de al lui, în timp ce mâinile lui i se mișcau pe spate, îi mângâiau șoldurile și rotunjimea feselor. Îi simți erecția apăsându-i pe abdomen.

Trecu ceva timp până se dezlipiră unul de celălalt. Fenella respira precipitat, cu obraji roșii și buzele furnicând-o. Edward o sărută din nou ușor, apoi o eliberă din strânsoare.

– Vii mâine? Dimineață, ca să avem mai mult timp? întrebă el și se dădu din ușă.

„Mai mult timp pentru ce?” se întrebă Fenella distrasă, dar păstră întrebarea pentru ea.

– Da, spuse ea simplu. Pe la zece?

Apoi își aminti că îi promisesse Dianeî că aveau să meargă să călărească împreună. Dar Diana avea să înțeleagă motivul pentru care anula, având în vedere trecutul ei marcat de decizii intempestive.

– Atunci, pe curând, Fenella!

Cu vârful degetului îi trăsă conturul obrazului, într-o mângâiere rapidă, apoi deschise ușa și se înclină. O conduse până jos.

– Pe mâine, spuse ea și păși pe trotuar.

Aerul rece al după-amiezii târzii păru să o trezească, să o facă să conștientizeze pe deplin ce se întâmpla în jurul ei și ce tocmai făcuse.

Ce fel de nebunie o propulsase în intimitatea aceea cu un bărbat despre care nici măcar nu știa dacă-i plăcea? Și pe care, cu siguranță, în anumite momente, chiar îl detestase.

Dar nu avea cum să nege încântarea care o cuprinsese la gândul că a doua zi avea să se vadă din nou cu el. Părea că trecuse o veșnicie de când nu mai trăise acel fior de nerăbdare, iar Fenella îmbrățișă senzația, savurând sentimentul înălțător al promisiunii viitoare.

Pășea aproape fără să își dea seama unde era. Se uită în jur după o trăsură. Minteia ei părea să nu mai fie perfect ordonată și nu se simțea deloc în apele ei. Nu era ca și când nu ar mai fi fost sărutată vreodată. Avusese mai multe flirturi care duseseră la diverse tipuri de contact fizic, cel mai recent fiind cu Lord George, care acum îi părea mai degrabă o figură palidă, rămasă undeva în umbră. Era destul de simpatice și deloc stângaci când venea vorba despre familiaritățile mai intime. Dar toate acelea îi păreau acum Fenellei insuficiente, comparate cu pasiunea pe care o arătase Edward Tremayne. Acesta din urmă era un amestec de negru și roșu, prin comparație cu uniformitatea pastelată a lui Lord George.

Desigur, Lord George, cel de-al doilea fiu al ducelui de Wellborough, era un pretendent cu adevărat adecvat, unul pe care Lady Grantley pusese ochii, pentru că acesta avea tot ce era necesar pentru a fi ginerele perfect. Edward Tremayne, fiul nelegitim al unui conte, cu greu ar fi putut concura cu George în ochii mamei ei, își dădu seama Fenella, în timp ce făcea semn unei trăsuri.

Și, într-adevăr, nici măcar Fenella nu-l putea vedea pe Edward ca pe un soț ideal. Nici măcar dacă își punea cei mai optimiști ochelari nu ar fi reușit așa ceva. Și totuși, bărbatul acesta o intriga.

Hotărâtă, își îndreptă gândurile către cina din acea seară, unde Lord George avea să fie oaspetele de onoare.

Capitolul 4

– Oh, foarte drăguț, scumpo. Arăți minunat! spuse Lady Grantley cu un zâmbet aprobator către Fenella, care tocmai intra în salon. Brocartul acesta albastru îți vine excelent, adăugă ea, apoi se grăbi spre fiica sa pentru a face câteva mici ajustări șalului albastru pal care acoperea brațele tinerei. O alegere perfectă, merge atât de bine cu rochia, remarcă ea și se dădu un pas în spate, pentru a examina eventualele defecte ascunse din ținuta Fenellei. Mi-aș fi dorit să porți corset, spuse ea oftând. Oricât de minunată ar fi silueta ta, rochiile din ziua de azi au nevoie de un corset, ca să se așeze bine.

– Nu am de gând să port așa ceva, mamă. Sunt îngrozitor de incomode. Știi și tu asta, cu siguranță, răspunse Fenella. Iar unii medici susțin că sunt de-a dreptul periculoase, pentru că presează organele interne.

– Serios, draga mea, nu trebuie să vorbești despre asemenea lucruri: sunt de-a dreptul vulgare, o certă Lady Grantley. Și ce știi medicii despre astfel de probleme? Până la urmă, sunt toți bărbați, sublinie ea și clătină din cap, iar lumina lămpii puse în evidență strălucirea safirelor din tiara pe care o purta. În afară de asta, adăugă ea cu convingere, moda cere sacrificii.

Fenella nu se mai putu abține și izbucni în râs. Se întoarse către tatăl ei, care stătea în fața focului, cu un whisky mare în mână și cu expresia unui bărbat care se exclude ferm din orice conversații între femei.

– Arată bine, tată, și fără corset?

– Arată bine, din partea mea, spuse el făcând un gest de dezinteres. Ce știi eu despre zorzoane? Asta-i treaba mamei tale.

Fenella râse și acceptă un pahar de vin de Xeres de pe tava cu care umbla un lacheu.

– Mamă, deci pe cine ai mai invitat la cină, în afară de George?

– Lasă-mă să mă gândesc. Pe Lord și pe Lady Dalton – Everard îi va ține companie tatălui tău; pot vorbi despre curse –, pe sir Peter și pe Lady Mortby – trebuie să ai și un politician la masă în zilele acestea –, pe Sarah Gilbert și pe logodnicul ei... Cum îl cheamă...?

– Geoffrey Maitland, îi reaminti Fenella.

– Oh, da, corect, și pe cei din familia Tremayne.

– Pe Carlton, viconte de Grayling, și pe Julia? Întrebă Fenella, incapabilă să-ți ascundă surpriza din voce.

– Da. De ce, nu-ți place de ei, Fenella?

– Nu prea, răspunse fiica ei. Și nici nu ne învârtim în aceleași cercuri, în general.

– Ei bine, deunăzi, când am invitat-o pe Serena Mortby, erau și ei la ea acasă, și mi s-a părut că ar fi nepoliticos să-i exclud. Și sunt foarte bine conectați în înalta societate, draga mea.

Fenella se mulțumi să încuviințeze ușor din cap.

– Cu George și cu tine, cu mine și cu tatăl tău, vom fi exact douăsprezece persoane, deci este perfect, încheie mama cu un zâmbet satisfăcut.

– Întotdeauna ne putem baza pe tine să organizezi excelent o masă, doamna mea dragă, spuse Lord Grantley cu un zâmbet larg. N-am auzit niciodată pe cineva care să se plângă de ospitalitatea ta.

– Așa sper, îi răspunse soția. Ah, aud ușa. Trebuie să fie George; el sosește întotdeauna primul.

După un minut sau două, fu anunțat Lord George Headington. Acesta își salută pedant gazdele, apoi se întoarse către Fenella.

– Arăți minunat, ca de obicei, spuse el și se înclină și-i sărută mâna.

– Lingușeala te va duce departe în viață, îi răspunse Fenella, râzând ușor. Și tu arăți minunat în această seară, dacă îmi permiți să-ți întorc complimentul.

Și era adevărat, reflectă ea. Lord George fusese binecuvântat cu un păr des și cârlionțat, de culoare închisă, cu ochi câprui expresivi și cu un trup înalt și puternic, de atlet. Ținuta de seară, aranjată până în cel mai mic detaliu, cădea foarte bine pe el. Sacoul îi cuprindea perfect umerii lați, iar vesta albă era impecabilă.

El îi oferă acel zâmbet pe care îl rezerva momentelor în care erau doar ei doi și îi apucă din nou mâna și i-o sărută, transmițându-i din priviri că ar fi preferat, de fapt, să-i sărute buzele.

Cu blândețe, ea își retrase mâna dintr-a lui, în timp ce majordomul îi anunța pe viconte de Grayling și pe Lady Julia Tremayne.

Fenella se mută lângă mama ei pentru a-i întâmpina pe nou-veniți. Fratele și sora îi erau deja cunoscuți, dar acum îi privi cu mai mult interes decât de obicei. Aveau câteva trăsături comune cu Edward — nasul bine conturat și fruntea largă, însă aveau ochi de un căprui murdar și bărbii retrase, mai degrabă neconturate, spre deosebire de maxilarul puternic al fratelui vitreg, decise Fenella. Își aminti brusc de gropița pe care Edward o avea în bărbie și o cuprinsese o dorință absurdă de a i-o linge. Simți că-i iau foc obrazii.

Se forță să se concentreze asupra oaspeților, strângând mâini și schimbând complimente. Îl atrase pe George în compania lor, în timp ce servitorii apărau oferind băuturi. Își petrecu următoarea jumătate de oră implicată, alături de mama ei, în întâmpinarea oaspeților care soseau. Când veni vremea cinei, George își făcu imediat apariția lângă ea și îi oferă brațul, pentru a o conduce în salonul în care se servea masa.

Avusese puține clipe în care să poată să-i observe pe cei doi frați, după politețurile inițiale pe care le schimbaseră cu ei, însă Lady Grantley îl așezase pe viconte în stânga ei la masă. George era în dreapta ei, iar, în timpul primului fel de mâncare, se concentraseră numai asupra lui, dar, cum apăru felul doi, se întoarse spre companionul din stânga.

— Ați fost la vânătoare în acest sezon, domnișoară Grantley? întrebă viconte de două înghițituri de supă de țestoasă.

— N-am mai părăsit Londra de la Crăciun, viconte, răspunse Fenella. Dar cred că terenul e încă prea tare, nu-i așa?

— Da, e înghețat bocnă. Am încercat, luna trecută, dar calul meu de vânătoare a făcut o întindere de tendon din cauza asta. La naiba, am fost nevoit să-l las să se odihnească. Mă scuzați, vă rog, domnișoară Grantley!

Fenella schiță un zâmbet.

— Atunci, sper că vă amuzați cu plăcerile de oraș, spuse ea.

— Ah, da, nu pot să mă plâng. Aseară am câștigat câteva mâini la cărți, la clubul White's.

— Mergeți vreodată la teatru? întrebă Fenella, urmărindu-i reacția cu coada ochiului.

— Doamne, Dumnezeuule, sub nici o formă! exclamă el, întorcându-se ca să-și ia prepeliță de pe tava întinsă de un lacheu. Nu suport prostiile alea. În opinia mea, teatrul este absolut dezonorant, spuse el.

Începu să mănânce dintr-un copan de pasăre care părea tare mic în mâinile lui mari și cărnose. Fenellei îi veni brusc în minte imaginea vie a mâinilor lui Edward: fine și cu degete lungi și subțiri. Iar pe degetul arătător avea o pată de cerneală, își mai aminti ea.

— Cred că sunteți în minoritate în această privință, răspunse ea, tăind delicat un picior de prepeliță pe farfurie. Sunt mulți oameni cărora le place teatrul. Iar eu mă aflu printre cei care îl găsesc extraordinar de plăcut.

— Aha, înțeleg. Îndrăznesc să spun că teatrul este o chestie pentru femei.

— Așadar, cum vă distrați în oraș? întrebă ea, pe un ton cam înțepat.

— Oh, păi, joc cărți, fac pariuri la cursele de cai, călăresc când pământul nu este atât de tare. Petreceri, serate, lucrurile obișnuite, zise și făcu un gest vag, înainte de a lăsa copanul curățat bine de carne pe farfurie. Dumneavoastră cum vă distrați, domnișoară Grantley? întrebă el, în timp ce își clătea degetele în bolul de lângă farfurie.

— Cam la fel, spuse ea, simțind că-și pierde orice interes față de acea conversație. Îmi place să citesc. Poate și dumneavoastră?

— O, Doamne, nu! Nu pot suporta cărțile. E de ajuns cât m-am chinuit cu ele la școală. Am fost trimisă acasă de la Oxford în cel de-al doilea an de studiu, iar tatăl meu a considerat că nu avea nici un sens să mă mai trimită înapoi după acea exmatriculare temporară. Spunea că e o pierdere de timp și de bani. Și eu am considerat la fel.

Fenella îi adresă genul acela de zâmbet care îi făcea pe cei care o cunoșteau bine să se îngrijoreze.

— Atunci, nu sunteți o familie preocupată de cărți. Nu există nici un membru în familia dumneavoastră care să fie preocupat de partea mai literară a vieții?

El o străfulgeră cu privirea și apoi își miji ochii aceia de un căprui murdar.

– Numai fratele meu vitreg. Dar el e născut în afara căsătoriei, copil din flori, dacă îmi permiteți. Nu îl caracterizează deloc spiritul familiei Tremayne.

– Vă vedeți des? întrebă ea, în timp ce își puneă o porție de stridii pe farfurie.

– Nu. Slavă Domnului, că nu am chef de toate prostiile. Și îl duce capul într-atât încât să nu vină să ne bată la ușă.

Fenella nu mai insistă pe subiect, dar, când mama ei se ridică pentru a semnala că era timpul ca doamnele să se retragă din sufragerie, făcu în așa fel încât să se așeze pe canapea lângă Julia Tremayne, în salonul în care se mutaseră.

– Și, cum te distrezi în oraș, Julia?

Tânăra luă o ceașcă cu cafea de pe tava oferită de un servitor.

– Oh, a fost destul de distractiv până acum. Sezonul de baluri nu a început oficial, bineînțeles, dar se găsesc și alte opțiuni de distracție, spuse ea și luă un fursec. Petreceri la care jucăm cărți, prânzuri... Desigur, punctul culminant al sezonului va fi balul mascat de la familia Wareham. Îmi plac la nebunie balurile mascate. Ție?

Fenella nu văzuse niciodată rostul acoperirii parțiale a feței, doar de dragul unei seri de dans; nimeni nu avea niciodată vreo îndoială în ceea ce privea identitatea celorlalți participanți. Dar se mulțumi să spună doar:

– Da, pot fi distractive.

– Chiar foarte, declară Julia. Mi-aș dori doar să fie destul de cald afară încât să ne putem plimba prin parc. Acolo, în jur de ora cinci după-amiază, poți fi sigur că dai peste prieteni. Însă nimeni nu iese la plimbare pe gerul acesta cumplit. Dar îmi place să merg în vizite și primesc și eu oaspeți la mine acasă în fiecare marți, la patru după-amiază. Trebuie să vii și tu, stăm în Hanover Square, spuse ea cu un zâmbet pe care Fenella îl găsi iritant de vanitos.

– Mulțumesc, murmură ea fără prea mult entuziasm și schimbă repede subiectul. Îmi place teatrul în această perioadă a anului, spuse ea și dădu deoparte ceașca goală. Îmi aduc aminte când se juca *Evantaiul doamnei Windermere* la St. James. Teatrul era diferit pe vremea aceea. Wilde era atât de extraordinar de spiritual. Nimic nu a mai fost la fel de când au încetat să-i mai joace piesele.

Julia o privi șocată.

– Dar bărbatul acela a fost la închisoare pentru că era... era...

Se opri brusc.

– Sodomit, vrei să spui? Da, așa se pare. Dar asta nu înseamnă că nu era capabil să scrie frumos și plin de tâlc.

Julia tresări exagerat.

– Nu știu cum poți să spui asemenea lucruri. Teatrul este un refugiu al nelegiuirii, și oricine este implicat în așa ceva nu este potrivit să facă parte dintr-o societate decentă.

– Asta mi se pare o condamnare destul de amplă, spuse Fenella, abținându-se să arate că fierbea în interior. Dar Shakespeare, Marlowe, Congreve... și Bernard Shaw? Piesele acestuia din urmă devin foarte populare.

– E un socialist, spuse Julia sec, de parcă ar fi dat lovitura de grație pe această temă.

„Bietul Edward”, se gândi Fenella. „Ce atmosferă îngrozitoare în care să crească un dramaturg...” Se gândi la următorul subiect de conversație. Voia cu disperare să-l aducă pe Edward în discuție, dar se temea ca abordarea să nu pară prea directă. Nu voia ca Julia să-și dea seama de cât de multe știa despre fratele ei nelegitim.

– Nu l-am mai văzut de mult pe fratele tău prin oraș, spuse ea. Obişnuiam să-l văd des, în sezonul meu de debut.

Julia se încruntă, nedumerită.

– Pe Carlton? Dar e chiar aici. Tocmai a intrat în salon cu restul domnilor.

– Da, bineînțeles că îl cunosc pe Carlton, contele de Grayling, zise Fenella și scoase un râset despre care spera să fie convingător. Dar credeam că mai ai un frate... sau poate am înțeles eu greșit. Poate e doar un verișor? Îl cheamă tot Tremayne.

– Edward. Probabil te referi la Edward, spuse Julia, strâmbând din nas. E frate vitreg și *persona non grata* în familie. Nu ne vedem.

– Oh! exclamă Fenella, apoi păstră tăcerea pentru vreun minut, încercând să găsească o cale de a continua conversația pe acel subiect fără să pară prea disperată. Cred că e destul de jenant când vă treziți la aceeași petrecere, comentă ea, în cele din urmă.

– Edward nu mai merge la petreceri. Îmi imaginez că acum nici măcar nu-și permite să frecventeze anumite cercuri din societate. Tatăl meu i-a tăiat orice sprijin atunci când Edward a refuzat oportunitatea pe care i-a oferit-o.

– Sunt intrigată, spuse sincer Fenella.

Juliei îi plăcea să bârfească și părea dornică să discute despre oaia neagră din propria familie.

Tânăra se aplecă spre ea, coborând vocea.

– Vezi tu, Edward este născut în afara căsătoriei, șopti ea, aruncând o privire în jur ca să se asigure că nimeni din salon nu era atât de aproape încât să audă acel secret șocant al familiei. Tatăl meu l-a recunoscut și a făcut totul pentru el. Își dorea ca Edward să fie acceptat în societate, în ciuda faptului că era nelegitim, așa că l-a trimis la Eton apoi la Oxford. Când Edward s-a întors de la Oxford cu o diplomă de primă clasă — a fost întotdeauna inteligent, ba aș zice chiar că prea isteț pentru binele lui, spuse ea, luând încă un fursec —, tatăl meu se aștepta, desigur, ca el să contribuie la bunăstarea familiei, să se revanșeze pentru ce a primit.

Fenella era de-a dreptul fascinată. Acestea erau informații noi.

– Mai dorești cafea? îi oferi ea, ridicând o cafetieră din argint.

– Mulțumesc, spuse Julia și întinse ceașca goală. Edward a refuzat slujba pe care tatăl meu i-a oferit-o. A considerat că e prea puțin pentru nasul lui, bănuiesc. Oricum, a avut mereu niște idei ciudate legate de condiția lui în societate.

Fenella simți cum i se zbârlește părul pe ea, dar își mușcă buza de jos ca să nu-i spună ceva jignitor Juliei și să o facă să abandoneze subiectul.

– Și ce slujbă îi oferise? întrebă ea pe un ton care se voia indiferent.

– Administrator peste proprietăți... Și a refuzat. Îți vine să crezi?

Fenellei chiar îi venea să creadă, dar se abținu se comenteze ceva, doar o privi cu ochi mari și plini de interes.

– La domeniul Tremayne din Cornwall?

– Da, acolo, și mai avem și casa din Hanover Square, plus fermele date în arendă. Este o sarcină foarte importantă, iar Edward ar fi făcut parte din familie. S-ar fi putut învăța în continuare prin cercurile bune din societate, iar tata spera să-i găsească o partidă potrivită. Desigur, ar fi fost o fată fără vreo o aspirație socială reală, dintr-o familie respectabilă, dar nu proeminentă, una care ar fi fost fericită ca fiica lor să se căsătorească cu cineva care purta numele de Tremayne, chiar dacă circumstanțele nașterii lui Edward au fost mai puțin fericite. Julia zâmbi cu o mare mulțumire de sine, apoi își termină cafeaua și își puse jos ceașca goală. Dar acum, bineînțeles,

nici măcar nu mai poate visa la așa ceva. Cred că are o slujbă la London University, e secretar sau așa ceva al unui profesor, din câte știu. Oricum, o slujbă destul de înjositoare. Așadar, familia nu mai are nimic de-a face cu el.

„Ce noroc pe Edward“, se gândi Fenella, dar își păstră zâmbetul pe buze.

– Ei bine, atunci, nu e de mirare că nu l-am mai văzut de atâta vreme. Mă scuzi, te rog? Ar trebui să vorbesc cu Lady Mortby. Nu am apucat să discut cu ea în seara asta.

Se ridică grațios și, recunoscătoare, își croi drum spre partea opusă a salonului. George o opri înainte să apuce să ajungă la Lady Mortby.

– Iată-te, în sfârșit. Încerc de vreo cinci minute să-ți atrag atenția, spuse el.

– De ce nu ai venit să stai cu noi?

– Nu pot s-o suport pe Julia Tremayne. Își dă niște aere de zici că face parte cel puțin din familia regală. Și, la urma urmei, tatăl ei nu e decât un biet conte.

Fenella izbucni în râs.

– George, tu te auzi? Doar pentru că tatăl tău este duce nu înseamnă că ești mai important decât alții.

– Nu am spus așa ceva, protestă George, înroșindu-se. La urma urmei, sunt doar unul dintre fiii mai mici ai unui duce. Dar nu sunt genul care să umble peste tot aruncând oamenilor în față originea mea nobilă.

– Nu, aprobă Fenella, cu seriozitate. Ar fi foarte vulgar dacă ai face așa ceva.

– Râzi de mine, Fenella? întrebă George pe un ton din care se simțea că era deranjat.

Fenella își mușcă buza, lovită de un val de dezamăgire care îi devenise deja familiar. Observase nu de puține ori lipsa de umor și sensibilitatea exagerată ale lui George atunci când avea impresia că cineva râdea de el. Pur și simplu, ea ajunsese ca uneori să se ferească să-l tachineze, dar simțea lipsa unui partener cu care să mai poată și glumi. Însă George era prea conștient de sine și prea atent la poziția lui socială ca să se poată bucura de tachineări reciproce.

– Nu, bineînțeles că nu râd, spuse ea și își așează mâna netedă și albă pe mâneca lui.

Reuși să zâmbească, deși era conștientă că Lady Grantley avea ochii ațintiți asupra ei. Nu se făcea să-l ofenseze pe George taman în salonul mamei ei.

– Îmi pare rău dacă ți-am lăsat o asemenea impresie, spuse ea.

– Poate ar trebui să-mi dovedești cât de rău îți pare, spuse el, cu ochii mijiți.

O apucă de braț și o direcționă, cu pricepere, prin camera aglomerată, spre o fereastră ascunsă după draperii.

– Mama nu aprobă așa ceva, spuse ea, în timp ce draperiile cădeau în spatele lor.

– Doar un sărut rapid. Am visat toată seara să te am doar pentru mine, spuse el.

Îi cuprinse chipul în mâini și o sărută apăsător pe gură. Nu era prima dată când o săruta, dar, ca de fiecare dată, Fenella rămânea neimpresionată. Nu voia să provoace o scenă trăgându-se din îmbrățișarea lui, așa că alese să rămână și se trezi că explorează cu o detașare curioasă diferențele dintre acel sărut și cel al lui Edward Tremayne. Nu exista termen de comparație. George nu era neprițut, dar nu reușea să declanșeze nici o reacție din partea ei. Iar Fenella își dădu seama, și nu pentru prima dată, că nu se putea căsători cu George, oricât de potriviți ar fi fost din punct de vedere social și oricât și-ar fi dorit asta persoanele cele mai apropiate și mai dragi ei.

În cele din urmă, el își îndepărtă gura de a ei și o privi cu un aer satisfăcut.

– Așa, acum, e mai bine.

Fenella se întrebă dacă George așteptase vreun răspuns fizic din partea ei. Poate presupunea că femeile nu trebuiau să simtă excitație. Sărutul lui o făcuse să se simtă mai degrabă goală. Îi aruncă un zâmbet chinuit, ieși de după draperie și înaintă prin salon, îndreptându-se spre zona în care se afla mama ei.

Lady Grantley organiza mesele pentru whist.

– Ah, aici erai, scumpa mea. V-am pus pe tine și pe George să jucați cu Sarah și Geoffrey; tinerii trebuie să joace unii cu alții. Dar unde e George? întrebă ea, uitându-se în jur, prin încăpere.

– Trebuie să fie pe-aici, pe undeva, răspunse Fenella repede.

– Da, sunt convinsă, acceptă Lady Grantly, încuviințând scurt din cap. Așa, Arthur, nu poți sta la aceeași masă cu Everard;

o să vorbiți tot timpul despre cursele de cai și o să-i scoateți din sărite pe partenerii de joc. O să joci cu Carlton și cu cei din familia Mortby. Julia, o să te pun la aceeași masă cu scumpa de Eleanor.

Fenella luă loc după ce George, care ieșise discret de după draperie, îi ținu scaunul.

– Strict după reguli, trebuie să tragem la sorți partenerii, spuse ea, amestecând cărțile. Jucăm după reguli?

– Nu, protestă George. Tu ești partenerul meu, noi jucăm mereu împreună.

– Dar asta e și ideea, spuse Fenella. Ne cunoaștem prea bine, și jocul nu mai e interesant. Cred că ar trebui să adăugăm puțină imprevizibilitate, completă ea, aruncând o privire către Sarah, apoi către Geoffrey.

– Vă convine așa?

– Da, declară Sarah. Categorical. Hai să mai variem puțin lucrurile! Cele două cărți mai mari contra celor două cărți mai mici. Așii fiind cei mai mari.

– Cum vreți, spuse George, iar Geoffrey nu făcu decât să ridice din umeri.

Fenella tăie cărțile, apoi i le întinse lui George. Ea trase asul de pică. George trase un doi de inimă roșie și strâmbă din nas. Sarah trase un zece de caro, iar Geoffrey un șase de treflă.

– Se pare că o să jucăm femei contra bărbați, spuse Fenella cu o oarecare satisfacție.

Știa că Sarah era o jucătoare excelentă și că nici ea nu se descurca prea rău.

Bătălia sexelor aduse puțină proștețime clasicului joc, iar, când ea și Sarah câștigară, abia se abținu să nu scoată un strigăt triumfător.

– De ce nu ai vrut să faci pereche cu mine, Fenella? întrebă George, în timp ce stătea în hol cu restul oaspeților care se pregăteau de plecare.

Ea reflectă puțin înainte de a se decide să-i ofere un răspuns direct și sincer:

– După cum spunea și Sarah, am vrut să mai variez puțin lucrurile. Întotdeauna facem totul la fel, nu doar noi, ci toată lumea. Există reguli și rutine stabilite, și vai de cei care îndrăznesc să facă

altcumva. Dar de ce să nu lăsăm soarta să decidă partenerii? Este o formalitate absolut corectă și aduce un plus de entuziasm.

— Sună foarte radical ce zici, Fenella, comentă el, dezaprobator. Mi se pare că aud din ce în ce mai des abordarea asta în ultimul timp, mai ales cu toate facțiunile acelea care se agită pentru schimbare. Ce este în neregulă cu modul în care au stat dintotdeauna lucrurile? Când veneam încoace, am întâlnit unul dintre grupurile acelea de sufragete care mărșăluiau cu pancarte spre Parlament. Nu-mi pot imagina ce speră să obțină făcând apel la prim-ministru. Balfour și-a exprimat deja clar opiniile în această privință.

— Oh, am uitat că tu consideri că femeile nu ar trebui să aibă drept de vot, spuse ea pe un ton ușor provocator.

George se încruntă din nou.

— Bineînțeles că nu ar trebui să aibă drept de vot, Fenella. La ce le-ar trebui femeilor să voteze? Nu știu nimic despre politică sau despre afacerile statului. Nu este cuviincios sau potrivit, și mi-aș dori să-ți dai și tu seama de asta.

Fenella oftă și clătină din cap.

— Foarte bine, George. Hai s-o lăsăm așa, înainte să spunem ceva ce vom regreta amândoi.

— Nu te înțeleg, declară el. Uneori, am impresia că nu ești deloc asemenea altor femei.

— Și ai vrea să fii? întrebă ea, cu interes.

— Bineînțeles. De ce nu aș vrea? Soția mea trebuie să-și onoreze poziția pe care o are în societate.

Ea zâmbi.

— Dar eu nu sunt soția ta, George.

— Încă nu, spuse el ferm. Acum, sărută-mă de noapte bună, ca o fată de treabă. Ești obosită, asta-i tot.

Se aplecă și o sărută pe obraz, apoi se întoarse și își luă cu minuțiozitate rămas-bun de la gazdele din acea seară.

După aceea, ieși în noaptea geroasă, iar Fenella închise ușa în spatele lui. Se întrebă, consternată, cum de permisesese ca relația cu George să alunece într-o direcție atât de periculoasă. Trebuia cumva să se extragă din acea situație fără să provoace prea multă zarvă.

Jane Feather

Merse la ea în dormitor și se întinse în pat. Se gândi că, deși fusese o seară lipsită de inspirație, la fel ca multe dintre zilele ei din ultimul timp, măcar aflase informații aparte despre un bărbat pe care nu îl găsea deloc neinteresant.

Capitolul 5

Fenella se trezi a doua zi dimineată plină de o nerăbdare pe care o asocia cu diminețile zilelor de naștere din vremea copilăriei. Îi luă câteva clipe să-și limpezească îndeajuns mintea ca să înceapă să caute motivul pentru care trăia acea senzație. Emoția copilărească nu avea cum să vină doar din simplul fapt că urma să-și petreacă dimineata cu Edward Tremayne. Sau poate asta era?

– Bună dimineata, domnișoară Fenella.

Camerista ei trase draperiile grele de brocart de la ferestrele lungi, care dădeau spre o porțiunea de grădină mărginită cu un zid dintr-o parte a casei. O rază subțire de soare își croi drum prin cameră.

– Bună dimineata, Alice. Nu te-am auzit intrând, spuse ea, apoi se propti într-un cot și își dădu pe spate părul, cu mâna liberă. Încă sunt pe jumătate adormită.

– Mi-ai cerut să vă trezesc la ora opt și jumătate, îi aminti Alice, întorcându-se la tava de ceai pe care o pusese pe masă. Luă ceainicul alb din porțelan de Sèvres și turnă lichidul aburind și parfumat într-o ceașcă delicată, adăugă puțin lapte, și apoi o așeză pe noptieră, lângă Fenella. Ceaiul o să vă ajute să vă treziți. E bun și tare.

Ridică pernele pe tăblia sculptată a patului, iar Fenella se sălta în șezut, sprijinindu-se de ele. Se întinse, luă ceașca și bău o înghițitură zdravănă de ceai.

– Ah, acum e mult mai bine, spuse ea, inhalând recunoscătoare aburii parfumați.

– Să vă pregătesc baia? întrebă Alice.

– Da, te rog. O să ies cam peste o oră.

– Ce haine să vă pregătesc?

Fenella reflectă. Ce impresie voia să lase? Să poarte ceva relaxat, care sugera o personalitate artistică, sau ceva inteligent, care arăta eficiență și control?

Își aminti apartamentul lui Edward, mormanele de cărți, mobilierul ponosit, propria lui înfățișare răvășită, aproape neîngrijită. Și se hotări.

– Fusta verde-închis și bluza crem care are o fundă mare, verde, la guler, spuse ea. Oh, și cureaua lată din piele.

Era un compromis bun, simțea ea. Funda dădea ținutei o notă oarecum boemă.

– Vi le voi pregăti cât faceți baie, spuse servitoarea și dispăru în baia mică de alături.

Fenella își sorbi ceaiul, ascultând zgomotul apei care curgea. Cum avea să o întâmpine Edward? Se despărțiseră cu un sărut pasional; avea el să fie același bărbat sau dramaturgul sarcastic, nerăbdător, în general nepoliticos, care o iritase atât de tare? Era un caz clasic de tip dr. Jekyll și domnul Hyde, reflectă ea, în timp ce dădea la o parte cuverturile și cobora din pat.

Se întinse, căscă și se duse la fereastră, picioarele goale afundându-i-se în covorul gros de Axminster. Gazonul strălucea în lumina palidă a soarelui, topind ultimele rămășițe ale înghețului din timpul nopții. O boare de aer înghețat se strecură printr-o crăpătură din rama ferestrei, făcând-o să tremure. Se retrase, așteptând cu nerăbdare să se cufunde în baia fierbinte.

– V-am pregătit tot, domnișoară Fenella, spuse Alice, ieșind din baie. Ar fi bine să vă grăbiți dacă vreți să apucați să luați micul dejun înainte să plecați, spuse ea, aruncând o privire către ceasul emailat de deasupra șemineului. S-a făcut aproape ora nouă.

– Am timp doar pentru cafea și pâine prăjită, Alice. Și aș mânca aici, nu în salonul de mic dejun, dacă nu te deranjează să le aduci.

Se grăbi spre baie, desfăcând din mers năsturașii din perle ai cămășii de noapte. Aerul era greu de la aburii parfumați. Suspinând de plăcere, Fenella se lăsă să alunece în cadă. Viața era frumoasă, decise ea, căutând săpunul. Pierdută în gânduri, își plimbă mâna peste calupul aromat. Trecuse ceva timp de când recunoscuse că viața e frumoasă, chiar și când venea vorba despre plăceri simple, cum erau o baie fierbinte și un ceai tare, dimineața. Și nu-i fu greu să găsească motivul pentru care căpătase brusc o perspectivă strălucitoare asupra vieții. Apăruse ceva ce aștepta cu nerăbdare. Monotonia vieții de zi cu zi dispăruse sub un sentiment de anticipare

legat de ce avea să se întâmple în acea dimineață. Cu siguranță, aștepta cu nerăbdare să citească piesa lui Edward și acest aspect era parțial responsabil pentru dispoziția ei actuală, însă nu era unicul motiv. Aștepta cu nerăbdare să fie cu Edward.

La ora zece fără un sfert, se urcă în trăsura care aștepta în fața casei. Servitorul care o chemase pentru ea închise ferm portiera și îi strigă vizitiului adresa de destinație.

Înăuntru, Fenella se înfodolise și mai bine cu haina și își afundă mâinile în manșon. Părul ei blond-deschis era împletit și răsucit într-o coroană în jurul capului, lăsându-i urechile neprotejate de frig. I-ar fi plăcut să se fi putut acoperi cu o pălărie, dar modelele care se purtau în acea iarnă erau de-a dreptul monstruoase și nu i se potriveau – îi acopereau fața și o făceau să se simtă precum o ciupercă de pădure, țeapănă și aproape invizibilă printre tufișuri. Din fericire, era destul de vanitoasă pentru a-și sacrifica propriul confort termic de dragul aparenței.

Își trase eșarfa cu violet, verde și alb peste urechi, ca un compromis. Inițial, ezitase în privința eșarfei, care avea culorile distinctive ale mișcării sufragetelor. Dar reacția lui George față de mișcare o înfuriase de-a binelea, așa că simțise că era necesar să își arate susținerea față de sufragete în fața lui Edward. Era curioasă să vadă cum avea el să reacționeze, asta în caz că urma să reacționeze în vreun fel. Poate că el trăia atât de mult în lumea propriilor scrieri, încât nu era conștient de mișcarea pentru dreptul de vot al femeilor, care căpăta proporții pe străzile din Londra și din multe alte orașe.

Sări din trăsură imediat ce vizitiul opri în fața casei de pe Praed Street, conștientă că inima îi bătea mai repede decât de obicei. Dar senzația de nerăbdare era amestecată și cu o oarecare neliniște. Oare în ce dispoziție avea el să fie în acea dimineață? Și cum avea să reacționeze dacă nu-i plăcea felul în care ea o interpreta pe Rose?

Fenella nu era obișnuită să se simtă în dezavantaj. Dimpotrivă. Se aștepta să controleze orice situație în care se afla. Iar acum tremura din toate încheieturile, gândindu-se că Edward era în una dintre dispozițiile sale proaste. I se părea că tocmai acea incertitudine contribuise la faptul că își recăpătase așa brusc entuziasmul față de răsturnările de situație ale vieții. Poate un mic pericol era exact ce avea nevoie pentru a mai condimenta lucrurile în viața ei. Dar nu

știa sigur ce simțea în acea privință, în timp ce se îndrepta spre ușa în care bătu cu îndrăzneală.

Se deschise aproape imediat, iar în prag, în locul monosilabicei doamne Hammond, stătea Edward, zâmbind.

– Te-am văzut de la fereastră. Cât de minunat de punctuală ești! Intră, nu mai sta în frig!

Îi puse un braț în jurul umerilor și o ghidă spre hol, după ce dădu un șut ușii, care se închise în spatele lor.

Deocamdată era bine, reflectă Fenella, în timp ce își scotea mâinile din manșon. El arăta mai îngrijit decât de obicei, observă ea. Părea chiar că își pieptănase și părul, deși șuvița aceea rebelă încă insista să-i cadă pe frunte. Ochii lui erau aproape luminoși, în timp ce o sorbea din priviri, cu mâinile așezate pe umerii ei. Pentru o clipă, ea așteptă, imobilă, fără să poată nici măcar să respire, apoi el se aplecă încet și-i sărută foarte ușor buzele, murmurând:

– Sunt atât de fericit să te văd, Fenella!

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, se întoarse și o conduse spre etaj, urcând scările câte două, cu picioarele lui lungi.

Ea îl urmă în salonul care arăta exact ca în ziua precedentă și era la fel de călduros și de primitiv, cu un foc luminos și o lampă a cărei lumină mai îndulcea din strălucirea rece a gerului de afară.

– Permite-mi să-ți iau haina și manșonul, spuse el.

O ajută să scape de haina de blană, apoi îi luă manșonul, pe care îl analiză îndeaproape.

– Seamănă remarcabil de mult cu un iepure mort, observă el.

– Ești prea amabil, murmură ea. Dar, pentru buna ta informare, să știi că nu este iepure. Dacă insiști să spui că e un animal mort, atunci te anunț că e o zibelină – de fapt, mai multe.

– Ah, iartă-mă! Nu prea mă pricep la blănuri. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama că o doamnă de condiția ta socială nu ar purta nici moartă blană de iepure.

Aruncă manșonul în aer, îl prinse și îl așeză pe scaunul pe care îi pusese și haina.

– Și eu care speram să te prind într-o dispoziție bună, comentează ea.

Fenella clătină din cap, își scoase eșarfa și o aruncă deasupra hainei.

– Poate ar trebui să plec; nu vom ajunge nicăieri dacă insiști să te iei de mine cu fiecare ocazie.

Însă Edward părea să-i fi ignorat acea ultimă afirmație. În schimb, își trecea ușor degetele peste eșarfa pe care ea tocmai o aruncase pe scaun.

– Cât ești de implicată? întrebă el, privind-o îndeaproape.

– Mă duc la întâlniri când pot, semnez petiții, distribui pliante, răspunse ea. Până acum, am participat la două marșuri. Petiționarea Parlamentului este o afacere lungă și frustrantă.

– Mmm, murmură el și încuviință din cap. Dar femeile vor primi până la urmă drept de vot.

– Crezi că ar trebui? întrebă ea.

– Bineînțeles, răspunse el simplu.

Ea zâmbi, absurd de ușurată.

– Atunci, poate o să rămân, dacă promiți că nu te mai iei de mine.

– Nici nu știu de ce am făcut-o. Eram într-o dispoziție așa bună, protestă Edward, trecându-și mâinile prin părul întunecat, într-un gest de frustrare. De la ora cinci dimineața aștept acest moment.

Fenella se lăsă pe brațul canapelei ponosite, amintindu-și de conversațiile din seara precedentă cu Julia și Carlton. Poate nu era chiar surprinzător că gărgăunii lui Edward ieșeau la iveală în cele mai inoportune momente; păreau să-și aibă rădăcina în profunda antipatie față de societatea privilegiată în care fratele și sora lui vitregă se simțeau atât de în largul lor. Totuși, ea nu considera că trebuia să accepte ieșirile lui fără să protesteze. Nu era corect din partea lui să o trateze la fel. Pentru că ea nu era nici pe departe ca frații lui vitregi.

– Putem să o luăm de la capăt în această dimineață? întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană.

– Te trezești mereu în zori? întrebă Fenella, lăsându-i întrebarea în aer, pentru că avea nevoie să-și recapete stăpânirea de sine și să aștepte momentul în care avea să fie în avantaj.

– Nu dorm bine de când mă știu. Și pare că sunt mai creativ în primele ore ale dimineții.

– Poate că asta explică mitocăniile și irascibilitatea ta, răspunse ea, încuviințând din cap.

– Probabil, aprobă el, continuând să o urmărească îndeaproape cu acei ochi albaștri pătrunzători. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

Fenella ridică din umeri.

– Sunt dispusă să încerc. Dar te avertizez că răbdarea mea are limite.

– Nici nu mă aștept să nu aibă. Îmi pare foarte rău că am început cu stângul, Fenella. Voi face tot ce este posibil ca să nu te mai supăr de acum încolo.

Fenella se ridică și îi întinse mâna.

– Bună dimineața, Edward. Sper că ai petrecut o seară plăcută de când ne-am întâlnit ultima dată.

El îi luă mâna între ale sale.

– Mi-a fost dor de tine.

Simpla declarație îi trimise Fenellei un fior cald pe șira spinării. Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, ar fi râs de cuvintele care în mod normal i s-ar fi părut o încercare de a o flata, un flirt. Dar ceva îi spunea că Edward Tremayne nu era genul care să se țină de flirturi. Iar trupul ei răspundea la intensitatea privirii lui, la presiunea caldă a mâinilor lui.

Reuși să încropească un mic zâmbet drept răspuns, apoi își retrase ușor mâna. Lucrurile se mișcau prea repede.

– Să începem lectura?

El zâmbi ușor, în colțul gurii, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Cu siguranță nu părea deranjat de refuzul ei de a-i răspunde la declarație.

– Mai întâi, o cană cu vin fiert, ca să mai alungăm din gerul dimineții, anunță el, îndepărtându-se de ea ca să meargă spre foc, unde un ibric sfârâia pe cărbunii strălucitori.

Se puse în genunchi pe covor, luă o lingură cu coadă lungă și începu să amestece în lichidul din ibric.

Fenella se întreabă de ce nu simțise până atunci aroma bogată de mirodenii și vin din încăpere. Se cufundă în fotoliul de piele crăpată și privi cu interes în timp ce el turna lichidul aburind în două căni de porțelan, apoi adăugă câte o bucată mare de unt în fiecare din ele. Îi întinse ei una, apoi se lăsă pe brațul lat al fotoliului și își ridică propria cană, toastând.

– Pentru Rose și voie bună!

– Pentru Rose și voie bună! închină și Fenella, apoi luă o înghițitură și suspină de plăcere. E cam devreme pentru așa ceva; să nu te miri dacă o să fiu deja amețită înainte de ora prânzului.

Mai luă o înghițitură, apoi își rezemă capul de spătarul scaunului și închise ochii în timp ce vinul fierbinte și aromat îi aluneca pe gât.

Nu își dădu seama de faptul că el își schimbase poziția de pe brațul fotoliului ei decât atunci când îi simți respirația pe obraz, apoi buzele lui pe ale ei, cu gustul lor de dulceață și vin fiert. Nu deschise ochii și nu se împotrivi când Edward îi luă cana din mână. Dar fiecare centimetru al pielii ei părea să prindă viață, fiecare mușchi era pregătit, așteptând orice avea să urmeze. Buzele ei se deschiseră involuntar, iar limbile lor începură un dans delicat al gusturilor și al senzațiilor. Gura lui era caldă și dulce când limba ei îi explora conturul obrazilor și îi mângâie cerul gurii.

– Ești atât de drăguță, domnișoară Grantley, șopti cu nasul afundat într-o parte a gâtului ei, înainte ca limba lui să înceapă să-i deseneze cercuri în jurul urechii, tachinând-o cu mișcări lente și amețitoare, care o făceau să tremure, cuprinsă de senzații minunate. Mângâierea lui umedă se mișcă apoi spre gâtul ei, mâinile lui îi cuprinseră chipul pe care începu să-l acopere cu o ploaie de sărutări mici, într-un gest care îi amintea de felul în care o privighetoare sorbea apă dintre petalele unei flori.

Îi simți degetele pe nasturii de la bluză, apoi aerul cald pe pielea dezgolită, când el îi dădu la o parte îmbrăcămintea. Limba lui coborî în adâncitura dintre sâinii ei, iar apoi gura lui alunecă în lateral și depuse un sărut pe sâinii acoperiți de cămășuța dantelată.

– Deschide ochii, ți ceru el pe un ton blând.

Când ea îi deschise, întâlni privirea lui albastră și pătrunzătoare. El zâmbi, mângâie o șuviță de păr de pe obrazul ei și și-o învărti pe un deget.

– Mi-e teamă că grăbesc lucrurile, șopti el.

Era în genunchi pe podea acum, cu trupul aplecat peste al ei, iar Fenella întinse mâna și își trecu în fugă vârful degetelor peste gura lui, trasând curba senzuală a buzelor, buze pe care încă le simțea apăsate pe ale ei.

– Satisfacție amânată? întrebă ea, cufundându-și vârful degetului în gropița pe care el o avea în bărbie.

– Nu chiar; mai degrabă, o abordare în care mă bucur pe îndelete de progresul lent către inevitabil.

Un val de emoții senzuale făcu sângele Fenellei să curgă mai repede și mai fierbinte. Nu se putea prefăca că nu știa ce însemna acel lucru inevitabil. Era ca și cum consumarea relației dintre ei era ceva decretat de soartă sau destin încă din primul moment în care se întâlniseră. Dacă voia să prevină inevitabilul, trebuia să acționeze chiar în acel moment. În schimb, se auzi întrebând:

– Și ce ai prefera?

Drept răspuns, el se aplecă și îi sărută pe rând sânii, împingând marginea de dantelă a cămășuței cu un deget insistent. Fără să scoată un cuvânt, ea își arcui spatele, ridicându-și sânii spre gura lui, și își închise, involuntar, din nou ochii. El îi eliberă sânii din cămășuță, iar Fenella gemu încetișor când dinții lui îi apucară sfârcurile sensibile și excitate. Limba lui desena cercuri mici în jurul lor, în timp ce buzele sugeau cu poftă. Încet, el se retrase. Fenella își simți pielea rece tânjind după atingerea lui. Din nou stăpân pe el, Edward îi acoperi sânii cu cămășuța, îi încheie bluza și îi aranjă cu degete îndemânatică funda mare de la gât.

– Cred că prefer să amân satisfacția, declară el, apoi se aplecă și o sărută – un sărut ferm, definitiv. Vom merge un pic mai departe data viitoare.

Fenella încercă să se convingă că nu era dezamăgită. Dar se simțea cumva suspendată, păcălită, ca și cum o promisiune fusese brusc încălcată. Totuși, în același timp, perspectiva a ceea ce avea să urmeze îi dădea un fior de plăcere și nerăbdare.

Se ridică, scuturându-și fustele, și își aranjă cureaua lată din piele care îi accentua talia îngustă. Apoi se întoarse spre oglinda aurie de deasupra șemineului ca să verifice dacă părul împletit era încă aranjat îngrijit. Își îndreptă și funda de la gât. Toate acele mișcări o ajutau să revină la realitate și să își mai încetinească viteza nebună cu care îi bătea inima.

– Așadar, ar trebui să ne apucăm de lectură acum?

– Nu cred, spuse Edward și îi întinse cana cu vin care acum era aproape rece. Nu mi se pare că ar merge bine în acest moment. Așază-te din nou și bea-ți vinul!

Fenella îl ascultă, dar replică, încruntată:

– De ce nu ar merge bine? Erai atât de nerăbdător să citim piesa...
El oftă.

– Știu și, în consecință, mi-e teamă că o să te reped sau o să-ți spun ceva jignitor dacă nu iese așa cum trebuie. Și nu vreau să ne supărăm din nou. Sau, cel puțin, nu astăzi.

Fenella zâmbi, clătinând din cap.

– Și dacă ne certăm în altă zi nu contează?

El ridică din umeri, se așază în genunchi lângă foc pentru a reumple ibricul și să presare nucșoară peste vin.

– Este un fel de concluzie anticipată, fată dragă. Am un temperament ticălos și pot fi șocant de sensibil atunci când vine vorba despre munca mea. E rețeta sigură către o ceartă. Și n-am nici o speranță că mi-ai putea ignora ieșirile. Și tu ești iute de limbă, spuse el amestecând în conținutul ibricului.

– Oh! exclamă Fenella oarecum surprinsă. Am considerat mereu că am un temperament foarte echilibrat.

El zâmbi spre ea, peste umăr.

– Sunt sigur că așa este, atunci când te afli în compania potrivită. Dar nu și atunci când ești cu mine, și nici măcar nu te pot învinovăți pentru asta, spuse el. Dă-mi cana!

Ea i-o întinse, în timp ce încerca să găsească, fără succes, o rețetă potrivită la ce-i spusese el. I se părea ciudat că un bărbat care putea să trezească în ea o asemenea pasiune senzuală îi provoca în același timp o dorință nebună de a-l lovi în cap cu o lopată.

– Dacă beau asta, n-o să mai fiu bună de nimic toată ziua, spuse ea, și luă cana plină pe care el i-o întindea.

– Poți să tragi oricând un pui de somn pe canapea. E destul de confortabilă. Așa cum stătea pe podea, el se lăsă spre scaunul ei, cu picioarele întinse și capul sprijinit pe genunchii ei. Nu-i așa că e plăcut?

„Puțin cam prea plăcut“, reflectă Fenella, rezistând dorinței de a-și trece degetele prin părul lui des și negru.

– Cu riscul de a strica momentul, putem vorbi un pic despre piesă?

El păru că devine brusc rigid. Își ațintise privirea spre foc.

– Chiar vrei să vorbim despre piesă?

– Da. Am început să discutăm despre asta ieri, dar eu am cam stricat conversația, așa că aș dori să o luăm de la capăt. Își puse cana deoparte și se îndreptă în scaun, cu mâinile strânse în poală și cu o expresie extrem de concentrată pe față. Ai spus că Rose a fost găsită. Ce înseamnă asta?

Edward clătină din cap.

– Nu în sensul că a fost pierdută. Când avea zece ani, a fost găsită nevinovată de uciderea surorii ei.

Fenella trase aer în piept. Se așteptase la orice, dar nu la asta.

– Și chiar este nevinovată?

– Asta e o întrebare la care publicul va trebui să își răspundă singur. Iar acel răspuns va depinde de modul în care o văd pe Rose, prin portretizarea pe care i-o faci tu.

– Dar atunci trebuie să mă decid dacă a fost sau nu criminală, răspunse Fenella încetișor. Nu o pot juca înainte să mă hotărâsc dacă a comis crima. Și, dacă da, să știu din ce motiv.

– Foarte adevărat, o aprobă Edward, iar ea putu să-i simtă zâmbetul mulțumit din felul în care trupul lui se relaxase pe genunchii ei.

– Dar tu sigur știi dacă a comis crima sau nu... n-aveai cum să crezi un astfel de personaj fără să știi clar. Trebuie să știi în adâncul inimii tale dacă era vinovată, protestă Fenella.

– Ah, chiar așa? murmură el, aruncând înapoi în foc un buștean care căzuse.

– Bineînțeles că da, declară Fenella, cu o notă de nerăbdare în voce. Pot înțelege motivul creării unui personaj cu o istorie ambiguă, dar este de neconceput ca tu, autorul, să nu știi adevărul din spatele acelei istorii.

Edward râse încetișor.

– Poate că am o idee, spuse el. Dar e una pe care o păstrez pentru mine. Când vom citi piesa împreună, voi fi interesat mai ales să aflu opinia ta în această privință.

– Cred că este o idee foarte proastă, zise ea și clătină cu putere din cap.

– De ce? întrebă el și își întoarse capul pe genunchii ei, ca să o poată privi, cu un zâmbet viclean pe față.

– Pentru că, dacă opinia mea te enervează, te vei transforma din nou în domnul Hyde.

El izbucni în râs.

– Oh, draga mea fată, așa mă vezi tu?

– Nu poți nega că n-aș avea un motiv întemeiat, răspunse ea, cu o notă de furie în glas.

De fapt, chiar începuse să se enerveze de-a binelea.

Edward se întoarse până când îngenunche în fața ei. În timp ce o privea, ochii îi străluceau de o foame aproape prădătoare. Se aplecă înainte, iar gura lui zăbovi peste a ei pentru o clipă care îi tăie răsuflarea, înainte de a-și uni buzele cu ale ei într-un sărut atât de profund, de puternic și de posesiv, încât Fenella se simți de parcă se topea în el, cedându-și gura limbii lui exigente, la presiunea insistentă a buzelor lui.

Mâinile lui se mutară pe talia ei, cu o presiune caldă și fermă, trăgând-o mai aproape de el, fără să-i elibereze gura. Îi prinse strâns chipul între mâini, apoi o sărută și mai profund. Ea se aplecă spre el și îi simți liniile trupului puternic presând peste rotunjimile ei. Edward o ridică în brațe, și se mutară pe canapea. Se lăsă să alunece odată cu ea între perne.

Îi ridică fusta peste coapse și își băgă degetele în pantalonașii ei. Mâinile ei se năpustiră spre nasturii de la pantalonii lui. Îl mușcă de buză până gustă sânge, auzindu-și propriul geamăt de plăcere când degetele lui îi găsiră sexul umed și dornic. În timp ce gura o asalta pe a ei, degetele lui îi despărțeau buzele sexului și pătrundeau adânc în ea. Șoldurile ei se ridicară și se împinseră spre mâna fierbinte care îi explora sexul și o conducea tot mai aproape de punctul culminant. Îi simțea mädularul cum îi apăsa pe abdomen, și își folosi mâna ca să-l mângâie și să-l frece. Vârful era umed, iar presiunea degetelor ei creștea pe măsură ce răspunsul lui devenea mai puternic, iar respirația i se accelera.

Fenella se mișcă odată cu el, urmând ritmul insistent al degetelor lui pricepute, care o duceau inevitabil spre orgasm. Nu ar fi putut amâna momentul culminant nici dacă viața ei depindea de acel lucru. Când o cuprinse orgasmul, îi ținu strâns sexul în mână, conștientă, chiar și prin propria cascadă de simțiri, că începea să pulseze în palma ei.

Îl auzi pe Edward țipând orgasmic, iar apoi capul lui se prăbuși greu peste sânii ei. Mâna lui era încă între picioarele ei, iar sămânța lui fierbinte țâșnise pe burta Fenellei. Multă vreme, nici unul din ei nu se mișcă. Apoi Edward își ridică încet capul de pe sânii ei, îi zâmbi și îi dădu la o parte părul care-i cădea în ochi.

– Ești bine? murmură el, sărutându-i colțul gurii.

– Excelent, răspunse ea, atingându-i ușor buza acolo unde îl mușcase. Îmi pare rău.

El clătină din cap în timp ce chicotea.

– E o rană pe care o port cu mândrie, spuse el zâmbind și o privi insistent. Nu mi-am propus să se întâmple asta.

– Nu, aprobă ea, cu vocea la fel de tulburată precum se simțea. Nici eu nu mi-am propus.

– Dar s-a întâmplat.

– Dar s-a întâmplat. Fenella zâmbi ușor. Cât de aroganți și de mulțumiți de noi părem, chicoti ea.

– Așa mă și simt, spuse Edward, care se ridică și își încheie nasturii de la pantaloni.

Își întinse mâinile spre ea, o trase în picioare, iar fusta îi căzu la loc acoperindu-i picioarele.

– Pot să mă aranjez un pic, pe aici, pe undeva? întrebă ea, conștientă de lenjeria ei care era în dezordine și de sperma lipicioasă de pe burtă.

– În dormitor. Dar vei avea nevoie de apă caldă, spuse el și ridică un ceainic de pe un cârlig care atârna deasupra focului. Vino cu mine!

Ea îl urmă printr-un dormitor, prea conștientă de starea de dezordine în care se afla pentru a mai acorda atenție camerei în sine. El deschise o ușă dintr-un colț al dormitorului și dădu la iveală o mică toaletă, cu lavoar, bazin de apă, o cădiță și o comodă.

– Mă tem că e cam primitiv. Doamna Hammond nu se dă în vânt după facilitățile moderne, spuse Edward, deschizând un dulap și scoțând un prosop și o cârpă de spălat. Ai săpun pe lavoar, preciză el, în timp ce turna apă în bazin. Mai aveți nevoie și de altceva, doamnă?

Fenella clătină din cap.

– Nu, e perfect. Nu o să dureze mult.

– Stai cât vrei, fată dragă, spuse el, apoi îi sărută vârful nasului și închise ușa încet în urma lui.

Fenella turnă apă caldă în cădiță, apoi își desfăcu centura și își scoase fusta și pantalonașii. Înmuie cârpa de spălat în apă și se apucă să se facă din nou prezentabilă. După cum arăta, ar fi putut fi o prostituată dintr-un bordel, reflectă ea, întrebându-se de ce gândul acesta o făcea mai degrabă să zâmbească decât să fie șocată.

Capitolul 6

Fenella se simți ciudat de timidă când reveni în salon. Edward stătea la fereastră, dar se întoarse imediat.

– Mai bine?

– Mai ordonat, răspunse ea. Mulțumesc.

Zâmbi și își întinse mâinile spre ale ei. O trase mai aproape și îi căută privirea.

– Regrete? întrebă el, încruntându-și ușor sprâncenele negre și groase.

Fenella reflectă pentru o clipă, apoi clătină din cap.

– Nu, deloc. Dar trebuie să recunosc că mă simt puțin... căută cuvântul pe care și-l dorea. Un pic neterminată, spuse ea, încruntată, întrebându-se dacă nu cumva lipsa ei de experiență o făcuse să simtă așa. Am simțit cumva că ceva lipsea, explică ea.

Edward o privi oarecum perplex.

– Dar chiar a lipsit, spuse el. Există o diferență între doi oameni care își oferă plăcere unul altuia și doi oameni care fac cu adevărat dragoste. Încă nu am făcut dragoste. Ce-i mai bun stă să vină.

Se simți ușurată să-l audă, iar faptul că el înțelesese atât de bine îi mai alungă din timiditate.

– Orice a fost, mi-a plăcut foarte mult ce am făcut, spuse ea.

El râse și o sărută, un sărut cald și declarativ.

– Ți-e foame? Eu sunt flămând ca un lup, după o dimineată atât de energetică.

Fenella își dădu seama că și ei îi era foame; trecuse ceva timp de la micul dejun, la care mâncase doar pâine prăjită.

– Da, e aproape ora prânzului.

– E aproape amiază. Se îndepărtă de ea pentru a-i aduce eșarfa în culorile sufragetelor, pe care i-o înfășură în jurul gâtului, apoi o ajută să-și pună haina și-i întinse manșonul. E un mic restaurant franțuzesc pe Spring Street unde au sămbăta o tocăniță delicioasă.

Exact ce trebuie pe un ger ca ăsta. Revin imediat, îi spuse el și dispăru în dormitor.

Fenella își îndesă mâinile în manșon. Încă se simțea foarte ciudat, ca și cum întregul ei univers ar fi luat o turnură neașteptată. Nu avea cu ce să compare ceea ce se întâmplase, deși nu se considera o naivă ori o ignorantă când venea vorba despre pasiune. Ea și prietenele ei citeau revista erotică *Perla* pe când erau la școală și nu se dăduseră înapoi atunci când se iviseră ocazii de a experimenta. Însă până în acea dimineață nu trăise gloria deplină a împlinirii senzuale. Simțea că era norocoasă că intrase în acea lume mână în mână cu Edward Tremayne. Pentru că nu era nimic ezitant sau lipsit de experiență în privința lui. Și ea bănuia că, spre deosebire de George, el ar observa imediat dacă partenera nu i-ar răspunde cu aceeași pasiune.

– Gata? întrebă el.

Tocmai ieșea din dormitor, legându-și la gât un fular în carouri.

Fenella simți că-i iau foc obrazii, cuprinsă de ideea ridicolă că el i-ar fi citit gândurile.

– Da, sunt gata. Mi-e o foame de-aș mânca și un cal.

– Nu cred că Marcel pune carne de cal în tocăniță, dar nu e chiar dincolo de limita posibilităților, spuse Edward și deschise ușa spre hol. După dumneavoastră, doamnă, zise și făcu o plecăciune ironică, în semn de invitație.

Merseră repede pe stradă, Fenella cu mâinile în manșon, el cu brațul băgat pe sub cotul ei, ca s-o ghideze prin traficul aglomerat.

– Partea aceasta a orașului este plină de viață, remarcă el, direcționând-o spre un colț de stradă.

– Da, admise Fenella, făcând un pas involuntar în lateral pe trotuarul îngust, ca să se ferească de căruța trasă de doi cai enormi a unui berar.

Cu siguranță era mult mai aglomerat decât în partea de oraș în care locuia ea.

– Majoritatea oamenilor care trăiesc în zona aceasta își câștigă existența muncind, comentă Edward.

Fenella îi aruncă o privire rapidă, dar nu-i văzu buzele strâmbându-se și nici acea bine cunoscută sclipire malițioasă din ochi. Expresia lui rămăsese neutră. Până și tonul îi era relaxat, conversațional.

— Am ajuns, spuse el, oprindu-se în dreptul unui mic restaurant, cu două trepte mici care dădeau spre ușa din față.

Fereastră din lateral era opacă din cauza aburilor și nu se vedea nimic prin ea. Semnul de deasupra ușii proclama „Chez Marcel”.

— Nu e Trocadero sau Criterion, spuse Edward, dar lipsa decorului pretențios este compensată de calitatea mâncării.

De data aceasta, chiar strâmbă din buze a dezgust. Fenella alege să nu-i răspundă. Trecu pe lângă Edward, care-i ținea ușa deschisă, și intră într-o încăpere pătrată, în mijlocul căreia trona o masă lungă din lemn, cu bănci fără spătar, la care oamenii mâncau înghesuiți și discutau pe fundalul de clinchete de pahare și zgomot de tacâmuri lovind în farfurii. Într-un colț mai ferit al încăperii, erau câteva mese individuale acoperite de fețe de masă roșu cu alb.

— Ah, *m'sieur* Edward, *comment ça va?*

Un bărbat cu un șorț alb, nu tocmai curat, și cu o eșarfă cadrilată la gât, apărură din camera din spate și-i salută cu un zâmbet larg.

— *Ça va bien, Marcel*, răspunse Edward, lăsându-se îmbrățișat de francezul rotunjour, cu obraji dolofani.

Apoi se întoarse spre Fenella, luând-o de mână și trăgând-o spre el.

— Fenella, acesta este Marcel, care face cea mai bună tocăniță în această parte a Canalului Mânecii. Marcel, ți-o prezint pe *mademoiselle* Grantley.

Fenella îi întinse mâna lui Marcel, care i-o sărută cu mare respect.

— *Mademoiselle*, micul meu bistrou este absolut onorat.

— Bănuiesc, *m'sieur*, că sunteți prea modest, spuse ea zâmbind.

Francezul râse din toată inima și făcu un gest cu mâna către o masă aflată în colț, lângă șemineu.

— Masa ta obișnuită, *mon ami*. Sâmbăta o păstrez mereu pentru *m'sieur* Edward, *mademoiselle*. E înnebunit după tocănița mea.

Își pupă zgomotos vârful degetelor, și Fenella abia se abținu să nu izbucnească în râs. Marcel juca rolul tipic de bucătar francez, cu gesturile lui comice scandalos de exagerate. Aruncă o privire spre Edward, care îi făcu cu ochiul, apoi îi puse o mână pe spate și o conduse prin încăperea zgomotoasă către colțul cu șemineul.

— Lasă-mă să-ți iau haina, spuse el și o ajută pe Fenella să-și scoată blana, pe care i-o înmână lui Marcel, împreună cu manșonul și eșarfa, alături de propriul palton.

Îi ținu scaunul Fenellei, apoi se așează și el.

— *Un bon bordeaux, m'sieur Edward?* întrebă Marcel cu un zâmbet de cunoscător, de deasupra teancului de haine pe care le avea în brațe.

— Da, te rog, Marcel. Și tocăniță pentru amândoi.

— *D'accord, m'sieur*, spuse Marcel și plecă spre treburile sale.

Edward se lăsă pe spătarul scaunului și o privi întrebător pe Fenella.

— Ești în largul tău?

— Da, desigur. De ce n-aș fi?

El ridică din umeri.

— După cum am spus, nu e tocmai Trocadero.

— Chiar ai impresia că sunt o snoabă extrem de răsfățată și privilegiată? îl întrebă ea. Ți-am dat vreodată motive să crezi așa ceva?

— Mă tem că nu am nevoie de vreun motiv, răspunse el cu o grimasă. Probabil am o obsesie.

— Oh, asta este? întrebă ea, cu o sprânceană ridicată sardonice. Nu mi-ar fi trecut prin cap...

— Tu, fata mea dragă, ești un trandafir cu foarte mulți spini, declară el.

— Dacă prin asta vrei să spui că lovesc la fel de bine pe cât încasez, atunci, nu o să te contrazic, răspunse ea.

— Corect, spuse Edward, strâmbând puțin din nas. Dar hai să nu ne stricăm prânzul, adăugă el, apoi se întinse peste masă, îi apucă mâna și se jucă relaxat cu degetele ei. Când ai fost ultima oară la Paris?

Fenella acceptă schimbarea subiectului conversației fără să protesteze.

— Vara trecută. Din câte îmi amintesc, era foarte cald, dar tot superb, spuse ea și se întinse după o bucată de pâine, cu coajă crocantă, pe care un ospătar tocmai o pusese pe masă.

— *Ici, du vin*, anunță Marcel, care apăru cu o sticlă și un tirbușon.

Scoase dopul de plută, adulmecă lichidul rubiniu cu un aer critic, încuviință din cap mulțumit, apoi turnă puțin în paharul pe care i-l înmânase ospătarul. Învârti puțin vinul, apoi sorbi.

– Bon, spuse el și turnă vin în paharul Fenellei, apoi în al lui Edward. În sănătatea dumneavoastră, *mademoiselle, m'sieur!* spuse el, apoi se dădu puțin înapoi și urmări cu atenție cum sorbea fiecare. *C'est bon, non?*

– Delicios, răspunse Fenella, gândindu-se că poate Chez Marcel nu era tocmai Trocadero, dar serviciul era cel puțin la fel de atent.

Rupse o bucată de coajă crocantă din pâinea de pe farfuria ei, înainte de a lua o înghițitură de vin.

– Nu există nimic mai delicios decât pâinea simplă franțuzească și un vin roșu bun, oftă ea, satisfăcută. De ce mă privești așa? S-a întâmplat ceva?

Privirea albastră a lui Edward era fixată asupra ei cu intensitatea pe care ea o găsea uneori atât de enervantă.

– Nu, fată dragă, nimic mai greșit. Îmi place doar să văd cum te bucuri de senzații simple, de apetitul pe care-l ai pentru bucuriile fizice ale vieții, spuse el și sorbi apreciativ din vin, savurându-i buchetul.

Ochii i se îngustară sugestiv în timp ce murmură:

– Și abia aștept să explorez astfel de plăceri cu tine într-un mod profund.

Fenella își mușcă buza, încercând să-și ascundă reacția, în timp ce o poftă fizică pură îi trimise o senzație de foc în stomac. Luă în pripă o înghițitură de vin și tuși, pentru că lichidul se dusesse pe calea greșită. Își îngropă fața într-un șervet, tuși și se înecă, în timp ce ochii păreau să-i iasă din orbite.

Edward își împinse scaunul, se apropie de ea și începu să-i dea viguros cu palma pe spate, până când accesul de tuse încetă. Fenella își ridică fața din șervet, cu obrazii stacojii, cu ochii uzi de lacrimile provocate de tuse, și observă că masa era înconjurată de un cerc de ospătari îngrijorați. Marcel îi oferă un pahar cu lichid de culoarea chihlimbarului.

– Luați o înghițitură din asta, *mademoiselle*. E ce vă trebuie, spuse el.

Fără să se uite, Fenella întinse mâna după pahar și îl duse la buze. Simțurile îi fură asaltate de un miros puternic de alcool. Dar, când să guste, Edward interveni și i-l luă dintre degetele tremurânde.

– Sunt sigur că nu de Calvados are nevoie, îi spuse el lui Marcel, apoi îi întinse tinerei un pahar cu apă. Bea asta, Fenella! Încet.

Ea îi urmă sfatul și simți cum lichidul rece începe să-i calmeze gâtul iritat. În cele din urmă, spasmele încetară.

– Îmi pare atât de rău; nu știu ce mi s-a întâmplat, se scuză ea în șoaptă, în timp ce își ștergea ochii cu un șervet. Cât de jenant...

– Prostii, răspunse Edward repede. Ai băut prea repede vinul. Ni se întâmplă tuturor. Bea apa și o să-ți revii într-o clipă, spuse el.

Edward făcu apoi un semn către cercul de ospătari, care se făcură imediat nevăzuți. Zumzetul conversației din salon se relua, iar Fenella simți cum obrații ei încep să revină la culoarea normală.

– A fost, de fapt, vina ta, Edward, îl acuză ea după un minut.

– Oh, cum așa? întrebă el ridicând din sprâncene.

– Tu cu remarcile tale necuviincioase, spuse ea, încercând o nouă înghițitură de vin, în timp ce-l privea peste marginea paharului.

Ochii lui se îngustară din nou.

– Atunci, te rog să mă ierți. Cu siguranță, nu mi-am propus să provoc un răspuns atât de dramatic.

Izbucni în râs, iar Fenella nu se putu abține să nu-l urmeze.

– *Le cassoulet*, anunță Marcel, așezând pe masă o oală maronie din lut din care ieșeau cele mai ispititoare arome. Vă voi servi.

Fenella se dădu mai în spate și îl lăsă pe bucătar să pună tocănița aromată în castronul adânc, după care adăugă o crustă crocantă din pesmet și unt deasupra, înainte de a-i așeza vasul în față. Îi puse și lui Edward și apoi se dădu un pas înapoi și făcu o plecăciune adâncă.

– *Bon appétit, mes amis.*

Fenella își băgă furculița în castron și descoperi bucăți de rață, cârnați groși și fasole albă.

– Am mâncat cândva așa ceva la Toulouse, spuse ea, savurând o bucată suculentă de rață. Mi se pare ciudat să mănânc același lucru pe Spring Street, în Londra, într-o zi geroasă de iarnă.

– Nici nu pot să mă gândesc la un loc și la o ocazie mai bune, răspunse Edward, înmuind pâine în castron.

Ochii lui dansau în timp ce urmărea cât de încântată era Fenella de mâncarea țărănească.

– Deci ai frați sau surori? întrebă el.

– Nu, sunt doar eu. Nu știu dacă părinții mei au decis că sunt mai mult decât suficient pentru ei sau dacă pur și simplu n-a fost să fie, spuse ea, ștergându-și gura cu șervetul. Dar am verișori. Sora

tatălui meu are mulți copii, așa că averea și titlul tatălui meu îi vor reveni lui Miles, cel mai mare dintre verișori.

Privirea lui Edward deveni brusc și mai interesată, însă își păstră atenția asupra mâncării.

– Deci nu vei moșteni nimic de la tatăl tău?

Fenella ridică din umeri, luând o înghițitură de vin.

– Se întâmplă să nu am nevoie. Bunica maternă m-a făcut moștenitoarea ei. Aparent, ea și mama au decis, întrucât mama era deja întreținută de tatăl meu, că nu ar trebui să fiu lăsată fără nici un ban, zise ea, clătînând din cap amuzată. Dar cred, mai degrabă, că bunica mea bănuia că nu voi fi foarte cooperantă atunci când va veni vremea să-mi găsesc un soț adecvat, care să poată susține financiar statutul cu care am fost obișnuită.

– Foarte înțelept din partea lor, remarcă el, punându-și furculița în castronul acum gol.

– Din partea bunicii mele, preciză Fenella. Era cea mai neconvențională lady, avea vederi foarte largi și trăia după propriile reguli. Din fericire, moștenise o mare avere de la tatăl ei, care era un nabab, din câte am înțeles, cineva care făcuse avere în India, iar asta i-a dat bunicii mele libertatea de a trăi cum își dorea, zise Fenella și zâmbi melancolic. Se pare că îi semănă mult. Nu mi-a dat foarte multă atenție atunci când eram mică, dar, imediat ce am devenit suficient de matură pentru a purta o conversație, m-a luat sub aripa ei. Mi-a plăcut să petrec timp cu ea; avea niște păreri extraordinar de scandaloase despre lume. Draga mea mamă, pe de altă parte, nu este deloc deschisă la minte în ceea ce privește rolul unei femei. Ea chiar crede că rolul unui bărbat este de a-și întreține soția, iar cel al soției e să se supună soțului și stăpânului ei, în orice situație.

Fenella oftă și clătină din cap.

– O iubesc din toată inima, nu mă înțelege greșit, dar, când i-am povestit despre subiectul dreptului de vot pentru femei, a fost de-a dreptul oripilată. Nu-și putea imagina de ce am vrea să votăm; ea consideră că mințile noastre slabe nu ar putea înțelege complexitatea politicii și a guvernării. Ar trebui să ne mulțumim să rămânem acasă și să ne sprijinim soții, care trebuie să presteze toată munca necesară pentru a ne menține în siguranță și fericite.

– Nu este un punct de vedere neobișnuit, observă Edward, în timp ce un ospătar lua vasele goale.

– Nu este, conveni Fenella, gândindu-se la George.

Încă o dată, se simți încordată la gândul că trebuia să-i taie lui George toate speranțele în ceea ce privea relația lor. Avea să fie o conversație îngrozitoare, dar trebuia să aibă loc – cât mai repede. Iar mama ei avea probabil să se abțină de la a se implica direct în decizia Fenellei, însă nu și de la a-și arăta dezamăgirea. O supărare familiară plutea în aer.

Edward îi privi fața cu o ușoară încruntare. Fenella avea cea mai expresivă înfățișare, și era clar că ceva o tulbura.

– Să trecem la un subiect mai important: desertul. Soția lui Marcel face o tartă Tatin minunată și lapte de pasăre, dacă preferi ceva mai fin, mai succulent.

Vocea lui fermă o scoase din starea proastă de spirit și îi aminti unde se afla.

– A doua variantă, răspunse ea. E de departe unul dintre deserturile mele preferate.

– Și după aceea vom încheia cu Calvados, spuse el și îi făcu un semn lui Marcel, care umbla prin restaurant. Cred că e mai potrivit ca digestiv decât ca leac împotriva sufocării.

Fenella zâmbi. Încă o dată, se simțea mulțumită, încălzită, ușor deconectată de la atmosfera din restaurant. Dar nu era câtuși de puțin deconectată de tovarășul ei. Dimpotrivă, era conștientă de fiecare fibră a lui Edward. Nu era nimic fantezist în prezența lui sau în fiorii de dorință pe care ea îi simțea în pânțele.

– Insula dumneavoastră plutitoare, *mademoiselle*.

Un ospătar așeză pe masă vasul cu lapte de pasăre. Insule pufoase și ușor rumenite de albuș înotau în crema aurie, bogată.

– Și tarte Tatin, pentru *m'sieur*.

– Nu-mi mai e foame, dar cine ar putea rezista la așa ceva? re-marcă Fenella, cufundându-și lingura în cremă.

Edward, cu gura plină de tartă de mere, nu făcu decât să dea aprobator din cap, iar pentru următoarele zece minute mâncară în tăcere.

În jurul lor, zumzetul conversației începuse să scadă, pe măsură ce clienții, care-și terminaseră prânzul, părăseau restaurantul.

Când Fenella se sprijini pe spătarul scaunului, oftând satisfăcută, observă că mai rămăseseră doar câțiva clienți în restaurant.

— Sper că nu am abuzat de ospitalitatea lor, spuse ea, arătând spre o ofertă de cafea și Calvados.

— Oh, nu-ți face griji, zise el. De multe ori mi-am terminat masa în bucătărie, cu Marcel și echipa lui, când își luau și ei prânzul, spuse Edward și luă o înghițitură de Calvados, în timp ce se uita în jur, la restaurantul aproape gol, cu un zâmbet satisfăcut. Ah, ce bun el!

Fenella îi urmă exemplul și luă și ea o înghițitură. Deodată, îi trecu prin cap că prânzul acela trebuie să fi fost scump, chiar dacă nu erau la Trocadero sau la Criterion. Pentru un bărbat fără o avere în spate probabil masa aceea era o cheltuială considerabilă. Mai luă o înghițitură din Calvados și spuse oarecum ezitant:

— A fost absolut delicios. Sper că mă vei lăsa să plă...

— Să te las să ce?

O umbră albă îi apăruse în jurul buzelor, iar ochii lui albaștri o străfulgerau, mânioși.

Fenella își dădu seama prea târziu că greșise.

— Îmi pare rău. Credeam că...

— Ce credeai?

Nimic în expresia lui nu se schimbase.

— Că poate ești suficient de modern încât să mă lași să-mi plătesc partea, spuse ea, refuzând să se lase intimidată. Poate ar trebui să plec acum, pentru că se pare că am distrus momentul, spuse ea și dădu să se ridice de pe scaun.

El se întinse peste masă și o prinse de mâini.

— Stai jos, domnișoară Grantley!

Pentru o clipă, se uită unul la celălalt, într-o bătălie tăcută a orgoliilor. În cele din urmă, Fenella rupse tăcerea furioasă. Își trase mâinile, iar el, instantaneu, își relaxă strânsoarea.

— Ipocritule, îi aruncă ea, așezându-se înapoi pe scaun.

— Ce Dumnezeu te-a făcut să crezi că, după ce te-am invitat la prânz, era cazul să-mi respingi invitația cu o asemenea insultă? Întrebă el.

— Nu ți-am respins invitația, protestă ea. Sau, cel puțin, nu așa am văzut eu situația.

— Aha, bine, vom discuta despre interpretările noastre diferite undeva cu mai puțin public. Mă scuzi pentru o clipă? spuse el, apoi se ridică și se îndreptă spre bucătărie.

Fenella rămase tăcută, învârtind lingurița în cafea. Nu mai era deloc detașată de ceea ce se întâmpla în jur. Devenise conștientă de fiecare scaun care scârțâia, de fiecare tacâm lovit de farfurie, de sunetul făcut de vasele pe care le strângeau ospătarii.

– Bun, să mergem, spuse Edward, apărând cu hainele lor în brațe.

O ajută pe Fenella să își pună blana, apoi se îmbracă și el. Ea își potrivi eșarfa la gât, își afundă mâinile în manșon și îl urmă spre ușă, apoi pe strada înghețată. Merseră înapoi spre Praed Street într-o tăcere la fel de rece precum vremea de afară.

Capitolul 7

Când ajunseră la colțul de la Spring Street, Fenella văzu o trăsură care venea spre ei. Făcu o jumătate de pas spre marginea trotuarului și ridică mâna.

– Ce crezi că faci? întrebă Edward, care o prinse de mână și o forță să o lase jos.

– Încerc să fac semn unei trăsurii, dacă nu ți-e clar. Lasă-mă să plec!

– Oh, nu, întâi vom pune la punct câteva lucruri, draga mea domnișoară Grantley. Și nu am nici un chef să fac asta în mijlocul străzii.

Mâna lui o apucă pe a ei în ceea ce părea a fi un gest prietenos, dar Fenella știa că nu putea fi vorba despre așa ceva.

– Dă-mi drumul la mână, spuse ea.

– Aș prefera să nu o fac, dacă nu te superi, răspunse el și-i băgă mâna sub brațul lui, continuând drumul înapoi spre Praed Street.

Fenella nu vedea nici un rost să înceapă un război în plină stradă, așa că își potrivea pașii cu ai lui. Mintea ei, ca de obicei, începu să o forțeze să joace incomodul truc al analizării argumentelor celeilalte persoane. Nu îi mai dăduse prin cap niciodată să se ofere să-și plătească partea ei de masă cu nici una dintre cunoștințele sau prietenii de sex masculin, indiferent de cât de relaxată era relația pe care o aveau. Își imagina cât de șocați ar fi fost aceștia dacă ea ar fi făcut așa ceva. Bărbații ar fi fost total consternați de o asemenea încălcare a protocolului. Chiar și în cercurile cu vederi moderne gestul ar fi fost văzut drept o mare gafă. Așadar, de ce fusese atât de surprinsă și de indignată de reacția lui Edward?

Ajunseră la locuința de pe Praed Street fără să fi schimbat un cuvânt. Fenella trecu pe lângă Edward și intră în casă.

– Ah, dumneavoastră erați, domnule Tremayne. Am auzit ușa. Nu mi-am dat seama că ați ieși, comentă doamna Hammond,

apărută ca de nicăieri, cu o expresie dezaprobatoare. O examinează pe musafira chiriaşului cu o mică strâmbătură din nas.

– O să-mi amintesc să vă informez în legătură cu mişcările mele data viitoare când voi decide să ies din casă, doamnă Hammond, spuse Edward, cu voce glacială. Deşi nu ştiu să existe vreo regulă în casa asta în acest sens!

Şi, cu asta, îi făcu semn Fenellei să o ia spre scări. Ea îl ascultă, abia ascunzându-şi amuzamentul faţă de modul în care o pusese la punct pe dezagreabila proprietară.

El descuie uşa de la cameră şi o pofti pe Fenella înăuntru, punându-i o mână pe spate.

– Bun, focul încă arde, spuse el.

Răscoli viguros cu un vâtrai prin tăciunii pe jumătate stinşi, iar, când aceştia îşi recăpătară strălucirea, aruncă peste ei o mână de vreascuri uscate. După ce luară foc, mai adaugă un buştean mic, apoi unul mai mare, înainte de a-şi îndrepta spatele şi a se întoarce spre Fenella, care stătea lângă uşă, cu mâinile afundate în manşon.

– Hai să vedem dacă putem dezlega această încurcătură, spuse el, pe un ton complet rezonabil. Scoate-ţi haina şi stai lângă foc. O să fac un ceai.

Luă ceainicul din cârligul său de deasupra focului şi dispăru în baie ca să-l umple cu apă rece.

Fenella ezită. Dacă nu voia să aibă nimic de-a face cu acest bărbat ciudat, enervant şi foarte complicat, acum era momentul să plece departe de el. Ştia că el nu avea să încerce să o oprească, chiar dacă fusese foarte ferm atunci când o împiedicase să cheme o trăsură ca să plece acasă. Dar ştia, de asemenea, că nu voia să lase lucrurile neterminate între ei. Acolo, undeva, era o promisiune neîmplinită, iar ea îşi dădu seama că îşi dorea foarte mult să o valorifice.

Aşa că îşi dădu jos haina, scormoni în foc cu vâtraiul şi se aşeză în fotoliul vechi, din piele, întinzându-şi picioarele spre grătarul şemineului.

– Mi-e teamă că nu mai am nici un fel de prăjituri sau pateuri, spuse Edward, în timp ce se întorcea în cameră şi atârna ceainicul plin cu apă deasupra focului.

– Nu-mi imaginez cum aş mai putea înghiţi ceva după un asemenea prânz, îi spuse Fenella. De fapt, nu-mi pot imagina că voi mai fi vreodată infometată.

— De mâncare... sau de altceva? întrebă el ridicând elocvent dintr-o sprânceană neagră.

Era supărată pe el și furioasă pe ea însăși, dar nimic din toate astea nu oprea valul de dorință pe care îl simțea. Trase brusc aer în piept și oftă. Spre disperarea ei, Edward izbucni în râs. Dar nu era un râs răutăcios.

— Știi exact cum te simți, spuse el. Sunt prea multe lucruri nelămurite între noi ca să o luăm la fugă supărați care încotro, spuse el și deschise un dulap din care scoase un ceainic Brown Betty, două ceșcuțe și farfurioare din porțelan. Din câte îmi amintesc, doar lapte, fără zahăr? o întrebă el privind peste umăr.

— Da, te rog.

Ea observă din priviri cât de priceput și de eficient era la prepararea ceaiului. Întâi încălzise ceainicul, apoi măsurase frunzele și la final turnase apă clocotită peste ele.

Așeză vasul pe grătarul de la șemineu și îl acoperi cu o pânză groasă.

— O să-l lăsăm câteva minute să infuzeze, îi explică el.

— Doamna Hammond gătește pentru tine? se auzi ea întrebând, deși nu știa cum îi ajunsese pe buze o întrebare atât de banală, când ei aveau lucruri serioase de discutat.

El clătină din cap.

— Dacă sunt prea ocupat cu scrisul, Marcel își trimite unul dintre băieți să-mi aducă cina. Altfel, frecventez numeroasele cafenele mici și simple de prin zonă. La toate sunt deja cunoscut.

— Îmi imaginez, răspunse ea, incapabilă să se gândească la altceva ce ar fi putut spune.

— Așadar, explică-mi, te rog, de ce ai crezut că era acceptabil să te oferi să plătești pentru partea ta de prânz, zise el, în timp ce se ducea spre fereastră.

Scoase de după draperie o sticlă pe jumătate plină cu lapte.

— Cum reușești să-l ții rece pe timpul verii? întrebă ea, distrasă de o problemă care nu avea nici o legătură cu întrebarea lui.

— Arunc mult, răspunse el și turnă lapte în ceașca ei, înainte să o așeze pe măsuța de lângă fotoliu. Acum, poți să-mi răspunzi la întrebare?

Fenella suflă în ceai ca să-l răcească, în timp ce se gândea la cum i-ar putea răspunde mai bine. Edward se așează pe canapea și îi urmări freamățul fără să insiste. În cele din urmă, Fenella spuse:

– Julia și Carlton au fost invitați aseară la un dineu organizat de mama mea.

El sorbi din ceai fără să spună nimic și continuă să o observe cu calm.

– Eu, sincer, nu-i cunosc bine și nu am de-a face cu ei, cu excepția câtorva ocazii în care ne-am întâlnit la petreceri organizate de cunoștințe comune. Dar mama este foarte politicoasă, și s-a întâmplat ca ei doi să fie de față, în casa unei prietene, chiar când mama a invitat-o la cină. Așa că i s-a părut nepoliticos să o invite doar pe gazdă, iar pe ei, nu. Pentru ea e o formă normală de curtoazie.

– Și ai spune că ți s-a părut interesantă compania lor?

Tonul lui avea ceva tăios, dar expresia îi rămăsese calmă, în timp ce continua să-și bea ceaiul.

– Mai degrabă, neplăcută, răspunse ea. Dar cred că, de fapt, încerci să mă întrebi dacă i-am descusut, ca să aflu informații despre tine. Am dreptate?

– Da, răspunse el scurt și își puse ceașca deoparte.

Fenella dezbatu în gând cum ar fi mai bine să abordeze mai departe situația. Nu vedea nici un sens să tergiverseze lucrurile, având în vedere răspunsul simplu și fără echivoc pe care i-l dăduse Edward.

– Ei bine, nu l-am întrebat pe nici unul din ei în mod direct despre tine.

– Bineînțeles că nu, răspunse el. Sunt convins că ești prea discretă ca să faci așa ceva.

Fenella tresări la ușoara înțepătură din declarația lui. Dar nu-l putea învinovăți cu adevărat. Și ea ar fi detestat ideea ca o persoană să încerce, pe la spate, să afle lucruri despre ea. Doar că la momentul acela nu i se păruse că făcea așa ceva.

– Fratele tău a vorbit destul de puțin despre tine, cu excepția faptului că ești *persona non grata* în familie, ceea ce știam deja de la tine. Julia era ceva mai vorbăreată, dar, în esență, a spus același lucru: că tatăl tău te-a dezmoștenit, fiindcă nu ai vrut să lucrezi pentru el.

– Că mai rău decât dintele unui șarpe/ Înțepă un copil ingrat! murmură Edward.

- Nu a citat, ca să fim preciși, din *Regele Lear*, preciză ea. De fapt, având în vedere cât de profund disprețuiește Julia teatrul, mă îndoiesc că știe acest citat.

Brusc, el izbucni în râs.

- Așa este, sunt sigur că ai dreptate. Frații mei vitregi sunt o pereche de filistini.

Fenella se simți ușurată de modul în care el schimbase tonul discuției, dar tot simțea nevoia să lămurească subiectul banilor, chiar dacă acest lucru însemna ca el să revină la furia anterioară. Își lăsă ceașca pe masă și se avântă în explicații.

- Oricum, ca să-ți explic oferta mea nefericită de a împărți costul prânzului, am înțeles de la cei doi că, fiind dezmoștenit, nu ai la dispoziție prea mulți bani. Și, pentru că păraai foarte deschis în privința subiectului emancipării femeilor, am crezut că nu te vei simți insultat. Poftim, acum știi.

Își puse mâinile în poală și-l privi cu o provocare în ochii cenușii. Edward se încruntă și aprobă ușor din cap.

- Este foarte ciudat cum cineva poate fi un susținător fervent al unor idei, dar în același timp să renunțe brusc la ele în fața unor convenții sociale.

Părea că se pregătea să dezbată un aspect filosofic, și, pentru o clipă, Fenella fu prea surprinsă ca să răspundă. Își cerea scuze pentru că se luase de ea? Sau pur și simplu dădea totul la o parte, în favoarea discutării unei probleme mai importante?

- Pentru a evita pe viitor astfel de neînțelegeri nefericite, permite-mi să-ți explic situația mea financiară...

- Nu, chiar nu este necesar, protestă Fenella, consternată de acea idee. Nu e nevoie să cunosc ceva atât de personal.

- Ei bine, permite-mi pur și simplu să te asigur că, deși trăiesc frugal, zise el gesticulând spre lucrurile din jur, nu o fac pentru că sunt obligat, din punct de vedere financiar. Mama avea destui bani, iar eu am fost singurul ei copil. Dar, așa cum tocmai spuneam, am ales să trăiesc bine așa cum înțeleg eu acest lucru, urmând principiile mele. Îmi plac lucrurile simple. Nu am timp de extravagante sau să cheltuiesc bani doar de dragul aparențelor. Deci nu trebuie să ai rețineri când se pune problema să accepți invitațiile mele.

- Te pot asigura că nu voi face aceeași greșală de două ori, spuse Fenella, oarecum jenată.

Nu ea îl forțase să îi dea acele detalii financiare personale, dar se simțea cumva ca și cum l-ar fi obligat să dezvăluie aspecte care nu erau treaba nimănui altcuiva decât a lui.

– Cred că e timpul să mă întorc acasă, spuse ea.

– Oh, nu face asta, zise Edward. Mă pot gândi la un mod mult mai plăcut de a încheia această după-amiază.

Intensitatea privirii sale părea să o învăluie cu totul, iar albastrul intens și pătrunzător al ochilor lui acoperi brusc totul în jurul ei, ca și cum piesele de mobilier și focul din șemineu dispăruseră.

El se ridică de pe canapea și se apropie de fotoliul ei, sprijinindu-și mâinile pe brațele acestuia, în timp ce se apleca asupra ei. Ea se simțea paralizată, ținută de ochii lui, de privirea iscoditoare, care părea să-i citească și cele mai adânci gânduri. Capul ei se sprijini pe spătarul fotoliului, cu fața ridicată spre el, așteptând ceea ce păru o eternitate, până când, în cele din urmă, buzele lui le cuprinseseră pe ale ei, și ea închise, involuntar, ochii.

– Să facem asta cum se cuvine, draga mea? îi șopti el pe buze, iar, drept răspuns, ea întinse o mână și-i mângâie obrazul.

El o trase în picioare, încă sărutând-o, iar brațele ei îi înconjura ră gâtul. Se apăsă pe el, cu sângele alergându-i fierbinte prin vene, cu trupul aprins de o dorință aprigă. Fenella simți cum claritatea gândirii îi scădea pe măsură ce acea nevoie fizică pasională îi prelua controlul simțurilor. Nu mai simțise niciodată ceva asemănător și se supunea orbește demonilor din trup.

Așa îmbrățișați, el o conduse spre dormitor. Ea căzu pe spate pe pat, iar ochii i se deschiseră larg ca să-l privească. Pasiunea o devora, sub focul din ochii lui albaștri. Își dădu seama că el îi scotea pantofii, apoi îi simți degetele pe nasturi, desfăcându-i bluza, așa cum făcuse și mai devreme. Dar, de data asta, își strecură o mână în jurul ei și o ridică ușor, în timp ce-i împingea hainele de pe umeri.

– Ridică-te puțin, murmură el, mișcându-și mâna de pe spattele ei.

Ea îl ascultă și apoi își ridică brațele, în timp ce el îi trăgea cămășuța peste cap, expunându-i sânii goi la aerul rece din camera neîncălzită. Ea tremură puțin, de frig sau de dorință – nu știa și nici nu o interesa. Sfârcurile i se ridicară pentru buzele lui înfometate și pentru mângâierea umedă și lucioasă a limbii lui.

– Ți-e frig, murmură el. Ridică-te puțin în picioare pentru mine.

O luă de mână și o trase din pat. Câteva mișcări rapide, și rămase dezbrăcată, cu fusta și cu jupa la picioare. Edward se întoarse pentru o clipă, trase repede cuverturile de pe pat, apoi o ridică pe jumătate din hainele din jurul ei.

Ea se lăsă din nou pe pat, conștientă pentru doar o secundă de momentul în care el îi scoase ciorapii de mătase și jartierele. Se trezi goală, întinsă pe cearșafurile albe și curate din patul lui.

— O să te încălzești cât ai clipi, spuse el, aplecându-se să o acopere cu pătura. Oricât de mult mi-ar plăcea să te privesc așa pentru totdeauna, n-aș vrea să răcești.

El se întoarse să tragă draperiile la fereastră, apoi se dezbracă rapid, în timp ce Fenella îl privea cu o anticipație flămândă. Dezbrăcat, era la fel de splendid ca David al lui Michelangelo. Corpul lui suplă, musculos, era perfect proporționat, fără un gram de carne în plus. Și se mișca acum cu o agilitate în acord cu fizicul lui perfect.

Ridică pătura și se strecură între cearșafuri, strângând-o lângă el.

— Acum, hai să ne concentrăm la cum să ne încălzim!

Respirația lui era caldă pe obrazul ei, în timp ce o îmbrățișa, împărtășindu-i din căldura propriului corp. Ea se întinse, strâns lipită de el, apoi, fără să conștientizeze, se rostogoli deasupra lui, privind în jos la expresia lui care păru șocată pentru câteva clipe.

— Dacă asta îți place... El râse încet, în timp ce-și plimba mâinile pe spatele ei, mângâind, simțind, mișcându-se pe rotunjimea fundului ei, pe lungimea coapselor, în timp ce își ridica șoldurile într-o invitație tentantă.

Fenella habar n-avea ce-i plăcea și ce nu, însă trupul ei părea să știe ce-și dorea. Sexul lui era tare și îi presa partea de sus a coapselor. Ea își îndepărtă picioarele și îl încălecă. Îi simțea sexul excitat cum îi apasă pe deschizătura dintre picioare.

— Ghidează-mă în interiorul tău, șopti el.

Mâna ei îi apucă strâns bărbăția, în timp ce își ridica puțin șoldurile. Scoase un mic geamăt când sexul lui tare se împinse în sexul ei îngust și apoi alunecă în interiorul ei, umplând-o.

— Mișcă-te în ritmul tău, șopti el, ținând-o de șolduri. Tu îți controlezi propria plăcere, scumpa mea. Eu o să te urmez.

Pentru câteva clipe, Fenella rămase nemișcată. Apoi începu să se acomodeze cu senzația de a-l avea în ea, de a fi cumva invadată într-un mod atât de intim și de profund. Iar apoi simți cum sexul

lui începe să se miște în ea. Ceva adânc în interiorul ei îi răspunse cu un val de dorință pură și lascivitate. Își roti șoldurile în jurul lui, lăsându-se pradă senzațiilor.

Edward stătea sub ea, privindu-i fața, savurându-i sclipirea de excitare și pasiune din ochii cenușii, obrații îmbujorați, modul în care limba ei trecea peste buze, felul în care gemea și își mușca buza de jos.

În momentul în care ea se pierdu în valul de plăcere, iar trupul ei începu să tremure în jurul bărbăției lui, el își mișcă șoldurile și mări presiunea, apoi își descărcă sămânța.

Când tremurul orgasmului se potoli, ea rămase deasupra, cu capul cuibărit în scobitura de la umărul lui, cu pielea umedă lipită de a lui, în timp ce transpirația li se usca pe trupurile goale. El o rostogoli cu blândețe pe pat, alături de el, ținând-o strâns cu o mână, în timp ce cu cealaltă trase cuverturile peste ei.

Fenella căzu într-o transă adâncă de împlinire, iar Edward o ținea în brațe, zâmbind spre tavan, în timp ce lumina de iarnă a sfârșitului după-amiezii se estompa.

Capitolul 8

Când Fenella se trezi, în cameră se făcuse deja întuneric. Se simți brusc părăsită când mâna ei se mișcă în lateral, pe pat, și găsi locul gol. Dar era cald încă și păstra în continuare forma trupului masculin, așa că se relaxă în patul cu saltea pufoasă din pene. Deci, până la urmă, nu fusese un vis.

Edward intră din salon, purtând un halat gri din lână. Se opri o clipă, uitându-se la pat, cu un zâmbet slab pe buze. Era trează; putea să simtă. Langoarea profundă a împlinirii încă îi ținea trupul sub o vrajă, dar mintea îi era limpede. Cu o lumânare aprinsă în mână, traversă camera pentru a aprinde lampa cu gaz de pe dulap. Strălucirea ei blândă, galbenă, se răspândi prin cameră. Stinse lumânarea, se întoarse spre pat și se aplecă să-i sărute fruntea Fenellei, îndepărtând o șuviță de păr blond care-i cădea peste ochi.

Pleoapele ei subțiri, cu vinișoare albastre, se deschiseră, iar ea se întinse leneș. Îi trecu un deget peste curba senzuală a buzelor lui.

– Cât am dormit?

– Cam o oră. Ce zici de o baie fierbinte, în fața focului?

– Cred că mi-ar plăcea, răspunse ea, cu un zâmbet leneș. Dar nu ai apă caldă.

– Oh, se poate aranja, răspunse el. Cada e deja în fața focului, așteaptă apa. După aceea, o cină frugală și... cine mai știe?

– Dar trebuie să mă întorc acasă, protestă ea slab.

– Chiar așa? întrebă el, ținându-l cu privirea. Chiar trebuie, Fenella?

Chiar trebuia? Fenella cântări relaxată întrebarea. Propunerea lui Edward pentru seară era irezistibilă.

– Poate că nu, spuse ea. Va trebui să trimit două mesaje. E pe aici cineva care le-ar putea duce pentru mine?

– Este, cu siguranță. Doamna Hammond își pune nepotul să facă munca grea, pentru a-și spăla păcatele. Iar el e mereu fericit, pentru un bănuț în plus, să presteze diverse servicii.

Se duse la garderobă și scoase un halat roșu aprins de catifea.

– Asta ar merge. O să înoți în el, dar măcar o să-ți țină cald.

Aduse halatul lângă pat și îl ținu întins pentru ea, drept invitație.

Fenella se forță să lase căldura patului și dădu la o parte cu-verturile, ridicându-se cu un frison elocvent, înainte de a-și băga brațele în mânecile de catifea și a-și trage halatul strâns în jurul trupului gol. Curioasă, păși spre oglinda lungă de lângă dulap și își examinează reflexia.

– Cu siguranță, este imens, dar cumva nu pot să mi te imaginez în catifea roșie.

– Mda, nici eu nu pot, răspunse el cu un zâmbet. De aceea nu a fost niciodată purtat.

– Și atunci, cum de-l ai?

– A fost un cadou. Unul oarecum greșit.

– Oh, de la cine? Probabil de la cineva care nu te cunoștea foarte bine.

– Cred că ea avea impresia că mă cunoștea destul de bine, îi răspunse el. Hai, vino lângă foc! Harvey o să ne aducă apă caldă pentru baie.

Ea? Fenella ridică din umeri. Sigur că avusese și alte femei în viața lui. Era ridicol să și-l imagineze trăind ca un călugăr.

Părul îi scăpase din agrafe și îi cădea într-o dezordine încâlcită. Scoase toate agrafele, gândindu-se la baia care urma, și-l învărti într-un coc în creștet. Îl urmă apoi în salon, care era bine luminat, iar draperiile trase ascundeau noaptea de afară.

Un tânăr solid intră zbătându-se sub greutatea a două vase din care ieșeau aburi. Își mută repede privirea de la Fenella, roșu în obraji, fie de efort, fie de jenă. Turnă apă în cada de cositor așezată pe un cearșaf, în fața focului.

– Mai aduc două, domnule.

– Mulțumesc, Harvey, zise Edward și înclină din cap spre el.

– Bietul puști, spuse Fenella, în timp ce ușa se închidea în spatele tânărului. Ar fi trebuit să rămân în dormitor.

– Nu văd de ce. Are deja vârsta la care ar trebui să știe ce se întâmplă între bărbați și femei. Și, dacă nu știe, ar trebui să învețe.

– E cam aspru să zici asta, obiectă Fenella. Uită-te la mine în acest halat ridicol! E evident că sunt goală pe sub el, iar bietul băiat nu poate avea mai mult de 15 ani.

Edward clătină din cap.

– E vârsta potrivită pentru explorarea misterelor infinite ale sexului feminin.

– Exact punctul meu de vedere.

– De ce nu stai pe scaun, cu spatele, când se întoarce? În acest fel, ar putea să te ignore... deși mă îndoiesc, adăugă el. Nici un bărbat căruia îi curge sânge prin vene nu ar putea să facă așa ceva. Cu excepția cazurilor în care împărtășește aceleași afinități cu Oscar Wilde, bineînțeles.

Fenella nu-i răspunse, dar îi urmă sfatul și se puse pe scaun și își țină cu hotărâre ochii ațintiți spre foc în momentul când Harvey se întoarse cu două ceainice din care ieșeau aburi. Rămase așa până când auzi ușa închizându-se în spatele băiatului.

Când își întoarse privirea spre Edward, îl văzu cam încurcat.

– Mi-e teamă că nu e suficient de mare pentru amândoi, spuse el.

– Ce anume?

– Cada, scumpo. Ce altceva? spuse el, în timp ce turna în apă câțiva stropi dintr-un flacon pe care-l ținea în mână.

Fenella râse.

– Probabil o să inundăm camera... dar ce pui în apă?

– Ulei de lavandă.

– Îți pui mereu uleiuri parfumate în apa de baie?

– În general, nu. Depinde mai degrabă de circumstanțe, spuse el, apoi puse dopul la flacon și îl dădu deoparte.

„Ce circumstanțe?” se întrebă Fenella. Dar știa prea bine răspunsul. Era legat de halatul roșu de catifea.

– Dacă nu putem să intrăm împreună, îți sugerez să te bagi tu primul, iar eu te spăl; apoi inversăm rolurile.

Edward își suflecă mânecile halatului și făcu un gest spre cadă.

– Nu lăsa apa să se răcească.

Tonul lui care se voia ferm venea în contradicție cu strălucirea profund senzuală care i se vedea în ochi. Fenella înghiți nodul din gât, în timp ce de acum cunoscutul fior de dorință îi umplu

pântecele. Străduindu-se să se miște încet, își dădu jos halatul, apoi se întoarse să-l așeze pe un scaun.

Îi putea simți ochii pe spate, mângâindu-i rotunjimile și liniile drepte ale trupului gol.

Se întoarse cu fața la el și rămase nemișcată pentru câteva secunde, ca să-i dea timp să-i absoarbă goliciunea din priviri.

El întinse o mână, iar ea i-o acceptă și așa pași în cadă și se cufundă în apa fierbinte, lăsându-se să alunece încet, centimetru cu centimetru.

Edward ingenunche lângă cadă, cu un săpun în mână.

– Dă-ți capul pe spate și relaxează-te, o instrui el, începând să-i spele sânii.

Ea se abandona senzațiilor provocate de apa caldă și parfumată pe pielea ei, de mâinile lui care mișcau cu pricepere săpunul peste ea, sub ea și, în treacăt, în interiorul ei. Dar era clar că de data asta nu era interesat să o aducă la orgasm, ci doar la o anticipare excitantă, care, în felul ei, era minunată. Când mâinile lui îi părăsiră pielea, Fenella se simți dezamăgită pentru o clipă. Dar deschise ochii și întâlni privirea albastră de deasupra ei, iar dezamăgirea fu înlocuită de o satisfacție profundă, senzuală.

– E rândul meu, spuse el, întinzându-se după un prosop mare și gros.

El îi ținu prosopul, în timp ce ea se ridică încet, cu apa parfumată și roind ca o cascadă pe trupul ei, pe care acum îl simțea uimitor de învigorat, mai energizat decât și-ar fi putut imagina, după relaxarea profundă din urmă cu câteva minute.

Își strânse prosopul în jurul ei și rămase nemișcată în timp ce el îi usca trupul cu eficiență. Era pe punctul de a se îmbrăca din nou cu halatul, dar se răzgândi; îi plăcea să savureze senzația dată de aerul cald din cameră pe pielea goală.

Edward pași în cadă și se lăsă în apă. Era prea înalt pentru a se cufunda complet, așa că genunchii îi rămăseseră deasupra apei. Fenella își concentră atenția asupra V-ului adânc făcut de genunchii încovoiați și de trupul lui pe jumătate așezat. Degetele ei săpunate intrară sub apă și îl tachinară cu mângâieri atât de intime, încât el trase adânc aer în piept.

Fenella zâmbi, gândindu-se că învățase multe în ultimele ore. Își trecu mâinile pline de săpun peste pieptul lui neted, muscular,

aplecându-se să-l sărute în aburul cald, parfumat, plimbându-și limba peste buzele lui, în timp ce mâinile ei își continuau munca.

– Suficient, scumpo, spuse el, cu vocea cam răgușită. E destul pentru moment.

Fenella se bosumflă puțin, dar se opri din ce făcea și își lăsă brațele ude să se bălângănească pe lângă cadă.

– Dar îmi plăcea...

– Și mie, fată dragă. Dar uneori plăcerea este mai mare atunci când nu o grăbești.

– Iar amănăm satisfacția? întrebă ea și îi întinse un prosop curat, în timp ce el se ridica din apă.

– Există un timp și un loc pentru toate, răspunse el, frecându-se cu prosopul. Dacă vrei să scrii mesajele acelea, ai hârtie și un toc pe masă. Dar nu deranja documentele care sunt acolo, te rog!

Fenella își strânse mai bine pe ea halatul din catifea și se duse la masa de scris, unde zăceau în dezordine tot felul de cărți și de hârtii. Poate totuși „dezordine” nu era cuvântul potrivit. La o inspecție mai atentă, exista o anumită ordine în haosul aparent. Hârtiile erau stivuite într-un anumit fel, iar fâșii din piele marcau paginile cărților închise.

– La ce lucrezi? întrebă ea, uitându-se la titlurile cărților – volume masive care păreau să aibă ca subiect literatura medievală din Anglia și din Franța.

– Un proiect de cercetare pentru angajatorul meu de la King's College, răspunse Edward, îndreptându-se spre ea, în timp ce își strângea halatul. Îmi plac cercetările lui. E un savant bun, adăugă, apoi ridică ușor din umeri. În plus, munca asta mă ține ocupat și se plătește bine... nu că asta ar conta în mod special, ținu el să precizeze.

– Oh.

Fenella nu se putea gândi la nimic altceva ce ar fi putut spune. Ridică un top de hârtie.

– Asta e ceea ce ar trebui să folosesc?

– Da, în caz că nu vrei o hârtie mai formală. Am câteva coli de tip pergament.

– Nu, merge asta.

Se așeză, luă tocul, îl înmuie în cerneală și începu un mesaj către Diana Lacey.

Draga mea, trebuie să-ți cer o mare favoare. O să-i spun mamei că petrec seara și noaptea cu tine. Poți, te rog, să mă acoperi, în caz că apar întrebări? Dacă e nevoie să mă contactezi, indiferent de motiv, mă aflu la această adresă. F.

Scrise adresa din Praed Street, tamponă foaia și o împături cu grijă.

– Poftim, poți sigila cu asta, spuse Edward, și îi dădu un băț de ceară, pe care îl înmuiase la lampa cu gaz.

– Mulțumesc.

Sigilă hârtia pliată, apoi luă din nou tocul și-i scrisese mamei sale, explicându-i că rămânea la Diana peste noapte și plănuia să se întoarcă acasă pe la jumătatea dimineții. Odată rezolvat și acest mesaj, puse tocul înapoi în suportul pentru cerneală, împături și sigilă foaia, apoi se întoarse către Edward.

– Poate Harvey să mi le ducă?

– Cobor și i le dau. Poți avea încredere în el.

– Spune-i, te rog, să-l ducă pe acesta primul. E foarte important, sublinie ea, bătând cu degetul în mesajul pentru Diana.

Edward aruncă o privire către adrese și încuviință în semn că înțelesese cum stăteau lucrurile.

– Chiar trebuie să fii atât de răutăcios? Poate că depășesc vârsta consimțământului, dar sunt încă o femeie singură... și suficient de preocupată de liniștea sufletească a mamei mele pentru a folosi ocazional câte o minciună nevinovată în relația cu ea.

El încuviință din nou din cap și spuse pe un ton relaxat:

– Desigur, înțeleg. Mă voi asigura că Harvey livrează prima dată adevărul, apoi minciuna.

Ieși din cameră, iar Fenella trase adânc aer în piept. Lucrurile păreau să se miște foarte repede, aproape prea repede; nu știa dacă putea să țină ritmul. Nu se simțea vinovată că își mințise mama, dar știa că scrisoarea ei către Diana avea să genereze o serie de întrebări din partea prietenei sale. Diana avea să facă așa cum îi ceruse, bineînțeles, dar urma să pretindă niște explicații. Și, odată ce Fenella avea să recunoască în mod deschis relația cu acel dramaturg supărăcios și deseori dezagreabil, însemna să admită în sinea ei că tot ce se întâmplase era un fapt cert, nu o aventură oarecare peste care putea trece cu ușurință.

– Tocmai a sosit un mesaj pentru tine. Pare de la Fenella, după scris, spuse Rupert Lacey în timp ce intra în dormitorul soției care era la oglindă, potrivindu-și în urechi o pereche de cercei cu diamant.

– Oh! Ce ciudat!

Diana se întoarse pentru a lua scrisoarea. Era cu siguranță scrisul prietenei ei. Tăie sigiliul de ceară cu unghia lungă, desfăcu hârtia și o citi repede.

– Ei, poftim, spuse ea, cu un zâmbet poznaș pe buze. Oare ce pune la cale scumpa asta de fată? Întrebă ea, apoi privi spre Rupert. Pe unde este Praed Street?

– În zona Marylebone, răspunse el. Ce face Fenella acolo?

– Nu sunt în totalitate sigură, dar o să aflu destul de curând. Pentru moment, dacă întreabă cineva, ea e aici și petrece noaptea cu noi.

– Nu-i genul ei să umble cu șiretlicuri, sublinie el, selectând un pandantiv cu diamante din cutia de bijuterii de pe masa de toaletă. Presupun că porți asta cu cerceii? Întrebă el și, fără să mai aștepte răspunsul, îi prinse pandantivul la gât.

– Oh, nu știu ce să spun, zise Diana. Fenella poate fi numai lapte și miere la suprafață, dar are și o latură de oțel. Și este foarte inteligentă când vine vorba despre gestionarea acestui aspect, spuse ea, ajustându-și pandantivul, astfel încât să-i cadă în scobitura gâtului. Așa, gata, sunt pregătită de nebunie.

– Ce nebunie? Am crezut că ne pregătim de o cină liniștită și de o petrecere la care jucăm cărți, protestă Rupert.

Diana izbucni în râs.

– Nu-ți face griji, asta o să și facem. Suntem doar noi, Petra, Anthony Sullivan și cei din familia Duncan. Va trebui să-i spun Petrei despre minciuna Fenellei, ca să nu ne trezim că ne dă de gol vreo dată, din greșeală, față de Lady Grantley.

Fenella stătea ghemuită în fotoliul mare, încă înfășurată în halatul de catifea, privindu-l pe Edward deschizând o sticlă de vin. Îndepărtase toate dovezile băii lor și singurul zgomot din cameră era cel al focului care trosnea, urmat de sunetul discret al dopului de plută scos din sticlă. El umplu două pahare și-i duse unul Fenellei.

– Așa, în ceea ce privește cina, îți pot oferi o brânză cheddar foarte fină, o șuncă excelentă, o pâine bună și niște unt. Ar merge, ce crezi?

– E perfect, răspunse ea leneș și luă o înghițitură din pahar. Ce bun e vinul!

– E un vin decent. Proviziile mele sunt păstrate în camera doamnei Hammond. Lipsesc un minut. O să găsești farfurii și tacâmuri în bufet, zise și făcu semn către acesta, apoi ieși din cameră.

Fără prea mult chef, Fenella se ridică din fotoliu și se duse la bufet. Momentul acela de înviorare și energie fusese trecător; acum, era din nou înfășurată în dulceața caldă a satisfacției complete. Părea că nu avea nevoie de nimic pentru a-și desăvârși plăcerea în acel moment. Găsi farfurii, cuțite și niște șervete de masă din in, simple, pe care le aranjă pe o măsuță. Mai era o singură variantă: să le pună pe masa de scris. Dar, după ce aruncase o privire în acea direcție, își dăduse seama că nu avea cum să așeze masa acolo fără să dea la o parte o grămadă de hârtii și de cărți, pentru a elibera măcar un colț.

Edward se întoarse, purtând un coș de răchită. Se uită la aranjamentul pe care ea îl făcuse pe măsuță și spuse:

– N-ai fost tentată să faci loc pe masa de scris?

– N-aș îndrăzni să ating ceva de acolo, răspunse ea. La o primă vedere, pare haotic, dar am senzația că, de fapt, totul este foarte ordonat.

– Eu cu siguranță mă descurc să găsesc tot ce am nevoie, admise el, așezându-și coșul pe un colț al mesei de scris, după ce mută o grămadă de hârtii și de cărți. Acum, ar trebui să avem suficient loc pentru mâncare. Ne putem servi singuri, spuse el, în timp ce aranja pâinea, untul, brânza și șunca. Doamnă, îmi faceți onoarea de a lua parte la această umilă cină? întrebă el, întorcându-se spre Fenella.

– Cu mare plăcere, spuse ea și duse o farfurie la masă. Cine este profesorul pentru care lucrezi la King's?

– Doctorul Robert Franklin. E un savant specializat în literatură medievală, care se întâmplă să fie și unul dintre domeniile mele de interes. Am studiat literatura medievală franceză la Oxford, îi spuse Edward.

– Engleza medievală nu prezenta destule provocări, presupun? spuse Fenella chicotind, dar se opri brusc de teamă că el s-ar fi putut simți jignit.

El zâmbi și clătină din cap.

– Prezenta destule. O studiam în același timp cu cea franceză.

Fenella unse cu unt o bucată de pâine și așeză deasupra o felie groasă de șuncă.

– Impresionant... De ce nu te-ai dus mai departe, la Academie? Ar fi fost alegerea evidentă.

– Evidentă pentru tine, pentru mine și pentru profesorii mei, spuse el, pe un ton brusc amărât. Din păcate, tatăl meu avea alte planuri. Iar, în acel moment, eu eram dependent financiar de el. Mama mea încă trăia. Și m-ar fi ajutat dacă i-aș fi cerut-o, dar... Ridică din umeri cu un gest care se voia de nepăsare. Pe scurt, oamenii trebuie să aibă un acoperiș deasupra capului și să mai și mănânce, așa că m-am apucat să scriu piese de teatru și să fac cercetare pentru proiectele altora.

– Îmi pare rău, murmură ea.

– Oh, nu am regretat niciodată, răspunse el, fără să mai pară distant și amărât. Atât camaraderia de la universitate, cât și munca de acolo mi se par foarte plăcute. De altfel, Robert a fost cel care m-a prezentat lui Cedric și mi-a sugerat să-i arăt *Safir*. Cu Cedric ca regizor, există șanse mari ca piesa să găsească un susținător financiar și un teatru. Dar, mai întâi, am nevoie de Rose a mea, spuse el, întorcându-se de la masă cu o bucată de brânză într-o mână. Și acum, fata mea dragă, cred că am închis cercul.

Capitolul 9

– Așadar, având în vedere că am ajuns să închidem cercul, ești gata să citești piesa, Fenella?

Edward își sprijinea umerii lați de șemineu, în timp ce își rotea paharul cu vin cu ambele mâini și se uita fix în ochii ei, ca și cum putea citi direct în tumultul gândurilor care i se învâртеau Fenellei prin cap.

Fenella își desprinsese privirea din ochii lui cercetători și se uită spre foc. Oare era pregătită? Gata să citească *Safir*? Să devină Rose? Și dacă nu putea îndeplini viziunea lui Edward în privința personajului? Ar fi însemnat sfârșitul. Sfârșitul a ce, mai exact? O prietenie înfloritoare? O relație, o aventură amoroasă? O aventură cu promisiunea... unui viitor, chiar? Ce risca ea în această cameră caldă, luminată de foc, cu Edward, care era atât de intens și, totuși, aparent atât de relaxat? Ce era pregătită să riște? Ar putea ea și Edward să aibă o legătură profundă și intimă fără Rose?

Dacă răspunsul la acea întrebare era negativ, ea nu avea nimic de pierdut încercând. Iar dacă nu mergea, atunci nimic nu avea să meargă între ei. Perspectiva de a pierde din nou cheful acela de viață pe care și-l recăpătase în ultimele zile i se părea insuportabilă. Nu-și permitea să piardă orice ar fi adus relația aceea cu Edward, așa că nu avea de ales. Trebuia să riște. Dar poate reușea să dicteze o parte din termeni, ca să mai reducă riscul.

– Mai întâi, trebuie să o citesc, spuse ea. Nu pot să mă angajez la o lectură la rece. Trebuie să-mi formez o părere, un sentiment față de personaj, în special prin prisma a ceea ce mi-ai spus despre ea.

Edward tăcu, încruntat, apoi se duse la masă, de unde luă un dosar.

– Foarte bine. Ești pregătită să o citești acum?

Fenella încuviință din cap. Edward îi puse dosarul în poală.

– Atunci, poftim! Am ceva de făcut, așa că te las cu piesa, mai spuse el, apoi se întoarse la masă, se așează și deschise una dintre cărți.

Fenella deschise dosarul și se uită la prima foaie. Simțea o ușoară greață și o dureaua capul, ca și cum avea de înfruntat un proces teribil, de care depindea totul.

Fenella putea să-i audă tocul cum zgâria hârtia, la masa din spatele ei. Altfel, camera era complet tăcută. Și tăcerea continuă timp de peste două ore.

Într-un final, Fenella închise dosarul, se lăsă pe spătarul fotoliului și închise ochii. Citise *Safir* de două ori, a doua oară concentrându-se doar asupra replicilor lui Rose, încercând să și-o imagineze.

Edward lăsă deoparte tocul de scris și se întoarse în scaun.

– Ei bine?

– Nu știi ce să spun... Rose e precum un cifru. Cum arată?

– Ca tine, răspunse el simplu.

– Dar nu există nici o descriere fizică a ei nicăieri, nimic din ce spun celelalte personaje nu conține vreun indiciu despre aspectul ei fizic.

– În ochii mei, arată exact ca tine. Palidă, diafană, blondă. În nici un caz dramatică; nimic nu iese în evidență la ea, cu excepția frumuseții ei translucide.

Fenella nu se gândise niciodată la propria apariție drept „translucidă”. Nici nu își dădea seama dacă era un compliment. I se păru ușor insipid. Se încruntă.

– Presupun că, dacă nu iese în evidență în vreun fel, îi este mai ușor să facă lucrurile pe care le face, spuse ea, într-un final. Răutatea ei... izbucnirile, aspectele de-a dreptul demonice sunt atât de surprinzătoare, venind de la o astfel de creatură inofensivă. Și totuși – Fenella se încruntă și mai adânc –, în celelalte manifestări ale ei, este o persoană atât de atentă, de grijulie, de iubitoare.

– Cu siguranță, asta este și ideea, spuse Edward.

Se ridică de pe scaun și veni lângă foc, unde se opri cu un braț sprijinit de șemineu și cu ochii fixați pe Fenella.

– Crezi că poți s-o joci?

Fenella se gândi puțin înainte de a-i întâlni privirea.

– Sincer?

– Bineînțeles.

– Sincer, nu știu, spuse ea și își împreună mâinile în poală, deasupra dosarului. Nu știu dacă pot face ca fiecare aspect al personalității ei să fie la fel de real, la fel de credibil. Să joc partea ei malefică ar fi interesant, o adevărată provocare, dar nu știu cum aş putea trece atât de radical la partea angelică. E prea bună ca să fie adevărată, în această formă.

Edward își ridică provocator bărbia. În liniștea care urmă, Fenella își putea auzi în urechi bătăile inimii. Oare îl jignise? Era atât de supărăcios când venea vorba despre munca lui. Într-un final, el spuse:

– Nu vei ști cu adevărat ce crezi până nu vom citi cu voce tare și vei avea șansa de a întruchipa personajul. Ești de acord să faci asta, înainte de a lua o decizie?

Latura lui supărăcioasă părea să dormiteze, pentru moment, constată ea ușurată. Și singura ei certitudine era că nu voia să renunțe fără luptă la intimitatea din ce în ce mai profundă dintre ei.

Erau prea multe lucruri neterminate între ei. Dacă lucrau împreună la piesă, chiar dacă la final ea avea să abandoneze, poate la acel moment relația lor avea să fie îndeajuns de avansată încât să nu mai depindă de Rose.

– Da, o s-o fac, spuse ea zâmbind. Dar nu în această seară. Te deranjează dacă o facem mâine sau într-una dintre zilele următoare? Mi se pare că m-a luat brusc somnul, spuse ea, căscând ca să-și puncteze declarația.

Edward se aplecă, îi luă dosarul din poală și îl puse deoparte.

– Atunci, altă dată, se lăsă el convins cu ușurință. Dar sper că nu ești atât de obosită încât să nu te poți dedica unui altfel de joc, spuse el, luându-i mâinile și trăgând-o în sus de pe fotoliu. Îți promit că nu trebuie să faci nimic, doar să stai pe spate și să te delectezi.

– Să stau pe spate și să mă gândesc la viitorul Angliei? chicoti ea, poznaș.

Buzele lui se strâmbară într-o expresie pe care Fenella o cunoștea deja foarte bine, dar reuși să se corecteze rapid.

– Bineînțeles, draga mea, dacă asta îți intensifică plăcerea...

– *Touché*, spuse Fenella, făcând gestul unui spadassin care recunoaște că a fost atins.

– N-ar trebui să încerci să te duelezi cu un maestru, îi spuse Edward cu un zâmbet pervers, înainte să pună apărătoarea pentru foc în fața cărbunilor aproape stinși.

Fenella ezită, încercând să găsească o replică isteată, dar nu-i trecu nimic prin cap în acel moment. Cu toate acestea, nu era pregătită să admită că, atunci când venea vorba despre jocuri de cuvinte, el chiar era maestrul ei.

Edward se îndreptă și o privi cu un zâmbet de cunoscător, ca și cum i-ar fi putut citi lupta interioară.

– Sunt sigur că vor fi și alte ocazii, spuse el, pe un ton consolator.

– Ești atât de enervant! exclamă Fenella, pe jumătate râzând. Cum ai știut la ce mă gândeam?

– Ai ochi remarcabil de expresivi, scumpo. Iar în acest moment mi-aș dori ca ei să exprime cu totul altă dorință decât aceea de a mă înțelege.

Exasperarea ei dispăru ca norii după o furtună, iar privirea lui o învălui într-o mângâiere lungă, care părea să o dezbrace. Pielea începu să o gâdile și, involuntar, își atinse ușor buzele cu vârful limbii.

Ochii lui căpătară o nuanță fumurie.

– Du-te în pat, Fenella! Vin și eu într-o clipă.

Se întoarse să stingă lampa cu gaz, lăsând camera luminată doar de focul care se stinge.

Fenella se grăbi să intre în dormitor. Pentru o clipă, se întrebă dacă ar fi trebuit să aranjeze patul răvășit, înainte să se bage în el. Dar decise că nu merita efortul. Oricum nu avea să rămână aranjat pentru prea mult timp.

– Ce era atât de important de a trebuit să mă vezi înainte de a-mi termina micul dejun, Diana? întrebă Petra Rutherford, intrând în salonul de mic dejun al casei din Cavendish Square a familiei Lacey, într-o avalanșă de panglici și volane, cu obraji înroșiți de frig. Bună dimineața, Rupert... Hera, Hercule, spuse ea și se aplecă să-i mângâie pe cei doi câini Ridgeback sud-africani, care își părăsiseră locul de lângă foc, ca s-o întâmpine.

– Îmi pare rău, dragă Petra, dar trebuia să fiu sigură că te prind înainte să ieși în oraș. Așază-te și ia micul dejun aici!

Diana luă cafetiera din argint și se întinse după o cană curată.

— Bună dimineața, Petra. Pot garanta că rinichii picanți de miel sunt delicioși, spuse colonelul Rupert Lacey, în timp ce se ridica iute ca s-o salute pe nou-venită sărutând-o ușor pe obraz. Îmi cer scuze că soția mea te-a convocat așa, pe nepusă masă, dar îndrăznesc să spun că îți va explica ea totul în detaliu. Eu o să vă las să discutați în liniște, dacă îmi permiteți. Le-am promis câinilor o alergare prin parc, spuse el și pocni din degete. Hera, Hercule!

Câinii alergară imediat la ușă. Cu o mică plecăciune, Rupert părăsi încăperea, cu patrupedele alergând voioase în fața lui.

— Porți haine în stil țigănesc în această dimineață, Petra, observă Diana, examinând cu interes vestimentația prietenei sale.

Petra avea un stil unic, oarecum extravagant, de la care nu făcuse excepție nici în dimineața aceea. De fapt, era chiar mai extravagantă decât de obicei. Fusta ei era un mozaic de albastru și verde, cu un tiv foarte încrețit, cu volane. Jacheta ei albastră era strânsă în talie cu alte volane, care se potriveau la culoare cu cele de pe fustă. Gulerul înalt, cu volane, al bluzei de un verde-deschis îi încadra bărbia mică. Pălăria ei era chiar și mai extravagantă, decorată cu panglici albastre și verzi și o imensă floare albastră.

— Am decis că a venit primăvara, declară Petra, scoțându-și pălăria, mănușile și manșonul. Cu puterea minții.

— Și a funcționat? întrebă Diana, ungând cu unt o bucată de pâine prăjită.

— Nici vorbă, răspunse veselă Petra, trăgându-și un scaun. Încă e frig de crapă pietrele. Își puse zahăr în cafea și o amestecă, apoi luă o bucată de pâine prăjită din coșuleț. Deci ce era așa de urgent?

— Asta a venit aseară, spuse Diana, împingând peste masă mesajul pe care-l primise de la Fenella în seara precedentă. Este atât de ciudat! În mod normal, Fenella e foarte directă.

— Da, dar, în ultimul timp, a fost puțin cam pierdută, cam depri-mată, nu ți s-a părut?

— Da, am observat și eu, în aceste ultime luni... A părut cam tristă, ceea ce nu e deloc felul ei de-a fi. În mod normal, este atât de optimistă...

— Mmm, o aprobă Petra în timp ce citea mesajul scurt, întinzând unt și marmeladă pe pâinea prăjită. Ei bine, spuse ea după

un minut, ridicându-și privirea din bilet, e foarte interesant. Crezi că era cu dramaturgul? întrebă ea și mușcă din pâinea prăjită.

– Pare răspunsul evident, spuse Diana. Dar până acum nu îmi dădusem seama că lucrurile au mers așa departe.

– Încât să petreacă noaptea cu el, vrei să spui?

– Ei bine, nu asta e concluzia evidentă?

– Da, așa pare, spuse Petra și sorbi din cafea. Parcă lucrurile s-au mișcat prea repede. Când ne-am văzut ultima oară cu ea, nici nu era sigură că-i plăcea de el.

– După cum ne-am pus deja de acord, faptul că nu plăci pe cineva nu exclude pasiunea, sublinie Diana cu un zâmbet trist.

– E adevărat, spuse Petra, bătându-și vârful degetelor de buze. Dar totuși, să petreacă toată noaptea cu el? Asta e o pasiune destul de extremă. Unde mai pui că locuiește la câteva minute, cu trăsura, de acea adresă.

– Nu m-am gândit niciodată la Edward Tremayne ca la un bărbat pasional, spuse Diana. Nu că l-aș fi cunoscut vreodată ca lumea. Este doar o impresie trecătoare, pe care mi-am făcut-o cu ceva timp în urmă. Nu mi s-a părut niciodată o persoană pe care să vrei să o ai ca prieten. Ție?

Petra clătină din cap.

– Întotdeauna mi s-a părut plictisit de moarte. Dar știi ce se spune despre apele liniștite.

– Că sunt adânci, vrei să spui? Diana se încruntă. Fenella este foarte pretențioasă când vine vorba despre cei pe care și-i face prieteni. Nu are prea multă răbdare cu oamenii pe care nu îi consideră interesanți.

– Pe deasupra, faptul că cineva ți se pare interesant nu duce, în general, la o noapte de pasiune ilicită, sublinie Petra. Așadar, acest Tremayne are, cu siguranță, niște calități ascunse.

– Categorical mai multe decât fratele și sora vitregă, spuse Diana. Nu pot să-i suport... Mai vrei cafea?

– Da, mulțumesc, spuse Petra, împingându-și ceașca spre cafetieră. Dar cum rămâne, totuși, cu George?

– Da, bună întrebare. Cum rămâne cu Lord George Headington? Diana clătină din cap. Mă întreb doar dacă Fenella s-a gândit la cum va aborda această problemă.

– Și eu mă întreb și nu am nici o idee. Dar aş fi recunoscătoare pentru una.

Cele două tinere se întoarseră spre uşă, de unde se auzise vocea Fenellei.

– Fenella, scumpo, dacă te furişezi așa pe lângă oameni, normal că o să auzi și lucruri care nu-ți convin. Însă știi că tot ce spun-eam eu și Petra despre tine ți-am spune și în față, o asigură Diana, care se ridică de la masă și merse la Fenella, pe care o sărută pe obraji. Nu te bosumfla acum!

– Nu m-am supărat, spuse Fenella îmbrățișându-și prietenele. Am venit să vă mulțumesc că m-ați ajutat.

– Până acum, nu a trebuit să facem nimic în acest sens, spuse Diana. Stai jos și bea o cafea! Mănâncă ceva, dacă n-ai apucat săiei micul dejun, spuse Diana, arătând spre mâncărurile îmbietoare de pe bufet.

– Nu, mulțumesc, am luat micul dejun. Dar mi-ar plăcea o ceașcă de cafea.

Fenella își scoase haina și eșarfa. Edward ieșise înainte ca ea să se trezească și se întorsese cu rulouri fierbinți de la brutăria de la colț. Mai adusese și unt, gem de caise și cafea. Și nu păruse deloc deranjat, când aranjase masa pentru micul dejun, de lipsa unei bucătării.

– Ai un zâmbet foarte păcătos pe buze, Fenella, remarcă Diana, în timp ce turna cafea. Am senzația că te gândești la ceva extrem de plăcut.

– Da, hai, spune tot, îi ceru Petra. De la început.

– Oricum aveam de gând s-o fac, protestă Fenella. Și cred că ar trebui să încep cu cina organizată de mama acum două seri...

Prietenele ei ascultară cu atenție în timp ce Fenella le povesti tot ce putea fi considerat potrivit de împărtășit.

– Deci asta a fost, încheie Fenella, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Iar acum este necesar să clarific lucrurile cu George, oftă ea. Nu știu de ce am lăsat lucrurile să meargă atât de departe, pentru așa mult timp, cu el.

– Dar nu-l poți părăsi așa, sublinie Petra. Trebuie să găsești o scuză bună.

– Și gândește-te cât de penibil va fi. Tu și George vă învârtiți în aceleași cercuri; vă veți lovi mereu unul de celălalt. Ce-o să spună lumea? interveni și Diana.

– Dar nu suntem logodiți sau ceva de genul acesta, spuse Fenella încruntându-se. Nu e ca și cum m-aș fi angajat la ceva față de el, iar acum îl las cu buza umflată.

– În ochii lumii, sunteți ca și logodiți, chiar dacă *Gazette* nu a publicat un anunț în acest sens, iar tu nu porți un inel pe deget.

Fenella își privi prietenele plină de frustrare.

– Nu vreau să-i fac rău lui George; nu este vina lui că nu ne potrivim... Mă rog, este, un pic, și vina lui. E rigid și de modă veche. Iar opiniile lui legate de femei sunt de-a dreptul preistorice.

– Apropo de asta, spuse Petra, ai auzit despre Poppy Chase?

– Nu, ce e cu ea? își întrebă Fenella prietena, privind-o peste ceașca de cafea.

Petra râse.

– Am auzit bârfe cum că ar avea o legătură amoroasă cu premierul, dar în același timp e încurcată și cu artistul acela... Cum îl cheamă oare? Sargent, nu-i așa? Judecând după portretul pe care i l-a făcut, sunt foarte apropiați.

– Eu nu sunt Poppy Chase, sublinie Fenella. Și nu ar trebui să asculți bârfe, Petra.

– Nu fi atât de puritană, Fenella!

– Pe deasupra, interveni Diana, intenționezi să joci pe scenă... nu e chiar foarte diferit de a poza nud pentru un artist de renume.

– Oh, Diana, dar bineînțeles că este. Nu există nimic în *Safir* care să-mi ceară să mă dezbrac pe scenă, spuse Fenella, pe jumătate râzând. Cel puțin, adăugă ea, nu după cum arată piesa de teatru în acest moment.

– Ce vrei să spui cu asta, draga mea? întrebă Diana, aplecându-se în față, numai ochi și urechi.

Fenella ridică din umeri.

– Mi s-a părut doar că orice s-ar putea schimba dacă lui Edward îi vine vreo idee de cum să mai îmbunătățească piesa, atunci când repetăm.

– Dar totuși, nu ai face-o, nu-i așa? întrebă Petra, cu o undă de îndoială în glas, căci începuse să simtă că Fenella nu era nici pe departe așa previzibilă cum îi păruse dintotdeauna.

– Nu, spuse Fenella. Bineînțeles că nu.

Își mută privirea de la prietenele ei, către fereastră. Era posibil, pe măsură ce piesa evolua, ca Edward să ceară ceva mai mult de la ea? Ceva ce ea nu ar fi fost de acord sub nici o formă să facă? Și ce avea să se întâmple dacă îl refuza?

Clătină din cap.

– Suntem departe de așa ceva. Nici nu am citit încă piesa cu voce tare. Dar acum trebuie să mă duc acasă. Mama se va întreba de ce am stat la tine aseară, Diana.

– Oh... spune-i că ți-am cerut eu să înlocuiești pe cineva care nu s-a simțit bine, din grupul care juca bridge, și apoi am vrut și noi să stăm împreună, până mai târziu, și să bârfim despre una, alta. N-ar fi ceva ieșit din comun, îi sugerează Diana.

– Da, e destul de plauzibil, aprobă Fenella și își înfășură eșarfa în jurul gâtului, înainte de a-și îmbrăca haina. Prânz la Claridge, mai târziu? întrebă ea.

– Excelent! Pe la ora unu, propuse Diana.

– Te duci la întâlnirea WSPU¹ mâine-seară? Se ține la biblioteca de pe Baker Street, spuse Petra, în timp ce își punea pălăria și își aranja panglicile în oglinda de deasupra șemineului.

Fenella zâmbi.

– Așa plănuiam. Ar trebui să merg. Dar e atât de frig și de neplăcut în sala aceea, iar ceaiul servit are un gust îngrozitor.

Diana râse.

– Ai dreptate. Dar ar trebui să ne arătam fețele pe acolo, fie și numai pentru o oră. O să aduc eu un termos cu ceva tărie, ca să supraviețuim ceaiului aceleia îngrozitor.

– Un stimulent irezistibil, admise Fenella. Voi fi acolo.

– Lordul tău, George, are sentimente foarte puternice în legătură cu Uniunea, observă Petra. Am făcut la un moment dat greșeala de a-i vorbi despre una dintre întâlniri, iar el a devenit extrem de arogant și mi-a spus că nu ar trebui să-mi bat frumosul căpșor cu chestiuni a căror înțelegere mă depășește. Aproape că i-am aruncat carafa cu vin în cap.

¹ Uniunea Socială și Politică a femeilor britanice, a sufragetelor, o mișcare de emancipare fondată în 1903 de Emmeline Pankhurst (n.red.)

– George nu e lordul meu, protestă Fenella. Și nu te-aș fi învinovătit dacă i-ai fi dat cu ceva în cap. Cam aceleași lucruri îmi spune și mie. Vii, Petra?

– Da, merg cu tine până la Stanhope Gardens. Ce crede dramaturgul tău despre Uniune? Sau ai fost prea ocupată cu alte lucruri ca să mai ai timp să discuți și politică?

– Este în favoarea dreptului femeilor de a vota, răspunse scurt Fenella. Haide, trebuie să ajung acasă!

Capitolul 10

– Tot George o să te însoțească la balul mascat de la familia Wareham? întrebă Petra, în timp ce se îndreptau spre Stanhope Gardens, înfruntând un vânt cumplit.

– Presupun că da, răspunse Fenella. A fost convenit tacit, de săptămâni. Oricum, să însoțești pe cineva la un bal nu are nici o relevanță; nu are nici o semnificație pentru relație, dacă cei doi nu sunt logodiți. Toată lumea știe că eu și George suntem prieteni și suntem deseori văzuți unul în compania celuilalt, adăugă ea, gândindu-se că, totuși, protesta prea mult în acea privință.

Încercă să își ignore vocea interioară care o cam lua peste picior.

– Da, dar toată lumea presupune că în curând vă veți anunța logodna, interveni Petra.

– Atunci, ar face bine să nu mai presupună și să nu-și mai bage nasul în treburile altora, spuse Fenella nervoasă.

– Păi, cu asta se ocupă societatea, draga mea, replică Petra râzând. Și nimic nu poate să închidă gura lumii.

Fenella oftă.

– Așa e, ai dreptate. Trebuie să pun capăt bârfelor și presupunerilor legate de această logodnă. Știu că George are impresia că logodna e ca și făcută, iar eu, din păcate, nu am făcut nimic categoric pentru a-l contrazice. Mă tem că nu o să reacționeze bine când îi voi spune.

– Crezi că va fi furios? întrebă Petra.

– Probabil, spuse Fenella cu o grimasă.

Înțeleaptă, Petra evită să mai pună întrebări despre ceea ce era clar un subiect dificil. Merșeră împreună în tăcere până la colțul de la Stanhope Gardens. Acolo, Fenella se întoarse spre prietena ei cu un zâmbet trist.

– Îmi pare rău, Petra, n-am vrut să te reped, spuse ea. Mă ierți?

– Dar nici nu ai făcut-o, declară tânăra. Este o situație neplăcută, dar eu și Diana te vom sprijini oricând vei avea nevoie de noi.

– Știu, draga mea, și sunt conștientă de cât sunt de norocoasă să am prietene atât de bune cum sunteți voi. Orice s-ar întâmpla, să nu încetezi să-mi spui adevărul drept în față, așa cum îl vezi tu. Am nevoie de observațiile tale și ale Diane. Altfel, cum aş putea să găsesc drumul cel bun prin mlaștina asta?

Petra o îmbrățișă drept răspuns.

– Ne vedem la Claridge la ora unu, pentru prânz, îi spuse ea și se îndepărtă fluturând o mână, iar Fenella intră în casă.

– Bună dimineața, domnișoară Fenella, o întâmpină majordomul cu vocea lui veșnic neutră, care nu arată că era surprins de apariția ei neașteptată la o oră la care, de obicei, lua micul dejun cu părinții.

Fenella presupuse că majordomul era la curent cu faptul că nu își petrecuse noaptea acasă; Collins știa mereu tot ce se întâmpla în casă, chiar dacă nimeni nu-l informa în mod direct. Tânăra se mulțumi să-i răspundă vesel:

– Bună dimineața. Lady Grantley e încă la micul dejun?

– Nu, domnișoară Fenella. Este în salon, cred; discută meniurile cu doamna Bowden.

– Atunci, nu o să le deranjez. Poți, te rog, să o informezi pe Lady Grantley că m-am întors și că o să vin s-o văd după ce mă schimb? Oh, și roag-o pe Alice să vină la mine în cameră.

Se grăbi pe scări, spre propria cameră, desfăcându-și eșarfa din mers.

Dormitorul ei era pe colț, cu ferestre ce dădeau atât spre stradă, cât și spre grădina din lateralul casei. Încăperea avea o mică zonă de primire, la care se ajungea pe sub o arcadă. Focul era deja aprins, iar draperiile erau trase, pentru a lăsa să intre în cameră lumina palidă și rece a iernii. Fenella se întrebă ce crezuse Alice atunci când venise să o trezească la ora nouă, ca de obicei, și descoperise patul neatins.

– Bună dimineața, domnișoară Fenella, o salută Alice, în timp ce intra cu o tavă. M-am gândit că v-ar plăcea o cană cu cafea, având în vedere că ați venit de la frig, spuse ea, așezând tava pe o măsuță. E foarte frig afară în diminețile acestea geroase de februarie.

– Da, răspunse Fenella. Am petrecut noaptea cu Lady Lacey, în Cavendish Square. Iar drumul de întoarcere, până acasă, a fost, cu siguranță, o experiență deosebit de friguroasă.

– Să vă pregătesc baia?

– Da, te rog. Mai târziu o să merg să iau prânzul la Claridge. Cred că voi purta costumul de lână gri-închis cu bluza de mătase de culoarea lavandei, spuse ea.

Luă o înghițitură de cafea fierbinte și se înecă, fapt ce îi aminti de prânzul din ziua precedentă, de la Chez Marcel, și de tot ce urma-se după el. Se așeză repede pe pat și își scoase încălțările.

O oră mai târziu, respectabilă și gata să-și înceapă ziua cum se cuvenea, Fenella plecă în căutarea lui Lady Grantley. O găsi singură, în salon, scriind scrisori.

– Oh, tu erai, draga mea. Lady Grantley ridică privirea, zâmbind. Diana e bine? M-am îngrijorat când am primit mesajul tău. Mi-a fost teamă că e bolnavă sau ceva de genul acesta.

– Nu, nici vorbă, mamă, spuse Fenella și se aplecă să-i sărute obrazul parfumat. Diana e cât se poate de bine. Dar m-a rugat aseară să înlocuiesc pe cineva care a renunțat la jocul de bridge și apoi am început să vorbim și... a fost ca în vremurile în care eram la școală și stăteam de vorbă până noaptea târziu. Am vrut să retrăim acele zile... tinerețea noastră nebună, adăugă ea zâmbind. Îmi pare rău dacă te-am îngrijorat.

Nu se considerase niciodată o mincinoasă desăvârșită, dar se părea că avea multe talente ascunse. Și nu era o conștientizare de care să se mândrească.

– Oh, nu am fost chiar atât de îngrijorată, spuse Lady Grantley. Știam că, dacă ar fi fost ceva cu adevărat serios, mi-ai fi spus. Ce faci azi?

– Iau prânzul la Claridge, cu Diana și Petra. După aceea, poate mergem un pic la cumpărături.

– Ai vreun plan pentru cină?

– Momentan, nu, spuse Fenella.

Edward nu îi zisese nimic despre o eventuală întâlnire când plecase în dimineața aceea de la el. Atunci, nu se gândise la nimic, dar, în momentul de față, se simțea oarecum derutată, pentru

că își dădu seama că, de fapt, se aștepta să-l vadă în acea seară. Și se întrebă de ce s-ar aștepta la așa ceva.

Era ridicol. Viața ei nu depindea de Edward Tremayne și de capriciile acestuia. Era o femeie independentă, mai puțin faptul că trăia sub același acoperiș cu părinții.

– Dar ar fi o serată acasă la Audrey Jensen. S-ar putea să merg după cină.

– Foarte bine, draga mea. Deci mă aștept să ni te alături la cină.

– Da, mamă, spuse Fenella și o sărută din nou pe obraz. Am câteva scrisori de scris înainte să plec la prânz, spuse ea și părăsi salonul, îndreptându-se spre propria cameră.

Ceasul de deasupra șemineului arăta ora unsprezece când Fenella închise ușa în urma ei. Era cam agitată și trebuia să își omoare timpul cu ceva, în următoarea oră, înainte de a pleca spre Claridge. În mod normal, ar fi avut cum să-și ocupe timpul: citind o carte, scriind scrisori sau făcând ordine în dulapul cu haine, împreună cu Alice, ca să scape de hainele vechi sau să decidă ce lucruri avea să doneze. Dar, așa cum i se întâmpla foarte des în ultimul timp, nu era atrasă de nici una dintre vechile ei îndeletniciri.

Se așeză la fereastră și privi spre grădina mică unde nimic nu părea să miște, în aerul înghețat. O trezi o bătaie în ușă.

– Intră!

– Lord George Headington dorește să știe dacă sunteți acasă, domnișoară Grantley, spuse din ușă un servitor îmbrăcat în livrea.

George? Era chiar ultima persoană pe care Fenella dorea să o vadă în acel moment, dar, cu cât își începea mai repede planul de a scăpa de el, cu atât era mai bine pentru amândoi.

– Da, mulțumesc, Boris, te rog să-l poștești în salonul galben. Vin și eu într-un minut.

Ușa se închise, iar Fenella se întoarse spre oglindă, pentru a vedea cum arăta. Oare avea ceva diferit după o zi și o noapte de dragoste pasională? În principiu, nu i se părea. Nu era nimic detectabil, nu erau urme vizibile, deși știa că, sub îmbrăcămintea impecabilă, erau câteva urme ale unei jumătăți de oră foarte fierbinți, petrecute devreme în acea dimineață.

Se aștepta ca ochii să-i fie grei și umflați, după o noapte nedormită, dar nu putea detecta decât o strălucire neobișnuită în cenușiu

lor, care se potrivea cu obrajii ușor îmbujorați. Iar bluza de culoarea lavandei pe care o purta intensifica acea strălucire.

Însă George nu avea cum să observe niște detalii atât de fine. Era de departe unul dintre cei mai neatenți bărbați pe care-i cunoștea ea.

Coborî în fugă scările spre salonul galben, cel care era în mod tacit considerat salonul ei privat. Mama ei avea propriile saloane, alăturate dormitorului, așa că rareori folosea camerele de primire de la parterul casei. Iar Lord Grantley ocupa îndeosebi biblioteca și camera de fumat atunci când era acasă, nu la club.

– Bună dimineată, George. Ce plăcere neașteptată, spuse Fenella, mai veselă decât se simțea, când intră în salon.

George stătea în fața focului, cu mâinile prinse la spate. Redingota din stofă și pantalonii îi veneau de parcă ar fi fost croiți direct pe trupul lui. Totul era aranjat cu minuțiozitate la George; nici măcar un fir din părul ondulat, coafat cu grijă, nu se mișca din loc.

Ochii lui căprui se luminară de îndată ce Fenella intră în cameră. Veni spre ea, cu brațele întinse.

– Draga mea, ești absolut superbă, declară el, luându-i mâinile și ridicându-le la buze. Se dădu un pic în spate, continuând să o țină de mâini, și o privi admirativ. Te faci mai frumoasă pe zi ce trece.

Nimic despre frumusețea ei translucidă, remarcă, în gând, Fenella, chinuindu-se să nu izbucnească în râs.

– După cum ți-am mai spus, George, linguseala o să te ducă departe în viață, spuse ea, lăsându-l să o sărute pe obraz. Ce te aduce aici în această dimineată friguroasă? Întrebă ea și se îndepărtă de el ca să ia carafa cu vin de Xeres și pahare. Vin?

– Te rog!

O urmări cum toarnă în două pahare, în timp ce-și răsucea absent pe deget inelul lui din aur cu blazon.

– Am vrut să văd dacă vrei să vii la Royal Opera House în această seară. Se joacă *Lucia di Lammermoor*.

– Dar, George, tu detești opera aproape pe cât de mult urăști teatrul! exclamă Fenella, pe jumătate râzând.

Interesul lui George față de evenimentele culturale din Londra putea fi un veșnic motiv de glume. Dacă reușea cineva să-l convingă să meargă măcar la o comedie sau la orice altceva ușor și relaxant,

nu făcea decât să mormăie nemulțumit pe toată durata spectacolului. El prefer reuniunile sociale. Iar în acele ocazii era un însoțitor impecabil, trebui să recunoască Fenella.

— Ei bine, m-am gândit că aş putea să suport şi eu un spectacol, spuse el, cu o mutră acră. Mătuşa mea avea bilete, dar a intervenit ceva în ultima clipă şi nu mai poate merge, aşa că mi le-a dat mie.

Asta nu era surprinzător, reflectă Fenella. Lui George nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să cumpere el bilete pentru o formă de divertisment care i se părea atât de obositoare.

— Nu am văzut niciodată opera, deşi am citit cartea lui Walter Scott. De fapt, mărturisi ea, acţiunea melodramatică m-a făcut să râd. Ideea eroului care se îneacă în chinuri după toată drama aceea pasională.

George părea cu totul nedumerit.

— Deci... cine mai face parte din grup? întrebă ea.

George luă o înghiţitură mare de vin de Xeres.

— Ei bine, nimeni altcineva. Am crezut că putem merge doar noi doi. Nu e nimic necuvenit. Am fost văzuţi deseori în oraş împreună.

Fenella trase adânc aer în piept. El tocmai îi servise mingea, iar ea avea ocazia perfectă să i-o returneze fără să-i afecteze prea mult sentimentele şi făcându-l să-şi revizuiască presupunerile legate de relaţia lor.

— Da, ştiu şi cred că ar trebui să fim văzuţi mai rar doar în doi, George. Oamenii încep să vorbească. Şi nici o lady în poziţia mea nu-şi poate permite să devină obiectul bârfelor, spuse ea, cu un râs care se voia nepăsător. Poate că ar trebui să fim văzuţi mai des în compania altora, decât singuri.

El o privi mai degrabă confuz decât dezamăgit.

— E destul de surprinzător ce-mi spui, Fenella. N-ai părut niciodată preocupată de ce crede lumea.

— Este adevărat că am fost cam neglijentă în privinţa imaginii pe care o am în societate, recunosc Fenella. Dar par să devin mai înţeleaptă pe măsură ce îmbătrânesc.

O, Doamne! Nu-i venea să creadă cum ajunsese să vorbească. Aproape că îşi putea imagina expresia şocată a Diane şi a Petrei la auzul unei asemenea afirmaţii venind din gura ei. Şi nici nu voia să-şi imaginez cum ar fi reacţionat Edward la o asemenea declaraţie.

– Cred că și mama mea este puțin îngrijorată din cauza bârfelor, adaugă Fenella,.

George se uită la ea, încruntându-se.

– Lady Grantley nu mi-a spus niciodată nimic... este mereu foarte primitoare.

– Da, mama este mereu amabilă, spuse Fenella. Și nu ar spune niciodată așa ceva, dar mi-a bătut niște apropouri. Crede că ar trebui să fim văzuți mai puțin în public împreună... dacă nu avem companie, conchise ea în grabă, disperată să își ducă la capăt acel pachet incomod de adevăruri pe jumătate pe care i-l turna.

George părea solemn.

– Știi că îmi doresc cu ardoare să fii soția mea, Fenella...

– Nu, nu, George, nu spune nimic altceva, îl întrerupse îngrozită Fenella, dându-și seama că ar fi trebuit să anticipeze un asemenea răspuns din partea lui. Nu sunt pregătită pentru o astfel de declarație. Eu... chiar nu vreau să mă căsătoresc, deocamdată.

Acum, părea descurajat, iar Fenellei i se făcu milă de el. Cum Dumnezeu să iasă din situația aceea fără să-l rănească și mai mult?

– Vreau de câteva luni să-ți propun să fii soția mea, Fenella, dar tatăl meu insistă să nu mă căsătoresc până nu fac 30 de ani. Doar atunci voi primi averea lăsată de unchiul meu. Odată ce primesc moștenirea, voi fi independent și îmi voi putea întreține soția și copiii. În momentul de față, tot ce am este alocația de la tatăl meu. Este suficient de generoasă, și aș fi dispus să trăiesc cu tine într-o casuță, nu-mi pasă dacă ne vom permite să mâncăm doar coji de pâine, însă nu-ți pot cere așa ceva. Dar dacă ai fi de acord cu o logodnă mai lungă... Mai sunt doar trei ani până o să primesc moștenirea de la unchiul meu.

Fenella simți cum i se cască o prăpastie la picioare. Și alese să plece de pe marginea hăului.

– Nu, George, nu ar fi corect pentru nici unul din noi. În trei ani se poate întâmpla orice. Ai putea întâlni pe altcineva și...

– N-ar putea niciodată să fie altcineva, o întrerupse el, apucându-i din nou mâinile, într-o strânsoare pasională. Draga mea Fenella, ești tot ce vreau, tot ce-aș putea să-mi doresc vreodată, spuse el și îi acoperi mâinile ținute prizoniere de o ploaie de sărutări, ceea ce o lăsă iar pe Fenella fără replică.

– Oh, George, nu, te rog, nu, spuse ea într-un final, reușind să-și regăsească vocea și să-și tragă mâinile din strânsoarea lui. Țin foarte mult la tine, dar nu sunt pregătită pentru o logodnă, lungă sau oricum altcumva. Și, sincer, nu cred că ai duce o viață foarte confortabilă alături de mine. Am opinii foarte ferme... opinii politice, adăugă ea, într-o clipă de inspirație. Cum te-ai descurca cu o logodnică, și cu atât mai mult cu o soție, care mășăluiește cu Uniunea sufragetelor și pichetează Parlamentul și...

– Oh, când o să fim căsătoriți, vei uita de toate prostiile astea. Vei fi mult prea ocupată cu gospodăria, copiii și... și... ei bine, toate lucrurile cu care se ocupă femeile căsătorite.

„Mulțumesc, George“, se gândi ea. Ușurată că el tocmai îi servise un motiv autentic pentru a-l respinge, Fenella se îndepărtă de el.

– Ceea ce încerc să-ți spun, George, este că nu mă voi schimba. Nu văd nici o cale prin care aș putea fi o soție satisfăcătoare pentru cineva care nu-mi împărtășește convingerile politice.

El o privea contrariat.

– Nu poți fi serioasă, Fenella. Cu siguranță, nu poți. Femeile de rangul tău nu mășăluiesc laolaltă cu ajutoarele de bucătar, cu asistentele modistelor și cu altele de aceeași teapă.

– Am noutăți pentru tine, dragul meu. Multe dintre ele o fac. Și eu am făcut-o și intenționez să o fac din nou.

El clătină din cap, cu buzele strânse.

– Atunci, nu mai este nimic de spus.

– Nu, aprobă ea, nu mai este nimic de spus în ceea ce privește subiectul căsătoriei. Dar rămânem prieteni, nu-i așa? Ne vom vedea la baluri și la petreceri, odată ce se încălzește vremea și începe sezonul monden. Ne vom putea distra împreună, în aceeași companie, George.

– Nu știu, spuse el, pe un ton posac. Nu știu dacă pot petrece timp cu cineva care gândește ca tine, Fenella. Își luă pălăria și mânușile pe care le lăsase pe o masă, lângă fereastră.

– Trebuie să procesez ce mi-ai spus, așa că îți urez o dimineată plăcută în continuare. Se înclină cu răceală spre ea și apoi ieși.

Fenella oftă, simțindu-se sfârșită. În ciuda opiniilor sale, George se dovedise un tovarăș destul de plăcut și un însoțitor de încredere în ultimul an. Și, cât timp se ținuseră departe de subiecte

dificile, ea reușise să se bucure de compania lui. Dar acum se simțea inconfortabil, pentru că avea senzația că se folosise de el fiindcă îi era la îndemână și se arăta mereu dornic să-i facă pe plac. Și totul din cauza stării de rău care o bântuise în ultimele luni, o senzație că nimic pe lume nu o mai putea entuziasma. Viața ei căpătase o anumită patină de inutilitate, și, drept urmare, lăsase relația cu George să-și urmeze cursul pe care el și-l dorea, pentru că ea nu avea pic de energie să o direcționeze în vreun fel. Dar acum, era altceva; privea lumea într-un mod diferit. Și asta i se datora în totalitate lui Edward Tremayne.

Aruncă o privire spre ceas; era timpul să plece dacă nu voia să întârzie la prânz. Cât de penibil avea să fie, de acum încolo, să se intersecteze cu George? Era inevitabil, având în vedere că se învârtteau în aceleași cercuri din înalta societate. Și mai știa și cât de repede avea să observe și să bârfească lumea atunci când doi oameni, care până de curând păreau un cuplu pe cale să se logodească, începeau brusc să se evite. Poate că Diana și Petra aveau să-i ofere câteva sugestii despre cum să se descurce în acel labirint pe care singură și-l crease.

Se grăbi la etaj să își ia haina. Își puse pe umeri o blană care avea să-i țină de cald și să îi dea un aer mai elegant decât eșarfa în dungi a sufragetelor și care, cu siguranță, avea să provoace mai puține comentarii adverse. Mănușile, manșonul și geanta din piele completară ținuta.

Ajunsesese deja la jumătatea scărilor spre hol, când Lady Grantley ieși din salonul principal al casei.

– Oh, Fenella, s-a întâmplat ceva cu George? A coborât în viteză, acum câteva minute, ca și cum fugea de vreun incendiu. Abia mi-a spus bună dimineța. V-ați certat, draga mea? Întrebă ea când Fenella ajunse în capătul scărilor.

– Nu tocmai, răspunse Fenella. Am avut doar o divergență de opinie.

– Oh, ei bine, sper că nu a fost nimic serios, spuse mama ei. Știe că ia masa aici, cu noi, înainte de balul de la familia Wareham. Sper că divergența voastră de opinie nu o să-mi dea peste cap felul în care am organizat locurile la masă.

— Nu, mamă, sunt sigură că nu va fi cazul, spuse Fenella, sperând că era adevărat. O să-i trimit o scrisoare, mai pe după-amiază, ca să-i amintesc.

— Da, așa să faci, draga mea, spuse ea cu un zâmbet slab. Acum mă duc să comand florile. Știu că vor fi cel puțin alte șase petreceri în seara aceea înainte de bal și trebuie să comand cât mai din timp, ca să obțin tot ce îmi doresc. M-am decis să merg pe lavandă, frezii galbene și hortensii albastre și albe. Va fi drăguț, nu crezi?

— Foarte, o asigură Fenella. Adevărați vestitori ai primăverii.

— Da, iar culorile vor merge de minune cu noua ta rochie de seară din tafta, adăugă mama ei.

— De fapt, mamă, nu cred că voi purta ținuta aceea. Am alta în minte.

— Oh! exclamă încordată Lady Grantley. Ce culoare este?

Fenella râse, știind care avea să fie reacția ei.

— Ei bine, este neagră, cu dantelă argintie.

— Doamne ferește, Fenella. Fetele tinere poartă negru doar atunci când sunt în doliu! exclamă mama ei.

— Nu cred că cineva va confunda costumația aceea cu o rochie de doliu, o liniști Fenella. Așteaptă s-o vezi. E încă la croitoreasă. Mai am două probe la ea, săptămâna viitoare.

Mama ei suspină resemnată.

— Atunci, o să mă abțin să mai spun ceva până nu o văd, zise ea și se întoarse spre sala de mese. Trebuie să o rog pe doamna Bowden să se asigure că samovarele georgiene din argint sunt bine lustruite, spuse ea și se făcu nevăzută.

Fenella zâmbi. Știa cât iubea Lady Grantley să organizeze petreceri, unde fiecare detaliu era pregătit cu minuțiozitate.

— Să trimit pe cineva să vă cheme o trăsură, domnișoară Fenella? întrebă majordomul, în timp ce-i deschidea ușa.

— Oh, da, te rog, Collins. O să aștept aici, la căldură.

Se întoarse și bătu la ușa bibliotecii, întrebându-se dacă tatăl ei era acasă. Lord Grantley își ridică privirea din carte atunci când văzu capul fiicei sale prin crăpătura ușii.

— Oh, bună, Fenella, draga mea. Mi se pare că nu te-am văzut de zile întregi.

– Nu a trecut chiar atât de mult, tată, spuse ea și-l sărută pe obraz. Sunt pe punctul de a ieși, dar m-am gândit să verific dacă ești acasă și să te salut mai întâi.

– Plimbăreașo, o acuză el. Dar așa sunteți voi, tinerii, în zilele astea. Nu aveți stare. E timpul să te gândești să te așezi la casa ta.

Fenella clătină din cap, exagerat.

– Doamne ferește, tată! Ne vedem mai târziu.

El ridică o mână în semn de rămas-bun și apoi se întoarse la cartea pe care o citea.

Capitolul 11

– O să-mi iau sufleu de homar, anunță Petra, privind în meniu. Și apoi, cambulă la grătar. Voi ce vă comandați?

– Și eu vreau sufleu, spuse Fenella, și apoi păstrăv.

– Și eu la fel, zise Diana, înmânând cu un zâmbet meniul chelnerului. Oh, și o sticlă de Chablis. E bine pentru toată lumea?

– E bine, spuse Fenella. Chiar am nevoie de ceva cu care să mă fortific, după întrevederea aia nenorocită cu George,

– Spune tot, îi cerură la unison prietenele ei.

O ascultară cu atenție, în timp ce le relata evenimentele dimineții.

– Deci chiar te-ai certat cu George? întrebă Petra. Nu mai sunteți prieteni?

– Nu mi-e foarte clar, răspunse Fenella. Era, cu siguranță, foarte supărat când a plecat să „proceseze” ce i-am spus. Și presupun că nu vom merge la operă în această seară.

– Va trebui să inventezi o poveste ca să explici răcirea asta bruscă dintre voi, spuse Diana. În caz contrar, vei fi subiect de bârfă prin oraș. Și George va trebui să prezinte aceeași poveste. Nu va spune ceva care să te facă să cazi într-o lumină proastă; este prea gentleman ca să facă așa ceva. Dar va fi pus într-o situație penibilă dacă nu vă puneți de acord în privința unei explicații în privința rupturii.

– O să-i scriu în această după-amiază ca să văd dacă îl pot îmbuna, fără să-i las totuși senzația că ceva s-a schimbat. Nu știu cum am putut să fiu atât de idioată încât să las lucrurile să meargă atât de departe. Bietul George, nu este vina lui, spuse ea și își înfipse furculița în sufleu. Oh, ce bun e!

– Delicios, aprobă Petra. Dar nu este doar vina ta. George se crede prea important, dacă nu te deranjează să spun asta. Cred că are senzația că orice femeie de pe planetă visează să-i fie nevastă.

– Adevărat, spuse Fenella și luă o înghițitură din licoarea aurie din pahar. Chiar și așa, nu vreau ca lumea să aibă impresia că m-am lepădat de el ca de o măsea stricată. N-ar fi corect.

– Atunci, va trebui să-l convingi să te lase să apari tu drept cea părăsită, sublinie Diana.

– Dar ar fi lipsit de cavalerism din partea lui, și nici așa nu ar fi corect.

Petra stătea cu fața spre intrarea în restaurant.

– Că tot vorbim despre diavol... nu te uita! George tocmai a intrat, însoțit de gemenii Sullivan. Știa că ne vedem aici?

Fenella clătină din cap.

– Ne-a văzut?

– Nu știu, dar trebuie să ne comportăm natural.

Petra ridică o mână și își flutură degetele spre cei trei bărbați.

– Și-au dat seama că nu am cum să nu-i văd, explică ea.

Diana își întoarse capul și ridică o mână în semn de salut, iar Fenella îi urmă exemplul, rugându-se ca bărbații să nu decidă să vină la masa lor.

– E în regulă, se îndreaptă spre sala de mese de la etaj, spuse Petra și își întoarse atenția către sufleu. Pericolul s-a terminat.

– Doar a fost amânat, spuse Fenella. Dar slavă Domnului că ai reacționat atât de rapid, draga mea! Am nevoie să mă adun un pic, înainte să-l înfrunt din nou.

– Ei bine, hai să terminăm prânzul, spuse Diana. Vreau să merg la magazinul Swan Edgar. Am văzut în vitrina lor cea mai frumoasă cămașă de mătase, până în talie, cu dungi albe și negre. Ar merge perfect cu noua mea pălărie crem din paie.

– Așadar, ai de gând să o bagi pe Kimberley Diamond la curse în primăvara aceasta? întrebă Fenella, fericită să se gândească și la altceva decât la propria încurcătură.

– Cameron, antrenorul ei – l-ai cunoscut –, vrea să o trimită de încercare la cursa Guineas Stakes, de la Newmarket, la începutul lui aprilie. Vom organiza un mic grup ca să mergem acolo, și, dacă iese bine în cursă, o înscriem la Ascot, în iunie. Și Rupert vrea să dăm o mare petrecere cu ocazia cursei.

– Întotdeauna mi-a plăcut la Ascot, spuse Fenella. Problema mea este să găsesc o pălărie pentru Ziua Doamnelor care să nu mă facă să arăt ca un pitic.

– Pălăriile de paie nu te fac să pari mică dacă nu au prea multe volane și zorzoane, sublinie Diana. Oricum, avem destul timp până în iunie să găsim pălăria perfectă.

– Trebuie să te felicit că ai convins-o pe domnișoara Grantley, spuse Cedric Hardcastle, strângând cu atenție foile de hârtie din fața sa, în camera friguroasă de pe Gower Street. Trebuie să recunosc că nu-mi dădusem seama că poate fi atât de aprigă.

Zâmbetul lui Edward era trist.

– Am obiceiul să intru cu bocancii în viața oamenilor, atunci când mintea mea e fixată pe ceva. Domnișoara Grantley mi-a dat o lecție scurtă și dură cu privire la acest aspect. Dar mi-a spus destul de clar că nu e convinsă pe deplin. Are ceva îndoieli în ceea ce privește capacitatea ei de a o juca pe Rose.

– Sunt sigur că are, mai ales că nu a jucat niciodată pe o scenă reală, spuse Cedric. Trebuie să învețe să aibă încredere în ea.

– Poate că o lectură completă, cu toți actorii, îi va da această încredere, spuse Edward încruntându-se.

– Poate, admise Cedric și-i întinse o altă foaie de hârtie. Încă mă întreb ce actori ar fi potriviți. Evident, trebuie să ne folosim de amatori, pentru că nu vor costa nimic. Vor fi atât de recunoscători pentru oportunitatea de a juca pe o scenă reală, încât ar fi capabili chiar să plătească ei pentru acest privilegiu, zise Cedric, râzând într-un mod total lipsit de blândețe, care spunea multe despre opinia lui în privința actorilor amatori. Uită-te peste numele acestea! Vor veni la cursul meu obișnuit de miercură viitoare, și putem organiza atunci o auditiție, îi spuse el lui Edward, întinzându-i o hârtie.

Edward își aruncă ochii pe listă, dar numele nu-i spuneau mare lucru. Erau elevii lui Cedric, iar ultima sa încercare de a participa la o lectură a piesei se încheiase dezastruos. Cu toate acestea, avea încredere în judecata fostului actor. Cedric lucra cu acel grup de amatori de mai bine de un an și știa de ce erau cu toții capabili.

– Aștept cu nerăbdare să-i cunosc personal, spuse el. Dar nu am nici un motiv să mă îndoiesc de judecata și instinctele tale atunci când vine vorba despre aptitudini și caracter.

– Bun, încuviință Cedric. Singura problemă pe care aș avea-o este legată de domnișoara Grantley. Nu știu dacă va participa la cursul

de miercuri, având în vedere modul abrupt în care a părăsit clasa data trecută.

– Mă voi asigura că va fi prezentă, spuse Edward, în timp ce își potrivea fularul la gât, gata de plecare.

– O să te vezi cu ea până atunci? întrebă Cedric ridicând insinuant dintr-o sprânceană.

– Nu sunt sigur, îi răspunse vag Edward. Nu am nimic planificat, dar știu unde locuiește. Dacă nu o văd până miercuri, o să-i trimit un mesaj.

Cedric nu făcu decât să încuviințeze din nou din cap.

– Atunci, mă bazez pe tine în privința asta, spuse el și se ridică de la masă odată cu musafirul. Te-ai gândit deja la finanțarea spectacolului? Ar trebui să începem să căutăm un teatru potrivit pentru momentul în care suntem pregătiți să repetăm cu seriozitate.

– Am niște variante, îi răspunse, din nou vag, Edward, în timp ce își trăgea mânușile. Îți doresc o zi bună, Cedric. Ne vedem miercuri!

– Pe miercuri, spuse Cedric, în timp ce-i făcea cu mâna vizitatorului din capătul scărilor, apoi se întoarse în sala de clasă cu radiatorul zgomotos.

Edward își ridică gulerul de la haină și porni într-un ritm alert spre Bloomsbury Square. Se întrebă ce făcuse Fenella de când se despărțiseră, în acea dimineață. Nu era sigur de ce, dar, înainte să plece, nu-i sugerase nici un aranjament ferm pentru a se întâlni din nou. Oare era reticent în a spune sau a face ceva care ar fi transformat legătura lor până atunci relaxată în ceva mai serios? Se asigurase întotdeauna că relațiile lui cu femeile nu progresaseră niciodată dincolo de intimitatea întâmplătoare, fără nici un fel de sentimente de o parte sau de alta. Dar ceva era diferit cu Fenella. Nu o vedea ca pe o legătură ocazională. Desigur, nevoia lui ca ea să interpreteze rolul lui Rose avea de-a face cu asta. Dar pentru ca ea să o joace pe Rose nu era necesar ca ei doi să facă dragoste.

Deci de ce ignora semnalele de avertizare la care era de obicei atât de sensibil? Fenella i se băgase pe sub piele, iar ideea asta nu-l alarma nici pe departe pe cât ar fi trebuit. Mai simplu spus, avea nevoie să o revadă. Și-o dorea pe Fenella pentru ea însăși; să-și petreacă timpul cu ea devenea o nevoie imperativă. Și-l aducea pericolos de aproape de a face singurul lucru pe care își jurase să nu-l mai facă: să reintre în cercurile din înalta societate.

Își suprimă un fior neplăcut. Revenirea în societate însemna, invariabil, să reia legătura cu fratele și cu sora vitregă. În ciuda firii sale retrase și a circumstanțelor în care se născuse, nu se întâmplase nimic care să-l facă *persona non grata* în societate. Era tot un Tremayne. Încă primea invitații la evenimentele din societate pe care le refuza întotdeauna cu curtoazie, având grijă să nu-și distrugă relațiile, deși păstra o distanță solidă între el și vechea lume din care făcuse parte. Amabilitățile înrădăcinate de o educație privilegiată mureau greu, chiar dacă renunțase la acele privilegii cu mult înainte ca familia lui să i le retragă.

Își cumpără un exemplar din *Evening Standard* de la un băiat care vindea ziare în colțul pieței, suflându-și în mâinile înroșite de frig.

— Ia-ți o cană cu ceai, îi spuse Edward, adăugând câteva monede la prețul ziarului.

Intră apoi în cafeneaua în care fusese cu Fenella și comandă cafea aceleași chelnerițe, care nu dădu vreun semn că l-ar recunoaște.

Răsfoi ziarul în timp ce își bea cafeaua, iar ochii îi căzură pe pagina care avea lista teatrelor. *Candida* lui Shaw se juca la Teatrul Drury Lane. Era una dintre lucrările mai puțin cunoscute și rareori puse în scenă ale dramaturgului. Edward bătea cu degetele în masă, cu privirea fixată undeva în gol. Merita riscul să cumpere două bilete și să o invite pe Fenella în acea seară? Ce avea de pierdut, în afară de banii de bilete? Dar ar fi însemnat, în același timp, și să-și asume riscul de a fi văzuți în public împreună. Dar tocmai acceptase ideea că acest lucru avea oricum să se întâmple la un moment dat, dacă voia să continue să o vadă pe Fenella, așa cum hotărâse deja.

Lăsă un șiling pe masă și ieși în grabă din cafenea. Se întoarse pe Gower Street și luă un omnibuz până la Covent Garden. Ajuns la teatru, ezită între o lojă și locuri în primele rânduri. Într-un final, se hotărî pentru varianta din urmă. O lojă putea fi privită ca având conotații clandestine, și, în plus, dacă Fenella, dintr-un motiv sau altul, nu-l însoțea, i-ar fi fost mai ușor să se amestece cu publicul din primele rânduri. Nu era nimic mai trist decât un bărbat singur într-o lojă.

Ajuns înapoi acasă, Edward îi scrisese Onorabilei Fenella Grantley o invitație oficială, la care își atașă cartea de vizită, și îl trimise

pe Harvey în Albemarle Street. Apoi își făcu o ceașcă de ceai și se așeză, așteptând răspunsul.

Fenella se întoarse acasă pe la patru după-amiază, însoțită de unul dintre băieții care livrau pentru Swan Edgar, încărcat cu pachete. Cumpăraseră mult mai mult decât își propusese, dar prietenele ei o provocaseră, și, într-un acces de nechibzuință, își achiziționase două rochii noi de zi, o manta de mătase și o pereche de pantofi din satin auriu.

— Bună ziua, domnișoară Fenella, o salută Collins în timp ce pășea în hol. Fred, zise el și pocni din degete către un servitor din preajmă, care luă pachetele de la băiat și plecă la etaj cu ele.

— Bună ziua, Collins, spuse Fenella în timp ce-i întindea băiatului care o ajutase o monedă. Lady Grantley e acasă?

— Cred că se odihnește, domnișoară Fenella.

— Oh, atunci nu o s-o deranjez, spuse ea și se îndreptă spre scări.

— Oh, o clipă, domnișoară, cineva a lăsat un mesaj pentru dumneavoastră, în această după-amiază. Băiatul voia un răspuns, dar i-am spus că nu sunteți acasă, așa că a plecat, zise Collins, întinzând o tavă din argint.

— Oh?

Se întoarse de la scări și luă plicul sigilat și cartea de vizită. Ini-ma mai că-i sări din piept când recunoscuse scrisul de pe plic, înainte chiar să vadă cartea de vizită a lui Edward Tremayne. Fără un cuvânt, se grăbi spre camera ei, conștientă de cât i se accelerase pulsul.

Dormitorul ei era pustiu, și Fenella tăie plicul cu o unghie lungă, în timp ce se îndrepta spre fereastră. Desfăcu hârtia și citi mesajul scurt.

Draga mea domnișoară Grantley, îmi puteți face onoarea de a mă însoți la teatru în această seară?

Am bilete pentru Candida lui Shaw și sper ca spectacolul să vă atragă cel puțin la fel de mult ca pe mine.

Voi veni să vă iau de acasă la ora șapte și sper să fiți de acord să luați cina cu mine, după spectacol.

Al dumneavoastră sincer,

Edward Tremayne.

Fenella răsede de absurditatea limbajului formal după toate întimitățile pe care le împărtășiseră ei doi. Tonul era atât de diferit de orice și-ar fi putut imagina pe limba lui Edward, încât bănuia că el intenționase să o facă să râdă.

Se duse la masa de scris gravată din lemn de trandafir și alese o coală de hârtie. O clipă, se uită la perete, lovindu-și capătul tocului de dinți, în timp ce se gândea ce stil să folosească în răspuns. Apoi cu un zâmbet pe buze, puse tocul pe hârtie. Împături foaia, o sigilă, apoi trase de cordonul clopoțelului.

Alice răspunse la apelul ei după numai câteva minute.

— Așteptam să mă chemați, domnișoară Fenella. Am înțeles de la Fred că ați făcut cumpărături. O să le despachetez imediat.

— Nu, cumpărăturile mai pot aștepta, Alice. Am nevoie, înainte de toate, de cineva care să ducă scrisoarea asta pentru mine. E urgent. Și ai putea, te rog, să o informezi pe Lady Grantley că până la urmă nu voi lua cina acasă? Mă duc la teatru.

Alice luă scrisoarea și se repezi cu ea la parter, iar Fenella se duse la șifonierul cu haine, întrebându-se ce să poarte. Ce locuri cumpărase Edward — probabil dintr-un impuls de moment, pentru că altfel i-ar fi menționat ceva despre teatru în acea dimineață, înainte să se despartă? Presupunând că erau locuri ieftine la balcon sau în spatele orchestrei, ea ar fi arătat exagerat într-o rochie formală de seară. Se uită din nou la invitația lui. Formalitatea salutului și formularea indicau o ocazie specială. Deci locurile trebuiau să fie în vreo lojă sau în primul rând.

Făcuse cândva greșeala să presupună că el nu se descurca cu banii și nu intenționa să o repete. Ocazia justifica un adevărat efort din partea ei, așa că, atunci când Alice se întoarse, deja scosese o rochie de un verde smarald din tafta, cu un decolteu amețitor.

— Ce crezi, Alice?

— Ați arătat mereu minunat în rochia aceea, domnișoară Fenella.

— Și am cumpărat astăzi o superbă pelerină din mătase verde cu auriu, care s-ar potrivi de minune. Ah, și noii mei pantofi... Iată o ocazie perfectă ca să-i încerc.

Alice începu să despacheteze cutiile de pe pat. Scutură pelerina.

— În acest caz, o s-o calc puțin. Este minunată. O să purtați perlele? Colierul acela la baza gâtului s-ar potrivi foarte bine cu decolteul de la rochie.

- Da, perfect. Mulțumesc, Alice.

Fenella se strădui să își mai tempereze emoția. Iubea teatrul, iar ideea de a merge cu Edward făcuse să-i crească entuziasmul de sute de ori. Și îi plăcea și ideea de a discuta piesa cu el la cină, eventual în Piazza, dacă asta avea el în minte, iar după aceea... ei bine, era la mintea oricui. Simți cum pielea începe să o furnice, iar gura i se uscă brusc, în vreme ce era cuprinsă de un val de dorință pură. Îl dorea, voia să își îngroape fața la pieptul lui, să-i inhaleze parful special, de lămâie și pământ. Voia să-l simtă lipit de ea, în ea, cu mâinile pe trupul ei, mișcându-se, făcându-i fiecare centimetru de piele să vibreze.

Capitolul 12

Trăsura trase în fața reședinței Grantley, din Albemarle Street, exact la ora șapte, iar Edward coborî din ea, purtând pelerina neagră de seară. Se uită la casa cu ferestre pe două laturi, amintindu-și de vremurile din trecut în care se plimba cu o aparentă non-șalanță de-a lungul acelei străzi, căutând-o cu privirea pe Fenella, care, prin frumusețea ei diafană, i se păruse întruparea personajului Rose. Zâmbi gândindu-se că termenul de „frumusețe diafană” se potrivea doar atunci când venea vorba despre aspectul ei exterior, dar nu avea nici cea mai mică legătură cu nuanțele dramatice ale personalității ei vibrante.

Ajunse la ușă, sună și se dădu un pas în spate. Un majordom îi deschise aproape imediat.

– Bună seara. Domnișoara Grantley mă așteaptă.

– Da, într-adevăr. Domnul Tremayne, presupun. Pofțiți, vă rog! Collins deschise ușa larg și făcu o mică plecăciune.

Edward aruncă o privire spre trăsura care aștepta. Ridică cinci degete, iar vizitiul încuviință din cap și își strânse mai bine fularul.

Intră în salon și se uită în jur. Era, așa cum se așteptase, salonul elegant și impunător al unui aristocrat înstărit. Ochiul său experimentat îi spunea că pendula înaltă era iacobină, iar tabloul de pe peretele îndepărtat era o pictură a lui Vermeer.

Era pe punctul de a privi mai atent, când auzi glasul Fenellei din capătul scărilor.

– Bună seara, Edward!

Cobora încet în pantofii ei din piele de miel de culoarea bronzului, ridicându-și ușor rochia din seară, din care se zărea doar puțin, pe sub gulerul înalt al pelerinei de seară din hermină. Părul ei blond era prins într-un coc artistic, înconjurat de o coroană din perle fine.

La jumătatea scării, se opri și își puse mâna înmănușată pe balustradă, ca să-l privească pe Edward. Ținuta lui de seară era

impecabilă, vesta albă, gulerul apretat și lavaliera albă, toate în conformitate cu codul vestimentar. Dar, ca întotdeauna, era ceva ușor nepotrivit în felul în care le purta. Un indiciu de neglijență care era greu de definit, atunci când nimic nu părea să fie nelalocul lui. Poate că era părul lui, se gândi ea. Un pic prea lung, cam netuns – și cu acea şuviță rebelă care îi cădea mereu pe fruntea largă. Observă că nu purta mănușile albe, așa cum cerea eticheta. Și unde era pălăria neagră de mătase? Un gentleman nu ieșea niciodată seara în oraș fără pălărie. Și totuși, nu și-l putea imagina pe Edward purtând una.

– O zână a zăpezii, cât de încântător, spuse el și-i făcu o plecăciune elegantă.

Fenella se încruntă, întrebându-se dacă râdea de ea, dar nu detectă nici o urmă de sarcasm în expresia lui, ci doar apreciere. Îi răspunse la plecăciune cu o reverență.

– Domnule Tremayne, ce plăcere să vă revăd! Și cât de elegant arătați în această seară, nu se putu ea abține să adauge.

– La ce te așteptai, fată dragă? La un jerpelit? îi șopti el.

– Nu eram sigură la ce să mă aștept, spuse ea, apropiindu-se. Dar acum mă bucur că am făcut eforturi ca să arăt cât mai bine.

El ridică întrebător dintr-o sprânceană.

– Mă voi abține de la complimente goale, pentru că știi foarte bine cât de minunat arăți și nu ai nevoie să ți-o mai spun și eu, comentă el, oferindu-i brațul. Ne așteaptă trăsura.

Ghem, set și meci, recunosc Fenella, impresionată, în timp ce-și strecura mâna pe sub brațul lui. O străbătu un mic fior de plăcere când el o trase mai aproape.

– Să aveți o seară minunată, domnișoară Fenella, domnule Tremayne, le ură Collins, apoi închise ușa după ei.

Edward o duse pe Fenella la trăsură și rămase pentru o clipă cu o mână pe portieră și cu un picior pe treaptă.

– Mai avem ceva timp la dispoziție până o să se ridice cortina, în caz că ți-e foame. O să fie deja trecut de zece când o să ajungem la cină. Știu un loc în care putem mânca stridii și bea șampanie, până începe spectacolul.

– N-am refuzat niciodată așa ceva, spuse Fenella.

Edward îi dădu indicații vizitiului, apoi urcă în trăsură. O pălărie de mătase neagră era așezată pe bancheta de vizavi de Fenella. El o ridică, se așeză și își puse pălăria în poală.

– Mă bucur că ai fost liberă în seara asta.

– Și eu mă bucur, recunosc eu.

Singura lumină din interiorul trăsorii venea de la felinarele de afară. Zona de lângă Covent Garden era mereu aglomerată seara, așa că trăsura înainta încet, printre razele de lumină răspândite de felinarele cu gaz care alternau cu zonele de umbră.

– Aștept cu nerăbdare această piesă. Este foarte rar pusă în scenă, spuse Fenella.

Pentru un moment îngrozitor, simți nevoia să se lanseze într-o conversație de politețe, de parcă ar fi fost niște cunoștințe îndepărtate. Probabil era din cauza hainelor formale, care descurajau rutina lor intimă. Avuseseră un moment de relaxare când erau în casă, dar dispăruse repede. „Ce ciudat“, se gândi ea, „să cunoști pe cineva atât de intim, să-i știi fiecare centimetru de piele, fiecare fir de păr din cap, și totuși să ți se pară că e complet un străin“.

– Așadar, draga mea, cu ce ți-ai ocupat azi timpul?

Edward se așeză pe pernele jerpelite ale trăsorii și o privi cu un zâmbet atotștiutor, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Și, deodată, totul între ei era așa cum trebuia să fie. Afecțiunea și întrebarea personală făcuseră ca atmosfera să nu mai fie ciudată.

Fenellei îi stătea pe vârful limbii să-i spună despre cearta ei cu George, dar își dădu seama la timp că, oricât de intimi ar fi fost, să-i împărtășească acea situație și consecințele ei n-ar fi fost prea înțelept.

– Oh, nimic ieșit din comun. Am luat prânzul cu prietenele mele dragi, Diana și Petra, și am mers la cumpărături, spuse ea, ridicând din umeri. O zi tipică din viața unei fete care nu mai este debutantă. Tu ce ai făcut? Cum ți-a fost ziua?

– Ah, ei bine, asta e ceva ce trebuie să discutăm pe larg, spuse Edward. Mi-am petrecut dimineața în Gower Street, cu Cedric.

– Oh? Se aplecă înainte, fără să încerce să-și ascundă interesul. Spune-mi!

Trăsura se opri.

– Mai târziu, avem timp. Până atunci, să găsim ceva să mâncăm, înainte de teatru, spuse el.

Deschise ușa trăsorii și ieși, întinzându-i Fenellei o mână, ca să o ajute să coboare.

Se aflau pe una dintre străzile mai mici care duceau spre Covent Garden. Atmosfera era calmă, dar zgomotul din Piazza ajungea până la ei, prin aerul înghețat. Lumina se revărsa pe piatra cubică din fața unui mic restaurant pe firma căruia scria King's Head.

– Aici, zise Edward și făcu semn către ușă, înainte de a o ghida către intrarea în restaurant, ținându-i o mână pe spate.

Intrară direct din stradă într-un salon de bar aglomerat și zgomotos. Fumul de la țigări și de la pipe, tavanul jos din lemn, focul puternic care ardea în șemineu și trupurile care se îngrămădeau unele în altele făceau ca atmosfera să fie sufocantă. Fenella se temu că începea să transpire în rochia de sub pelerina de hermină, așa că îi permise lui Edward să-i scoată blana de culoare crem și să i-o țină împăturită la el pe braț.

Era mai ușurată, dar tot nu atât pe cât și-ar fi dorit. „Concentrează-te la gerul îngrozitor de afară”, își spuse ea ferm.

– Ned... Ned... aici, zise un bărbat de la o masă lungă din zona ferestrelor și flutură energic cu mâna spre ei. Unde ai fost în ultimele săptămâni? Nimeni nu te-a mai văzut de o veșnicie.

„Ned?” se miră Fenella în gând. Numele avea ceva neconvențional în el și părea să i se potrivească mai bine decât Edward. Se uită la el și-l văzu că zâmbeste larg, cu o mână ridicată în semn de salut.

– Vino să-mi cunoști prietenii, spuse el, ghidând-o încă o dată, cu o mână pe spate, prin încăperea aglomerată. Doamnelor și domnilor, permiteți-mi să v-o prezint pe domnișoara Fenella Grantley, spuse el când ajunseră la masă.

Fenella simți că o prezentase precum un premiu la un târg de la țară. Era stresată de faptul că o aruncase într-un cadru social pe care nu-l cunoștea și pentru care nu se pregătise.

– Bună seara, spuse ea, zâmbind forțat.

Cei din grup nu erau îmbrăcați pentru o seară formală ori pentru teatru sau operă. Majoritatea purtau haine de stradă ușor ponosite, mai puțin două femei care aveau ceva extravagant și exuberant în ținuta lor. Una avea o pană purpurie în păr, ținută în loc de o bandană roșie, cealaltă purta o eșarfă viu colorată, plină de volane, aruncată neglijent în jurul gâtului ei lung. Amândouă erau frapante: nu frumoase, dar nu ai fi avut cum să treci pe lângă ele pe stradă fără să te uiți lung. Fenella începu să se simtă „translucidă” pe lângă prezența lor plină de culoare.

— Ia loc... ia loc, scumpo, și bine ai venit, spuse un bărbat în vârstă, cu mustăți imense, îmbrăcat cu o vestă colorată, făcându-i semn către locul de pe bancă de lângă el. Dacă tu ești motivul pentru care nu l-am mai văzut pe acest ticălos de atâta timp, atunci, merită să-l iertăm pentru neglijență.

Complimentul direct și oarecum inadecvat ar fi făcut-o pe Fenella să se simtă incomod în alte situații, dar nu în acea companie. Așa că îi întoarse bărbatului zâmbetul și se așeză lângă el.

Masa era acoperită cu platouri de stridii și cu halbe care, dacă era să ghicească după marginea de spumă, erau pline cu Guinness.

— Stridii? o întrebă Edward, sprijinindu-și ușor o mână pe umărul ei. Sau altceva?

— Cu siguranță, stridii, spuse ea. Se pare că asta mănâncă toată lumea.

— Cele mai bune din Londra, declară un bărbat mai tânăr de la masă. Nici unul dintre noi nu ar îndrăzni să pună piciorul pe scenă fără să aibă în stomac stridii de la King's Head.

— Sunt ca un fel de talismane aducătoare de noroc, chicoti una dintre femei. E un fel de ritual, dacă vrei să-i spui așa, adăugă ea, apoi întinse mâna peste masă către Fenella. Sunt Harriet Aldershot, domnișoară Grantley.

— Oh! Fenella făcu ochii mari, în timp ce strângea mâna oferită. V-am văzut jucând-o pe Gwendolen, în *Ce înseamnă să fii onest*. Ați fost minunată, domnișoară Aldershot. Am râs atât de mult.

— Am fost minunată, nu-i așa? spuse actrița, chicotind mulțumită. Dar nimic nu ține o veșnicie, adăugă ea oftând.

— Asta e meseria ta, spuse un alt bărbat.

Declarația produse un moment de liniște contemplativă în care Fenella încercă să proceseze faptul că stătea la o masă din Covent Garden cu un grup de actori, unii clar cunoscuți, alții poate mai puțin, așa că atmosfera era specială pentru oricine avea până și un interes vag pentru teatru. Fenella abia de mai răsufla de încântare.

— Șampanie la stridii? întrebă Edward, încercând să-i atragă atenția.

Ea se uită buimacă la el.

— Oh, îmi pare rău, nu eram atentă.

— La mine sigur nu, răspunse el cu zâmbetul lui atotștiutor.

— Nu, nu șampanie. Guinness, spuse ea ferm.

El râse ușor și porni spre bar, de unde se întoarse în câteva minute cu două halbe înspumate.

– Imediat vin și stridiile, spuse el și puse halbele pe masă, apoi își făcu loc lângă ea pe bancă, lipindu-și coapsa de a ei.

– Deci, Ned, cum merge piesa? Nu aveai de gând să-l convingi pe bătrânul Hardcastle s-o pună în scenă pentru tine? Întrebă cineva din capătul îndepărtat al mesei.

Fenella deveni rigidă, dornică să afle răspunsul. Edward îi simți trupul încordat lângă al lui; stăteau atât de lipiți unul de altul, încât își puteau simți fiecare tresărire a unui mușchi. El se întoarse să o privească pentru o clipă, ridicând întrebător dintr-o sprânceană.

– Cedric a fost de acord să regizeze piesa, și începem audițiile săptămâna viitoare. Dar o am deja pe Rose, spuse el și o luă pe Fenella de mână. Iat-o – dacă va fi de acord, bineînțeles. Încă încerc să o conving.

– De ce ai îndoieli, domnișoară Grantley? o întrebă Harriet Aldershot. Cei mai mulți actori care sunt la început ar da orice pentru o astfel de oportunitate, spuse ea pe un ton cam aspru. Nu te-am văzut în nici o piesă, așa că presupun că ești la început.

Fenella se gândi la ce spusese actrița, ușor descumpănită de tonul destul de ostil pe care aceasta îl folosisese. Dar nu o putea învinovăți, pentru că avea dreptate.

– Sunt ezitantă tocmai pentru că nu am experiență, domnișoară Aldershot. Personajul este foarte complex. Ați citit piesa?

– O parte, răspunse femeia, privind-o fix în ochi pe Fenella.

– Atunci, presupun că știți la ce mă refer, adăugă ea.

Luă o înghițitură mare de bere, în timp ce o fată așeza în fața lor un platou cu stridii cuibărite în gheață.

Fenella se întreba de ce Edward nu spunea nimic. Parcă era surd la schimbul de replici. Îi aruncă o privire întrebătoare, în timp ce el se întindea cu calm spre o stridie, ducându-și cochilia deschisă la buze și sorbind cu zgomot.

– Gustă una, spuse el, luând o stridie de pe platou și ducându-i-o la buze.

Fenella înghiți miezul succulent, conștientă de zumzetul conversației care se înviora în jurul lor. Părea că subiectul piesei lui Edward era închis pentru moment. Dar asta nu dură mult timp.

—Și cum rămâne cu teatrul, Ned? Cât ești de aproape de a găsi o soluție? Întrebă domnul cu mustăți de lângă Fenella.

Edward bău din bere înainte de a spune, fluturând din mână:

—Va trebui să văd ce îmi pot permite mai întâi. Cu siguranță, nu va fi unul dintre teatrele mari din West End. Cu excepția cazului în care găsesc un sponsor înstărit. Mai ia stridii, Fenella! Marcus, i se adresa el unui bărbat aflat de cealaltă parte a mesei, mergi din nou în turneu în vara aceasta?

Fenella luă absentă o altă stridie, savurându-l din priviri pe Ned, acel Edward cu totul diferit. Era între ai lui, și asta era evident din relaxarea pe care o afișa, din absența totală a grimaselor atât de prezente în conversațiile cu alți oameni. Pe oamenii cu care se aflau la masă — oamenii între care trăise mama lui — nu-i disprețuia așa cum îi disprețuia pe cei din familia tatălui, cei care trăiau în cercurile înalte ale societății.

Acolo, într-un pub din Covent Garden, mâncând stridii, bând Guinness, vorbind despre teatru, el era acasă, era Ned, dramaturgul, fiul unei actrițe.

Fenella se relaxă din nou, încântată să asculte bârfele animate din jurul ei. O fascinau, pentru că erau atât de diferite de conversațiile insipide și oarecum malițioase cu care era obișnuită — și care acum i se păreau atât de plictisitoare.

În cele din urmă, Edward își goli halba și se ridică de pe bancă.

—Haide, Fenella, vom rata ridicarea cortinei dacă nu ne grăbim. Nu mi-am dat seama că s-a făcut așa târziu.

Fenella se ridică în grabă și cam fără eleganță de pe bancă, în mijlocul unui cor de voci care își luau rămas-bun. Răspunse cât de bine reuși, peste umăr, în timp ce Edward o trăgea pe ușă, spre stradă.

—Poftim, o să ai nevoie de asta, spuse el și îi așeză pelerina pe umeri, după care o luă de mână și se grăbiră spre teatru.

Sunetele din Covent Garden și Piazza erau puternice: muzică, râsete, voci ridicate nu întotdeauna vesele îi însoțiră până în foai-erul de la Theatre Royal. Fenella se uită în jur, sperând să nu vadă vreun cunoscut. Nu avea cum să evite o întâlnire accidentală și ar fi fost penibil, dar își asumase acel risc. Spre ușurarea ei, ajunseră la locurile centrale de pe primul rând fără să se intersecteze cu vreo persoană cunoscută.

Discuțiile în șoaptă, sunetele făcute de orchestra care își acorda instrumentele, mirosurile bogate ale teatrului – scaunele de pluș, parfumul –, foșnetul rochiilor de mătase, toate îi aduceau aceeași plăcere pe care o simțise în copilărie când, de Crăciun, fusese adusă să vadă *Robinson Crusoe* chiar în acest teatru.

Edward îi simți plăcerea, în timp ce stătea aproape de el, cu mâna odihnindu-se pe brațul fotoliului dintre ei. Era aceeași plăcere pe care o simțise și el mereu. Avea amintiri vagi despre după-amiezile petrecute stând într-un colț al scenei în timp ce mama lui repeta, și apoi pe locurile din față, uitându-se fascinat la repetițiile oficiale ale pieselor. Era o figură atât de familiară pentru colegii actori ai mamei, încât nimeni nu-i acorda prea multă atenție. Era fericit să le facă diverse mici servicii – mătura scena, muta recuzita, chiar dacă uneori era îngrozitor de grea. Fiecare sarcină care avea legătură cu teatrul îl încânta. Dar totul se sfârșise brusc atunci când el împlinise șapte ani și, fără să-l avertizeze, mama îi spusese că avea să meargă să locuiască împreună cu tatăl său, fratele și sora, undeva în Cornwall.

Putea simți și acum senzația de frică, sentimentul confuz de abandon din timpul călătoriei cu trenul alături de un domn sever, care vorbise puțin, dar rostise des rugăciuni, în timpul orelor plictisitoare ale nesfârșitului drum spre Cornwall. Prefera să nu-și amintească despre sosirea la domeniul Tremayne, întâlnirea cu frații vitregi și tristețea acelei veri lungi și solitare, urmată de toate celelalte veri, până când fusese trimis, în cele din urmă, în mediul academic. Perioada pe care o petrecuse la Oxford fusese una de pură încântare, în mare măsură pentru că își găsisese rapid propriul cerc social printre studenții care chiar aveau o înclinație spre mediul academic și reușise să se îndepărteze de fratele său vitreg. Carlton făcuse parte dintr-un cerc social cu totul diferit. Fratele vitreg fusese membru al clubului exclusivist Bullingdon, care reunea studenți bogați, aristocrați, fără nici un interes pentru învățătură, care se preocupau doar de privilegiile lor, de curse de cai, de jocuri de noroc și de umilirea celor mai puțin norocoși decât ei.

Frații abia schimbaseră două vorbe în lunile în care fuseseră împreună la Oxford. Iar când Carlton fusese exmatriculat în al doilea an, din cauza unei farse îngrozitoare pe care o făcuse, Edward rămăsese sechestrat, petrecând chiar și vacanța lungă de vară

la facultate. Însă călătorise destul de des la Londra, ca să își viziteze mama. Iar cu acele ocazii participase fericit la activitățile din lumea ei, care îi ofereau o plăcere și o emoție diferite de ceea ce experimenta în mediul academic.

— Acesta e momentul în care mă emoționez mereu, șopti Fenella, apucându-l, fără să-și dea seama, strâns de mână, în timp ce luminile se stingeau.

Edward era mai mult decât fericit să își părăsească amintirile și să se concentreze asupra piesei de teatru, conștient de Fenella, care privea fascinată de lângă el.

La pauză, el îi sugera să meargă la bar, dar ea clătină din cap.

— Nu, dacă nu te deranjează, aș prefera să rămân aici. Nu-mi place să-mi stric concentrarea.

Nu-i spuse că prefera să se țină departe de barul și de foaierul aglomerat. Întâlnirea cu vreun cunoscut i-ar fi distrus starea de spirit pe care i-o crease piesa.

Edward ridică din umeri.

— Cum dorești. Ți-ar plăcea o înghețată? El arătă spre o tânără care se plimba pe culoar cu o tavă cu diverse feluri de înghețată.

— Perfect, spuse fericită Fenella.

Edward își părăsi scaunul și merse spre tânăra cu înghețată. Analiză oferta, întrebându-se care era preferata Fenellei. Nu ciocolată, decise el; nu părea genul căreia să-i placă ciocolata. Dar nici genul care să se dea în vânt după vanilie. Căpșune? Nu.

— Cafea, decise el.

Fata puse înghețata de cafea într-un mic bol de porțelan și i-o întinse

— Un șiling, vă rog.

Edward se întoarse la locurile lor și-i întinse Fenellei înghețata.

— Am ghicit?

Ea gustă de pe vârful linguriței.

— Ador cafeaua. A fost greu să ghicești?

El clătină din cap, zâmbind.

— Nu foarte greu. Încep să te cunosc, draga mea.

Cuvintele de alint o făcură să înghită, din greșeală, toată înghețata din linguriță. Ochii i se umeziră instantaneu. Îi luă câteva clipe să își revină, apoi spuse:

— Mi-au plăcut prietenii tăi. Sunt toți actori profesioniști?

– Actori, regizori, scriitori, pictori, creatori de costume, spuse el, ridicând ușor din umeri. Toți trăiesc și respiră pentru scenă.

Fenella mai luă o linguriță de înghețată.

– Și tu la fel, nu-i așa, Ned?

El întoarse capul, iar ea îi oferă un zâmbet întrebător.

– Am voie să-ți folosesc numele de scenă?

– Când suntem singuri sau cu prietenii mei, răspunse el.

Ea încuviință din cap.

– Înțeleg. Edward nu locuiește în aceeași lume cu Ned. Trebuie să fie distractiv să ai două personalități. Sau derutant?

– Până să te întâlnesc, domnișoară Grantley, nu mi se părea deloc derutant, răspunse el sec. Dar, cumva, lumile mele, în general bine ordonate, au început să se încurce, din primul moment în care mi-ai vorbit.

– Și ai spune că e de bine? întrebă ea, ferindu-și genunchii ca să-i lase pe ceilalți spectatori să se întoarcă la locurile lor.

– Sincer să fiu, scumpa mea fată, habar n-am, spuse el și își mută atenția la cortina care se ridica.

Fenella, cu un zâmbet pe buze, îi urmă exemplul. Nu părea deloc îngrijorat de faptul că habar n-avea.

Capitolul 13

– Ei bine, nu știu dacă ar trebui să fiu dezamăgită sau impresionată de sacrificiul Candidei, declară Fenella, în timp ce cortina cobora și publicul aplauda cu o reținere tipic englezească. Și totuși, a fost o producție minunată, iar distribuția a fost foarte bună.

– Atunci, ai probleme cu premisa lui Shaw? întrebă Edward însoțind-o prin mulțimea care pleca și de-a lungul foaierului.

– Tu nu ai? întrebă ea, privindu-l din lateral, în timp ce își ajusta gulerul de blană al pelerinei, ca să se ferească de vânt.

– Să intrăm la căldură și să discutăm despre aceste lucruri la cină și la o sticlă de vin roșu.

Edward îi băgă mâna sub brațul lui și o grăbi prin Piazza, care era puternic luminată, zgomotoasă, plină de oameni care se revărsau din teatrele din apropiere și din Royal Opera House.

– Am rezervat o masă la Marco's pentru cină.

– Minunat, spuse Fenella. Sunt lihnită.

Marco's era unul dintre cele mai scumpe restaurante din Covent Garden. Mama lui îi lăsase probabil moștenire o sumă substanțială cu care își suplimenta salariul de cercetător la universitate, care nu avea cum să fie foarte mare. Nu avea dreptul să fie curioasă cu privire la ceva atât de personal – nu era treaba ei, așa cum el și punctase, cu fermitate –, dar nu putea să nu se îngrijoreze în legătură cu sumele mari de bani pe care el le cheltuia cu ea. Sora lui precizase clar că Edward nu primea nici un sprijin financiar din partea tatălui său.

Își aminti întrebarea pe care i-o adresase cineva, cu privire la găsirea unui teatru unde să fie jucată piesa. Edward fusese sincer și spusese că nu-și putea permite unul dintre teatrele din centrul Londrei dacă nu găsea un sponsor. Așa că existau constrângeri financiare, chiar dacă nu păreau să-i afecteze viața de zi cu zi. Însă Fenella și-ar fi tăiat mai degrabă limba decât să pătrundă din nou pe teritoriul finanțelor cu el.

– Am ajuns, spuse el, ținându-i ușa deschisă, iar ea intră în foaierul restaurantului.

– Domnule Tremayne, ce plăcere! A trecut ceva timp de când ați fost pe aici, spuse șeful de sală. Domnișoară Grantley, ce plăcere să vă revăd, spuse el zâmbind, apoi făcu o plecăciune.

– Și mie îmi face plăcere să vă revăd, domnule Simpson, zise Fenella.

Edward o ajută să își scoată pelerina și o dădu unui lacheu, odată cu hainele lui de exterior, inclusiv pălăria, pe care, observase Fenella, nu o purtase nici măcar o secundă în acea seară.

– Trebuie să mă aranjez puțin, Edward. Scuză-mă, te rog, câteva minute, spuse ea și porni spre toaleta doamnelor. Ne vedem la masă.

Fenella era conștientă că era lașă și că tocmai apelase la un șiretlic pentru a se asigura că nu erau văzuți intrând împreună în salonul restaurantului. Era mai mic riscul de a fi observați dacă erau așezați la masă, cu nasurile îngropate în spatele meniurilor.

Dar chiar avea nevoie să folosească toaleta, și, în plus, nu avea rost să precipite vreo situație socială ciudată dacă exista posibilitatea de a o evita. Spera ca Edward să nu observe manevrele ei viclene. El părea oricum relaxat de aspectul public al acelei ieșiri. Dar, având în vedere disprețul lui deschis față de înalta societate, nici nu ar fi putut fi altfel.

Edward îl urmă pe domnul Simpson prin salon până la o masă dintr-un colț.

– Ați solicitat o masă retrasă, domnule. Sper că aceasta este pe gustul dumneavoastră, spuse Simpson făcând un semn cu mâna.

– E perfectă, mulțumesc, zise el și se așează. Îmi aduceți, vă rog, o sticlă de Bollinger?

Se lăsă pe spătarul scaunului aurit și începu să se uite în jur, în așteptarea Fenellei. Masele erau distanțate, iar a lor era într-un colț, discret protejată de o plantă mare în ghiveci. Edward nu era pasionat de horticultură, dar aprecia mărimea plantei și intimitatea pe care o oferea. Pe deasupra, presimțea că Fenella avea să o aprecieze chiar mai mult decât el. Edward nu dădea doi bani pe faptul că puteau fi văzuți împreună în public, dar îl enervau gura lumii și discuțiile pe care le-ar fi putut provoca faptul de a fi văzuți împreună. Și avea senzația că Fenella, în ciuda nonconformismului

pe care îl declara sus și tare, nu avea să se simtă prea relaxată dacă apariția lor publică risca să ajungă subiect de bârfe.

— Oh, ce bine! Suntem aproape invizibili pentru ceilalți clienți, spuse Fenella veselă, dovedindu-i lui Edward că fusese înțelept din partea lui să aleagă prudența. Apăruse din spatele plantei, cu domnul Simpson, care îi ținu scaunul înaintea de a-i face semn chelnerului care îl însoțea să deschidă șampania. Nu că așa vedea prea multe fețe familiare. Tu ai văzut vreun cunoscut? întrebă ea, deși nu știa dacă el s-ar fi oboșit să se uite după așa ceva.

— Nu am observat, spuse el, dându-se în spate, ca să îl lase pe chelner să toarne șampania. Dar te previn că sunt cam neatent în situații de genul acesta. Cu cât recunosc mai puțini oameni, cu atât sunt mai fericit.

Fenella își ridică meniul ca să ascundă un zâmbet ușurat.

— Ce părere ai despre *consommé*? Îmi pare o noapte perfectă pentru supă.

— Cred că, dacă asta te atrage, atunci asta ar trebui să comanzi, răspunse el, analizând meniul.

— Cât de drăguț să nu mi se spună ce să mănânc, zise Fenella cu voce tare.

— Ce vrei să spui? Edward ridică ochii din meniul său. Cine îți spune ce să mănânci?

Fenella nu intenționase să-și exprime gândul acela cu voce tare. Căută o explicație care să pară nepăsătoare, dar decise că adevărul era mai potrivit.

— Mă scot din minți bărbații cu care iau masa și care presupun că e responsabilitatea lor să comande pentru mine. Mă calcă pe nervi că au impresia că știu mai bine decât mine ce-mi place.

— Ah, încuviință el. Înțeleg cât de enervant poate fi acest lucru. Există vreun domn care se face în mod special vinovat de o asemenea condescendență îngrozitoare?

Ea clătină din cap și se eschivă.

— Nu... nimeni în mod special. Toți o fac.

— Înțeleg. Și mănânci des singură cu acești domni? întrebă el, mutându-și ochii din meniu la fața ei, ca să-i poată vedea expresia.

Ea ridică din umeri.

— După cum te-ai aștepta, am numeroși prieteni; însoțitori, cum se spune, explică ea, sorbind din șampanie. În ciuda vârstei mele

avansate, încă nu m-am alăturat cercului de fete bătrâne ținute la naftalină.

El răsă cu evidentă încântare.

– Oh, Fenella, ce imagine abominabilă! Îți aplaud puterea cu care rezști presiunilor pe care trebuie să le înduri – din partea mamei tale, probabil?

– Nimic nu ar face-o mai fericită decât să-mi poată anunța logodna în *Times* și *Gazette*, răspunse ea chicotind. Dar nu e genul care să facă presiuni, iar tatăl meu oricum n-ar tolera așa ceva. Sunt liberă să ajung fată bătrână, dacă asta vreau.

– Și crezi că asta vei alege?

Ea ridică din umeri.

– Cine știe? Poate... Sau poate va apărea de nicăieri un Făt-Frumos, atunci când o să mă aștept mai puțin, spuse ea și își îndreptă atenția spre meniu. Ar trebui să comandăm.

Edward acceptă schimbarea bruscă de subiect și așteptă până când chelnerul le luă comanda și plecă, înainte de a spune:

– Te saturei vreodată de toate aceste nesfârșite ritualuri sociale?

– Frecvent. Dar le am pe Diana și pe Petra, iar împreună reușim să ne distrăm fără să ținem cont de societate.

– Chiar și așa, cum crezi că vor reacționa să te vadă pe scena unui teatru? Cum vor privi Lady și Lord Grantley acest lucru?

Expresia Fenellei se întunecă.

– Diana și Petra mă susțin orice aș face; ideea cu teatrul li se pare interesantă. Dar cu părinții mei este altceva. Încerc din greu să nu mă gândesc la cum ar reacționa.

– Dar trebuie să începi să te gândești, spuse el categoric. Dacă te hotărăști să o joci pe Rose, atunci, trebuie să te dedici în totalitate. Nu poți lăsa nimic să-ți stea în cale. Viața și angajamentele altor persoane vor depinde de tine. Aceasta nu este o propunere diletantă, Fenella.

– Crezi că nu știu asta? replică ea, pe un ton feroce. Cât de insultător poți fi! spuse ea, fulgerându-l cu privirea. Dacă fac o promisiune, atunci o și respect, spuse ea, întorcându-și capul, ca să reziste dorinței acute de a se ridica și de a pleca de la masă.

– Am vrut doar să fiu sigur că ai înțeles, spuse el, aparent nederanjat de furia ei și, cu siguranță, fără vreo intenție de a-și cere scuze.

Se lăsă tăcerea pentru câteva clipe, în timp ce chelnerii aduceau primele feluri de mâncare. După ce plecară, Fenella își luă lingura și o băgă în supa clară din fața ei. Era încă prea supărată și prea rănită pentru a continua o conversație de orice fel, iar Edward, după ce o urmărise cu atenție pentru câteva clipe, își îndreptase atenția către midiile pe care le comandase.

– Așadar, ai fi luat aceeași decizie precum Candida? întrebă el după un timp, pe un ton neutru.

– Să sacrific șansa la fericire alături de bărbatul pe care îl iubesc pentru a rămâne și a avea grijă de omul care are nevoie de mine? Ea se încruntă, apoi reflectă pentru câteva momente. Nu sunt sigură că sunt o persoană atât de bună... atât de altruistă.

– Măcar ești sinceră. Edward zâmbi ușor. Dar e greu să-l absolvi pe potențialul ei iubit de egoism. Faptul că el crede că femeia pe care o adoră este prea bună pentru stilul de viață pe care ea și l-a ales – acela de simplă soție, al cărei singur scop este de a-și îngriji și iubi soțul – nu-i dă dreptul, în opinia mea, să rupă unilateral lanțul de încredere și afecțiune pe care Candida îl împărtășește cu soțul ei.

Fenella felie *scaloppini*-ul de vițel cu care înlocuise *consommé*-ul.

– Viziunea lui Shaw cum că, pentru o femeie, căsătoria este un fel de închisoare, în care ea e doar în serviciul soțului, pentru care trudește, este interesantă. Chiar o să încerc să dezbat acest lucru cu mama. Deși știu prea bine care o să fie opinia ei.

– Mă îndoiesc sincer că Lady Grantley duce o viață de corvoadă, zise el.

– Nu, dar e practic în slujba tatălui meu. Opiniile lui sunt și opiniile ei, ordinele lui sunt literă de lege. Și ea crede că, în schimb, are dreptul la îngrijire și la protecție din partea lui. El e cel care are grijă ca nimic să nu se schimbe, nimic să nu-i tulbure ei ordinea – de aici și incapacitatea ei de a-și imagina că o femeie poate vota sau poate avea o opinie politică.

– Și nu e nici pe departe singura care vede lucrurile astfel, observă Edward.

– Nu este, aprobă Fenella, cu un oftat. Și de aceea sufragetele au o misiune atât de grea. Cred că Uniunea are nevoie de mai mulți bărbați în rândurile sale, ceea ce pare destul de ironic.

Edward încuviință din cap și dădu să spună ceva, dar fu întrerupt de o voce puternică.

– Ia te uită, ești chiar tu, Fenella, zise un bărbat cu mustață ondulată și păr roșcat, apărând de după plantă. Vedeți, băieți, am avut dreptate. E Fenella. I-aș recunoaște vocea dintr-o mie.

Lângă el apărură alte două chipuri masculine, care se înghesuiau în spațiul micuț.

– Charles, Peter, David, de unde ați apărut? întrebă Fenella. Îl cunoașteți pe Edward Tremayne?

Făcu semn către însoțitorul ei, a cărui expresie nu era aceea a unui bărbat fericit.

– Oh, da, desigur. Tremayne... nu te-am mai văzut deloc în ultima vreme. Doamne, cred că de mai bine de un an. Am crezut că ai plecat în străinătate sau ceva de genul ăsta, spuse Peter Mayhew.

– Nu, răspunse Edward sec și își continuă cina.

– Deci cum te-ai distrat în seara asta, Fenella? întrebă cel cu păr roșcat.

– Am fost la Theatre Royal, să văd o piesă de Bernard Shaw, răspunse Fenella, întrebându-se cum să scape de ei.

Edward fierbea de enervare, și era clar că cei trei observaseră. Dar ochii lor sclipitori arătau că băuseră mai mult alcool decât era cazul și că erau oarecum imuni la sugestiile fine.

– Oh, socialistul ăla afurisit, declară unul dintre ei. Pieseale lui ar trebui interzise. Cu siguranță, nu sunt potrivite pentru doamne.

– Nu sunt de acord cu tine în această privință, David, spuse Fenella cu fermitate. Iar acum, cred că ar trebui să vă întoarceți la masa voastră și să ne lăsați să ne continuăm cina.

Probabil vorbise ca o profesoară de școală primară, dar avea destulă experiență în manipularea tinerilor domni obraznici ca să știe că doar acel ton funcționa cu ei.

– Da, desigur. Scuze pentru deranj, dar nu m-am putut abține atunci când ți-am auzit vocea frumoasă, fată dragă. Nu mă așteptam să te găsească aici, la o cină în doi, spuse el, arătând spre Edward.

Fenella simți nota de dispreț din vocea lui.

– Nu-mi pot imagina de ce nu, Charles, spuse ea, pe un ton glacial. Nu e treaba ta cu cine mănânc eu.

Urmă un moment incomod de tăcere; apoi, Edward spuse încet:

– Domnilor, cred că doamna v-a rugat deja, acum câteva minute, să vă luați tălpășița. Vă sugerez să plecați.

Cei trei plecară, cu mutre descumpănite.

- Ticăloșii ăștia de idioți bețivi, comentă Edward.

- Erau prea beți ca să-și mai aducă aminte ce s-a întâmplat, spuse Fenella. Îmi pare rău că i-am adus peste noi, cu vocea mea, spuse Fenella.

El clătină din cap.

- Nu contează. Nu vom putea evita asemenea întâlniri dacă vom continua să ieșim împreună în public.

- Așa este.

- Ți-e jenă să fii văzută cu mine? întrebă el și își duse vinul la buze, urmărind-o pe deasupra marginii paharului.

- Nu, bineînțeles că nu! exclamă ea. Ce-ți veni să spui așa ceva? Pur și simplu, nu-mi place să atrag atenția asupra mea, indiferent de circumstanțe.

El puse jos paharul.

- De ce am impresia că e ceva ce nu-mi spui, Fenella?

- Nu știu, răspunse ea scurt. Dar știu sigur că vreau tartă cu melasă.

El înclină din cap că a înțeles și îi făcu semn unui ospătar.

Fenella încercă să-și recapete echilibrul. Bineînțeles că nu-i spusese despre George. Nu exista nici un motiv pentru care să o facă. Prietenii și cunoscuții ei nu erau treaba lui Edward Tremayne. Dar, dacă așa era, de ce fusese atât de disperată să se ascundă în spațele unei plante? Și de ce întâlnirea cu cei trei tineri o tulburase? Dar, mai presus de toate, de ce se ferea să-l menționeze pe George Headington? Dacă nu avea nimic de ascuns, de ce se comporta de parcă ar fi avut?

Edward nu făcu nici o încercare de a rupe tăcerea. Era sigur că ea îi ascundea ceva, dar nu știa ce și, mai ales, de ce. Dar treburile ei erau treburile ei, cu excepția cazului în care aveau legătură cu *Safir*. Însă nu credea că piesa avea ceva de-a face cu disconfortul pe care-l putea vedea la Fenella în acel moment.

- Deci ești pregătită pentru lectura de miercuri, cu Cedric? întrebă el, ca și cum conversația de adineaori nici nu ar fi avut loc.

- De fapt, sunt un pic nervoasă, mărturisi ea. Mi-aș dori să am o copie a piesei, ca să mă familiarizez cu ea înainte.

- Îl voi trimite pe Harvey în Albemarle Street cu o copie, spuse Edward. Cu excepția cazului în care, bineînțeles, nu ți-ar plăcea

să te întorci cu mine acum, acolo, și s-o iei personal, spuse el, zâmbind în semn de invitație.

Fenella clătină din cap.

– Nu, nu în seara asta. Cred că vreau să merg direct acasă.

– Există vreun motiv anume? întrebă el. Te pot face în vreun fel să te răzgândești?

Ea clătină din nou din cap.

– Nu are nimic de-a face cu tine, Edward. Pur și simplu, nu mă simt bine în seara asta. Îmi pare rău.

– Nu-ți cere scuze, răspunse el imediat. Nu există nici un fel de obligație, scumpo. Dacă vrei să mergi acasă, la tine în pat, e dreptul tău. Plătesc aici și luăm o trăsură.

Fenella nu era sigură la ce se așteptase din partea lui atunci când îi respinsese oferta, însă cu siguranță nu luase în considerație acea reacție calmă și relaxată. Mai că o deranja că el nu făcuse nici o tentativă de a o determina să se răzgândească, dar apoi se certă pentru o asemenea ipocrizie. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că el reacționase relaxat, fără să încerce să se arate dezamăgit sau să o facă să se simtă vinovată. Pur și simplu, ridicase din umeri și acceptase.

Se gândi la modul în care se comportase George în acea dimineață, la furia pe care o afișase acesta atunci când ea sugerase că ar trebui să iasă cu mai multă lume. Oare înseamnă că sentimentele lui George pentru ea erau mai puternice decât ale lui Edward? Dar ce conta dacă erau? Sentimentele, în afară de dorința pasională, nu-și avuseseră loc în scurta ei relație cu Edward Tremayne. Cuvintele de dragoste nu însoțiseră nimic din ceea făcuseră împreună. Iubirea implica posesivitate; învățase măcar atâta lucru în cei 24 de ani ai ei. Trebuia doar să se uite la Rupert și la Diana pentru a vedea asta. Dar posesivitatea trebuia să vină din ambele părți.

Edward îi privi fața în lumina pâlpâitoare a trăsurii, în drum spre Albemarle Street. Ea nu vorbise de când ieșiseră din restaurant, cu excepția unor răspunsuri monosilabice la niște întrebări banale pe care el i le pusese. Și-ar fi dorit să știe la ce se gândea Fenella. Oricare ar fi fost gândurile ei, era clar că o tulburau. Se vedea limpede pe fața ei expresivă. Se întreabă dacă i-ar fi răspuns, în caz că o întreba. Dar decise împotriva acestei idei, pentru că simțea că nu erau atât de apropiați pentru a-și face confidențe. Nici măcar

nu era sigur că voia să dezvolte acea apropiere dintre ei. Nu voia. Cel puțin, nu înainte de a rezolva incertitudinile legate de *Safir*. Avea nevoie ca ea să gândească limpede, ca să-și joace rolul.

Fenella, devenită conștientă de examinarea lui atentă, își întoarse capul într-o parte, pentru a privi pe fereastra trăsurii. Întăreau lent pe străzile aglomerate, pe care oameni în diferite stadii de ebrietate se revărsau din puburi și restaurante. Și, cu cât se apropiau de Albemarle Street, cu atât devenea mai nesigură. Mintea îi sugera să-i ofere lui Edward doar un „noapte bună“, din ușă. Dar perspectiva aceasta nu o încânta deloc. Atmosfera de la cină fusese oarecum ciudată, iar seara lor părea neterminată. Simțea că, dacă avea să se despărță la ușa casei ei, acea despărțire avea să fie definitivă.

Nu faptul că nu făcuseră dragoste făcea seara să pară neterminată. Era ceva mai profund decât atât, dar Fenella nu reușea să deslușească ce anume.

– Poate n-ai observat, draga mea, dar stăm în fața casei tale de aproape cinci minute, o smulse vocea lui Edward din reverie.

– Oh, îmi pare rău. Eram pierdută în gânduri.

– Da, spuse el, pe un ton amuzat. Cu siguranță. Și ți-ai revenit?

Ea se uită neajutorată la el. Oare își revenise? Dumnezeu știa din ce motive se simțea lipită de banchetă. Casa ei se afla la câțiva pași, intimitatea propriului dormitor era la depărtare de o scară. Tot ce trebuia să facă era să se ridice și să coboare din trăsură. Collins avea să-i deschidă ușa. Doar atât avea de făcut – și totuși, nu reușea să-și facă trupul să asculte de comenzile creierului.

Edward îi mângâie gura cu vârful degetului, privind-o gânditor în lumina slabă; apoi, brusc, se hotări.

– Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, dacă nu poți decide, oricât de mult ar fi împotriva principiilor mele, o să decid eu pentru tine.

Se întinse, o apucă de mâini și o trase în micul spațiu dintre ei, apoi o așeză la el în poală și o îmbrățișă strâns.

O sărută tare și lung. Cu un mic oftat, Fenella își lăsă voința în mâna lui, pentru că își dădea seama că în acel moment el era mai puternic decât ea.

Ochii i se închiseră, iar brațele îi înconjurară gâtul lui Edward. Se pierdu în mirosul cu arome de lămâie al pielii lui, se lipi de trupul masculin. Buzele lui aveau gust de șampanie și de frișcă. Aproape

că nici nu conștientiză când el bătu în plafonul trăsurii, care porni imediat din loc.

După câteva clipe, Edward se desprinse din faldurile de hermină ale pelerinei ei și o așeză înapoi pe locul din fața lui.

– Știe unde să meargă? întrebă Fenella, amețită, cu buzele care încă o furnicau de la apăsarea sărutului.

– I-am spus, când ne-am urcat în trăsură, unde o să mă ducă după ce te las acasă, spuse Edward. Ești sigură că vrei să vii cu mine?

– Așa se pare, zise Fenella, trăgându-și mai bine pelerina în jurul ei.

Capitolul 14

Fenella observă doar după o vreme că păreau să se întoarcă în haosul de seară târzie din Covent Garden. Praed Street era în direcția opusă. Se uită pe fereastră.

– Am crezut că ne ducem la tine.

– Nu eram gata să declar noaptea încheiată, așa că îmi propusesem să mă întorc în Covent Garden, după ce te lăsam acasă, răspunse el sprijinindu-se pe spătarul banchetei, cu brațele încrucișate, privind-o cu o sclipire amuzată în ochi. Focul probabil s-a stins acasă și, oricum, atmosfera e neprimitoare, așa că aveam alt loc în minte pentru noi.

– Oh. Pot să întreb unde anume?

– Așteaptă și o să vezi, zise el, zâmbind în semiîntunericul din trăsură.

În ciuda sentimentelor amestecate, a stării de confuzie generate de faptul că-și schimbase brusc decizia și a modului în care decizia fusese schimbată, Fenella se simți cuprinsă de entuziasm. Trecuse atât de mult timp de când nu mai simțise acea emoție simplă, acea așteptare plăcută, și o savura precum făcea cu marțipanul de pe torturile de la aniversările ei din copilărie. Cât era de încântată să dea la o parte glazura ca să scoată la iveală pasta aurie și delicioasă de migdale. Aproape că putea să-i simtă dulceața pe vârful limbii.

Nu-și putea imagina încotro mergeau, dar trebuia să fie un loc în care sărutul lor pasional din urmă cu câteva clipe își putea desfășura efectele. Trezise în ea o pasiune prea mare pentru a fi ignorată.

Trăsura intră pe o stradă liniștită, departe de Piazza, deși zgomotul petrecerilor nocturne se mai putea auzi prin aerul înghețat. Edward sări din trăsură și-i întinse mâna Fenellei, care păși pe o stradă pietruită, în fața unei case arătoase, cu ferestrele acoperite discret de draperii și cu un felinar elegant aprins lângă intrare.

– Cine locuiește aici? întrebă ea, în timp ce Edward, care tocmai plătitise vizitiul, se îndrepta spre ușa de la intrare.

– *Madame* Elizabeth conduce stabilimentul, spuse el, trăgând șnurul de la sonerie. Și îl conduce cu cea mai mare discreție, îți promit.

Ușa se deschise, și un servitor în livrea apăru în ușă. Îi examină intens pe musafiri, înainte să facă o plecăciune.

– Domnule Tremayne, ce plăcere! A trecut ceva timp de când nu v-am mai văzut, spuse el, apoi își îndreptă privirea spre Fenella, iar aceasta avu impresia că fu evaluată până la piele, începând cu perlele din păr și pelerina de hermină, până la încălțările de culoarea bronzului.

– Intrați, vă rog! O să-i spun doamnei că sunteți aici, spuse el și le deschise ușa larg.

Intrară în holul mare, luminat discret de lămpi cu gaz, în care aerul era ușor parfumat. Din spatele unei uși duble din dreapta se auzeau râsete și sunetul unui pian.

– Ce e locul acesta? întrebă șoptit Fenella. Cine este *madame* Elizabeth?

Edward zâmbi sardonice.

– Ia ghici, spuse el, în timp ce își așeza pălăria și mănușile pe o măsută, apoi începu să-și scoată pelerina.

Ochii Fenellei se măriră în timp ce îl priveau fix, iar adevărul șocant prindea contur în privirea ei. Edward arăta foarte mulțumit de isprava sa.

– Nu este... doar n-ar putea fi... un bordel, reuși ea să spună într-un final, iar Edward o răsplăti cu un chicot.

– O casă de moravuri ușoare, spuse Edward, chicotind în continuare. Dar un stabiliment foarte select, draga mea. Și perfect discret. Lasă totul în seama mea și nu spune nimic, dacă reușești să te abții.

Ea ar fi trebuit, desigur, să plece imediat, plină de indignare justificată, de groază, de modestie revoltată, se gândi Fenella, dar nu era deloc tentată să facă așa ceva. Era fascinată, iar emoția ei anterioară crescuse de o sută de ori grație faptului că se aflau într-un loc considerat interzis pentru tinere ca ea.

– Edward, dragul meu, cât de minunat din partea ta să ne vizitezi în această seară. Am înțeles că ai companie.

Doamna care vorbea, apărută în hol dintr-un pasaj din spatele scării, părea să plutească atunci când mergea. Era îmbrăcată într-o rochie foarte mulată în partea de sus, din mătase roșie și neagră. Umerii ușori umflați ai rochiei se ridicau dintr-un decolteu amețitor care îi dezvăluia sânii albi și plini până aproape de sfârcuri. Părul era coafat într-un coc foarte înalt care, împreună cu perechea de pantofi roșii cu tocuri imposibil de înalte din picioare, îi accentua silueta zveltă.

– Elizabeth, iartă-mă că te-am neglijat. Am fost ocupat cu piesa mea de teatru, spuse Edward, sunând la fel de natural ca și când conversa într-un salon oarecare din înalta societate. Permite-mi să ți-o prezint pe domnișoara Phoebe Adams, spuse el și o trase pe Fenella înainte. Phoebe, draga mea, aceasta este o veche prietenă, *madame* Elizabeth.

Femeia luă mâna Fenellei între ale sale, în timp ce o privea în sus și în jos, cu aerul cuiva obișnuit să cerceteze și să evalueze femeile tinere.

– Ei bine, draga mea, nu ești genul obișnuit de tânără care însoțește domnii pe aici, dar, dacă Edward garantează pentru tine, ești mai mult decât bine-venită.

Oare cât de des se folosiseră Edward de serviciile disponibile în stabilimentul condus de *madame* Elizabeth? se întrebă Fenella. Iar apoi se întrebă dacă îi păsa cu adevărat. Așa că răspunse la comentariile lui Elizabeth cu un zâmbet neutru și își îndepărtă ușor mâna din strânsoarea acesteia.

– Apartamentul auriu este disponibil în acest moment, Edward, spuse femeia, întorcându-se de la Fenella. Se potrivește cu nevoile tale?

– Este perfect, iar, dacă ne-ai trimite și niște vin fiert, alături de câteva dintre acele minunate pateuri cu homar, ar fi de-a dreptul minunat.

– Imediat, domnule. Permiteți-mi să vă prezint apartamentul, spuse ea, îndreptându-se spre scări, pe care începu să le urce cu mișcări impunătoare.

Fenella o urmă, întrebându-se cum Dumnezeu reușea femeia asta să meargă pe acele tocuri imposibil de înalte. Aruncă o privire peste umăr spre Edward, care era cu un pas în spatele ei. El ridică întrebător dintr-o sprânceană, și, când ea încuviință din cap,

o strălucire senzuală îi lumină ochii, iar buzele i se curbară într-un zâmbet diabolic, pe care nu-l mai văzuse până atunci la el. Fenella rămase brusc fără suflare; inima i-o luase razna, iar sângele îi alerga prin vene cu o viteză nebunească.

— Iată-ne! Apartamentul auriu, spuse *madame* Elizabeth și deschise o pereche de uși care dădeau într-o cameră mare.

Un foc strălucitor ardea în șemineu, draperiile grele și lungi, din catifea galbenă, acopereau ferestrele, iar patul imens cu baldachin era acoperit cu perdele asemănătoare. Pe covorul de un galben ocru se aflau o canapea, un scaun și două fotolii tapițate cu brocart aurit.

Numele era, cu siguranță, o alegere inspirată pentru acea încăpere, se gândi Fenella, cu ochii atrași momentan de bogăția mobilierului. „Excentric”, îl caracteriză Fenella, tot în gând. Era impresionant, chiar și pentru un bordel de înaltă clasă, ca acesta ținut de *madame* Elizabeth.

Ușa se închise în spatele proprietarei stabilimentului, și Edward se întoarse spre Fenella, încă afișând acel mic zâmbet diabolic.

— Ești șocată?

Întrebarea simplă îi oferă Fenellei un moment pentru a se aduna, în ciuda celui zâmbet demonic.

— Surprinsă, spuse ea, cât de relaxat putea. Locul acesta e ca un fel de a doua casă pentru tine? întrebă ea, ridicând din sprâncene.

El ridică din umeri.

— Probabil e la fel de acasă pentru mine cât e și pentru grupul acela de tineri idioți de la Marco's.

— Mă îndoiesc, spuse Fenella și se așeză pe pat, legănându-și picioarele, încercând să ignore furnicăturile pielii și inima care-i bătea rapid. Sunt sigur că toți au vizitat un bordel la vremea lor, dar mă îndoiesc că au făcut-o cu naturalețea și familiaritatea de care dai tu dovadă.

— Te deranjează naturalețea și familiaritatea?

O deranja? Ar fi trebuit?

Fenella privi în jur, analizând din nou atmosfera aproape ireală. Intrase într-o lume diferită, una în care se putea întâmpla orice, o lume secretă în care își putea îngădui cele mai sălbatice fantezii. Era departe de viața de zi cu zi cu care se obișnuise. Își atinse limba cu buzele și îl privi printre genele lungi, care ascundeau sclipirea din ochii ei cenușii.

- Nu, absolut deloc. Nu știu cum se joacă acest joc, dar sunt pregătită să învăț. Aștept instrucțiunile.

- În acest caz, mi-ar plăcea să-ți dai jos hainele.

Ochii lui se îngustară, în timp ce stătea cu spatele la foc, cu un braț întins pe polița de deasupra șemineului și cu un picior pe apărătoarea din cupru.

- N-ar trebui să așteptăm până când ne aduc vinul fiert? întrebă ea, cu pielea înfiorată de anticipație.

- Standardele obișnuite de comportament nu se aplică în locuri de genul acesta, spuse el, urmărindu-i îndeaproape expresia.

Se putea să fi fost așa, reflectă Fenella, dar, în ciuda entuziasmului provocat de acea atmosferă inedită, nu s-ar fi simți în largul ei stând dezbrăcată în fața unei servitoare care aducea gustări.

Spre ușurarea ei, înainte ca ezitarea ei să devină prea evidentă, o scurtă bătaie în ușă anunță intrarea unei servitoare cu o tavă încărcată.

- Coferul cu vin fiert, domnule, spuse ea.

Așeză pe o măsuță o tavă cu două căni și o farfurie de argint plină cu pateuri cu homar, iar vinul pe un raft de lângă șemineu, aproape de căldura focului.

- Doriți și altceva?

Edward clătină din cap.

- Nu, mulțumesc. O să sun dacă avem nevoie.

Fata făcu o reverență și dispăru. Ușa se închise în urma ei. Fenella își dădu seama că servitoarea nu se uitase nici un moment spre ea, de parcă nici nu ar fi fost în cameră. Probabil că lucrurile de genul acela făceau ca locul să fie lipsit de convenții, așa cum îl descrisese Edward. Nici dacă ar fi fost dezbrăcată servitoarea nu s-ar fi uitat spre ea. Probabil, în opinia fetei, Fenella era doar o femeie ușoară ca oricare alta.

Edward o privea, încercând să-i ghicească gândurile. Nu avea de unde să știe care ar fi putut fi reacțiile ei față de ceea ce, la urma urmei, era o casă de toleranță, indiferent de cât era de distinsă clientela care o frecventa.

Era conștient că, atunci când ea se răzgândise în legătură cu mersul acasă, el ar fi trebuit să redirectioneze trăsura spre Praed Street. Dar un demon, unul nu chiar necunoscut, luase conducerea firii sale de obicei bine intenționate. Pentru că voia să vadă cât

de departe de mediul ei familiar și confortabil era dispusă Fenella să meargă. O parte din el se scuza spunând că fusese, de fapt, un test necesar, pentru a vedea dacă ea avea capacitatea de a se adapta necesară pentru a o juca pe Rose cea manipuloare, dar, în adâncul sufletului, știa că, de fapt, voise să vadă dacă într-adevăr Fenella era atât de îndrăzneată și de nepăsătoare față de convențiile sociale pe cât spunea.

Spre încântarea lui, ea nu numai că se adaptase la situație, dar o și schimbase puțin, transformând-o într-un joc senzual palpitant. Acum, stătea lângă pat, sprijinindu-se în mâini, cu capul înclinat întrebător într-o parte.

El se întoarse și luă coferul cu vin, turnându-și în cană. Apoi se întoarse spre ea și repetă, liniștit:

– Aș dori să-ți scoți hainele.

Fenella înghiți, conștientă de apariția valului fierbinte de anticipare care îi inunda trupul, făcându-i sfârcurile să se ridice și sexul să i se umezească. Încet, începu să se dezbrace, băjbâind stângace la spate, ca să-și desfacă rochia. Edward nu se oferă să o ajute, doar o urmărea fără încetare cu privirea atentă, plină de dorință, ceea ce făcea ca degetele ei să tremure. Încet, ea lăsă rochia de seară să-i alunece la picioare și ieși din cascada de tafta de culoarea smaraldului. Își desfăcu panglicile de la jupa apretată și apoi năsturașii din perle de la cămășuță.

Edward nu se mișcă decât o singură dată, ca să ia o înghițitură de vin, dar ochii lui nu o părăsiră nici măcar o secundă. Când rămase dezbrăcată, cu excepția ciorapilor de mătase prinși cu jartiere și a pantofilor de culoarea bronzului, el îi făcu semn să se oprească.

– Vino la mine, o instrui el încet, iar ea se îndepărtă de hainele căzute pe podea și traversă spațiul mic dintre ei până ajunsese în fața lui.

– Ești atât de frumoasă, murmură el și-i duse cana cu vin la buze. Bea! O să-ți țină de cald.

Ea sorbi din vinul dulce și condimentat, în timp ce el înclina cana pentru ea, văzând-o pierdută în acea lume ciudată, de vis, în care dorința era singurul lucru important, unde fiecare centimetru din pielea ei era excitat, iar sângele îi gonia prin vene.

Își dorea să-i simtă mâinile pe ea, așa că făcu un pas mai aproape, până când pielea ei atinse lâna mătăsoasă a hainei lui, iar sânii

ei dezgoliți se apăsară pe vesta albă și scrobită. Simți dinspre cămașa lui un vag miros de lavandă, în timp ce-i inspira parfumul familiar al pielii.

În cele din urmă, el îi oferi ceea ce își dorea. Măinile lui se plimbau pe trupul ei, cuprinzându-i sânii, alunecând peste abdomen, atingându-i oasele dure ale bazinului, strecurându-se între coapse.

– Spune-mi ce vrei, draga mea, îi șopti el la ureche, în timp ce degetele lui se mișcau înăuntrul ei.

– Asta vreau, pe tine, îi răspunse ea cu o șoptă plină de pasiune. Simt că iau foc. Edward. Am nevoie de tine. Acum.

Drept răspuns, el o ridică și o duse spre pat, unde o lăsă să cadă între pături, în timp ce ea își scoase dintr-o mișcare încălțările. El se aplecă să-i desfacă jartierele, apoi, încet și agonizant, îi trase de pe picioare ciorapii de mătase și-i aruncă pe covor.

Fenella se uită în sus spre el cu o privire înfometată. El se îndreptă, își scoase haina și își descheie pantalonii. Se lăsă înapoi pe pat, încă îmbrăcat în cămașă și vestă. Îngenunche peste ea, cu sexul erect. Fenella se întinse și începu să-l frece în palmă, mângâindu-i pielea mătăsoasă și tachinându-i delicat vârful umed.

El o prinse ferm de mâini și i le așeză pe pat, de o parte și de alta a trupului.

– Nu mă atinge, șopti el. Stai cât poți tu de nemișcată, murmură, cu ochii încrețoși de excitare.

Fenella rămase nemișcată, dorind să-l atingă, dar în același timp dispusă să joace conform regulilor lui. El își strecură mâinile sub fundul ei și îl ridică în palme, în timp ce sexul lui aluneca în trupul ei deschis și primitor.

Fenella gemu, cuprinsă de o senzație glorioasă, în timp ce el părea să o umple, să o posede, să devină una cu ea. Se mișca în ea, aplecându-și trunchiul în spate, astfel încât numai coapsele lor se atingeau. Apoi puse o mână în zona în care trupurile lor se uneau. Atingerea o electrizează, trupul ei tresări involuntar pe pat și potopul de senzații o copleși.

Edward își pierdu și el orice control, uitându-se la ea, acaparat de propriul lui climax. Ochii ei larg deschiși îi priviră trupul convulsat de orgasm, în timp ce își lăsa sperma adânc în ea.

Focul ardea mocnit când Fenella își reveni oarecum în simțiri. Își dădu seama că era singură în pat. Se rostogoli pe o parte, sprijinindu-și capul într-o mână, și-l privi pe Edward, care era complet îmbrăcat și stătea în genunchi în fața focului, amestecând cu un vătrai fierbinte în vinul fierț.

– Te-ai trezit?

– Nu sunt sigură că am adormit, de fapt. Mai degrabă, am căzut inconștientă. Cât e ceasul?

– Aproape trei, spuse el și se ridică să-i aducă o cană aburindă. Bea asta, apoi te duc acasă.

– Mi-aș dori să rămânem toată noaptea aici, spuse ea, așezându-se între perne și inhalând aromele de nucșoară și cuișoare din vin.

– Ei bine, nu ai scris nici o scrisoare pentru a-ți fabrica un alibi, așa că nu cred că ar fi înțelept, spuse el luând un pateu cu homar din farfurie. Vrei unul?

Fenella clătină din cap și bău cu sete din cană.

– Încă mă simt plină, de la cină, spuse ea și, cu reticență, își coborî picioarele din pat. Unde-mi sunt hainele?

– Le-am aranjat eu pe toate pe un scaun. Ai apă, prosoape și ce-ți mai trebuie după paravan.

Pentru prima dată, Fenella observă paravanul înalt care închidea un colț al camerei. Se duse și se uită în spatele lui, dornică să vadă ce facilități erau oferite într-o cameră de bordel. Un lavoar, prosoape, săpun și o comodă.

– Toate foarte convenabile, declară ea, intrând în spatele paravanului.

Când apăru de după el, era din nou îmbrăcată. De data asta, Edward o ajută să-și încheie rochia.

– Nu am folosit nimic pentru protecție, iar tu nu te-ai retras, zise ea direct.

– Nu, spuse el. Momentul mi-a luat mințile. Când ai sângerat ultima dată?

– Ar trebui să încep în curând, spuse ea, întrebându-se de ce nu se simțea deloc inconfortabil să discute cu el despre un subiect atât de intim, care, în general, era considerat destul de rușinos și, prin urmare, tabu. Se îndoia că mama și tatăl ei menționaseră vreodată

acel inconvenient lunar de-a lungul anilor de căsnicie. Ar trebui să fie în regulă, spuse ea.

– Să sperăm. Îmi pare foarte rău, draga mea. A fost în totalitate vina mea.

– Cred că amândoi ne-am lăsat duși de val în acel moment, spuse Fenella, așezându-se pe pat pentru a-și prinde jartierele.

Edward o ajută să își pună pelerina de blană, apoi merse la ușă.

– Majordomul o să trimită un lacheu să ne găsească o trăsură, spuse el.

Simțindu-se ca și cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis, Fenella îl urmă la parter și, câteva minute mai târziu, într-o trăsură.

Servitorul îi deschise ușa casei din Albemarle Street. Ea rămase în prag pentru câteva clipe, urmărind trăsura care se îndepărta în direcția Praed Street, înainte de a intra în casă și de a se grăbi în camera ei.

Alice știuse că nu era necesar să o aștepte. Focul din șemineu era aproape stins, dar Fenella era prea obosită ca să-i pese. Își aruncă hainele grămadă pe podea, își trase cămașa de noapte pe ea și se băgă în pat, strângând cuverturile în jurul ei. După un minut, deja dormea.

Capitolul 15

– Te-a dus la un bordel? întrebă Petra, nevenindu-i să creadă. În Covent Garden?

– Pe Wardour Street, răspunse Fenella din poziția în care stătea ghemuită în fotoliul din fața șemineului din camera ei.

Era încă în halat, sorbindu-și cafeaua. De cealaltă parte, musafirele ei aveau ochi strălucitori și obraji îmbujorați de la plimbarea rapidă de dimineață prin frig. Însă nu dădeau nici un semn că ar fi dispuse să o scutească de întrebări.

Trecuseră câteva ore bune de când se întorsese de la stabilimentul condus de *madame* Elizabeth, dar Fenella nu reușise încă să-și limpezească gândurile.

Trupul ei purta toate semnele pasiunii lor nebune, coapsele o dureau plăcut, și nu se putea opri din căscat. Noptile târzii nu-i provocau, în mod normal, o asemenea reacție de imobilitate fericită. Dar nici nu mai stătuse vreodată trează până atât de târziu.

– Și cum te-ai simțit? Ai văzut-o pe vreuna dintre femei? întrebă Diana, în timp ce lua un fursec și-l înmuia în cafea.

Fenella clătină din cap.

– Am văzut un majordom, o servitoare, pe băiatul care ne-a chemat trăsura și pe *madame* Elizabeth.

– Era înfricoșătoare?

Fenella râse.

– Sub nici o formă, deși cred că ar putea fi, dacă se enervează pe cineva. Dar părea că-l apreciază mult pe Edward. Părea aproape de-al casei, deci presupun că merge des acolo.

Prietenele ei absorbiră implicațiile aceluia lucru.

– Presupun că nu este șocant sau surprinzător. La urma urmei, e burlac, se aventurează Petra. Dar să te ducă și pe tine acolo... Ce ar spune oamenii dacă s-ar afla?

– Că nu sunt cu nimic mai bună decât o prostituată, chicoti Fenella. Și, între noi fie spus, m-a distrat să mă prefac a fi una.

– Oricum, n-o să aflu nimeni, declară Diana. Nimeni nu te-a văzut acolo, iar noi nu suntem genul care să răspândim bârfe. Chiar aș vrea să-l cunosc pe Edward Tremayne cum se cuvine. Am doar amintiri foarte vagi despre el, de acum câțiva ani. Iar atunci nu mi-a făcut o impresie favorabilă, cum stătea și se uita disprețuitor la toată lumea din încăpere.

– Da, are acest obicei, recunosc Fenella cu o grimasă. Și nu cred că joacă teatru. Chiar disprețuiește viața pe care oamenii ca noi o duc.

– Dar, bineînțeles, nu simte același lucru și în ceea ce te privește, spuse Petra, privindu-și cu atenție prietena, cu o nuanță întrebătoare în voce.

Fenella se încruntă.

– Nu cred. Oricum, nu tot timpul, adăugă ea, strâmbând ușor din nas.

– Ești sigură că știi ce faci, draga mea? întrebă Petra și se aplecă să o bată ușor pe mână.

Fenella clătină din cap.

– Nu, nu sunt deloc sigură. Dar știu că, atât timp cât mă face fericită, nu am de gând să mă opresc.

– Deci ce se întâmplă în continuare? întrebă Diana, mereu practică.

– Ei bine, miercuri facem o lectură completă a piesei, cu Cedric și restul distribuției. Sper că Edward îmi trimite astăzi o copie a piesei, ca să mă pot familiariza cu ea până atunci.

– Și când ai de gând să-i anunți pe Lord și Lady Grantley despre acest lucru? întrebă Diana și sorbi din cafea.

– După ziua de miercuri, spuse ferm Fenella. După felul șubred în care au mers până acum lucrurile cu piesa asta, toate planurile s-ar putea destrăma, de fapt, miercuri, când ar trebui să devină realitate.

– Și, dacă are să se întâmple, ce va însemna acest lucru pentru relația ta cu Edward? întrebă Petra, rontăind un fursec.

– Habar n-am, spuse sincer Fenella. Nimic bun, bănuiesc. Edward se identifică cu *Safir*. Pare, cel puțin pentru moment, că piesa e factorul important și definitoriu al vieții lui. Dacă

planurile lui se destramă, nu știu cum va reacționa – dacă va da vina pe mine.

– Pentru ce anume? întrebă Diana.

Fenella făcu o grimasă.

– Pentru că nu sunt suficient de bună, pentru că nu dau suficient din mine, pentru că nu conștientizez ce capodoperă este creația lui... Pentru că nu o văd cu aceiași ochi.

– Dar ar fi atât de egoist, de nedrept! exclamă Petra.

– Da, așa este temperamentul artistic, în caz că nu știi, spuse Fenella. Bineînțeles, s-ar putea ca lucrurile să meargă diferit și să nu fie cazul. Vom vedea.

– Ei bine, abia aștept să-l cunosc pe Edward Tremayne, cât de curând, spuse Diana și se ridică. Am o probă pentru noul meu echipament de călărie într-o jumătate de oră. Trebuie să plec. Vii, Petra? Sau rămâi aici?

Petra aruncă o privire spre Fenella.

– Pari cam extenuată, draga mea. Cred că te las să te refaci după eforturile de aseară. Să ne ții la curent despre cum merg lucrurile miercuri. Promiți?

– Promit, spuse Fenella. Vă deranjează dacă nu mă ridic să vă însoțesc la ușă? Picioarele mele n-au nici un chef să mă ajute.

– Rămâi acolo unde ești, draga mea, spuse Diana și se aplecă să o sărute. Dar te aștept la mine, în Grosvenor Square, după lectura de miercuri. Să nu ne păcălești!

– De parcă aș putea, spuse Fenella îmbrățișându-și prietena și întinzându-se ca să o sărute pe Petra pe obraz. O să vin la ceai.

– Ne vedem atunci, spuse Petra. Ar trebui să mă grăbesc și eu să ajung acasă. Mama e într-o mare agitație, deoarece Jonathan ar trebui să sosească de la Paris în această după-amiază. Iar ea organizează o cină cu întreaga familie, pentru a-l întâmpina. Numai că el tot promite de ceva timp că vine, apoi schimbă data sosirii sau anulează în ultimul minut. Este îngrozitor de insensibil la sentimentele mamei, deși ea îl răsfăță în exces. Dacă e să mă iau după ea, tot ce face Jonathan e bine. Uneori, îmi vine să mă iau de el.

Diana își mușcă buza. Amintirea fratelui ei, ucis cu doi ani în urmă în asediul de la Mafeking, era încă vie și ar fi dat orice să poată bombăni despre el așa cum o făcea Petra în legătură cu propriul frate.

– Oh, draga mea, îmi pare tare rău, spuse Petra și se repezi să o îmbrățișeze pe Diana. Sunt îngrozitor de insensibilă. N-am vrut să-ți amintesc de moartea lui Jem.

– N-a fost vina ta, spuse Diana, întorcându-i îmbrățișarea. Eu și Rupert vorbim adesea despre el. Doare, dar îl ține viu în inima noastră. La revedere, Fenella, scumpo! Ne vedem miercuri.

– Dacă îți vei recupera energia până atunci! spuse Petra, trimițându-i un sărut pe drumul spre ieșire.

Fenella zâmbi în timp ce ușa se închidea în urma lor. În ultimele zece minute, începuse să simtă o ușoară greață și o luaseră crampele. Îi venise menstruația. Asta explica starea ei de moleșală și disconfort. Dar, în loc să bombăne, ca de fiecare dată când se întâmpla acel disconfort lunar, se simți ușurată. Se ridică de pe fotoliu, își luă ce îi trebuia din dulap și se îndreptă spre baie. Așadar, scăpase de eventualele consecințe ale neglijenței lor din seara precedentă. Trebuia să-i trimită un mesaj lui Edward, ca să-l liniștească și pe el.

Tocmai se instala din nou în poziția ei ghemuită din fotoliu, când Alice intră cu un pachet învelit în hârtie maro.

– Asta tocmai a sosit pentru dumneavoastră, domnișoară Fenella. Cum vă mai simțiți? Pot să vă aduc ceva?

– Ceva pentru crampe, Alice, spuse ea, luând coletul și dezlegând rapid sfoara, Vin fiert, adăugă ea, amintindu-și brusc de căldura condimentată și liniștitoare a băuturii. Crezi că cei de la bucătărie ar putea să-mi prepare o cană? Asta ar fi tot.

– Vi-l prepar eu, domnișoară Fenella. Și vă aduc și una din noile tablete pe care le ia Lady Grantley pentru dureri de cap.

– Aspirină, vrei să spui? Nu, doar vinul fiert, Alice. Nu am nevoie de nimic mai puternic.

– Ei bine, dacă sunteți sigură... Tabletele acelea fac minuni împotriva durerilor de cap ale doamnei, așa mi-a spus Elsie, preciză Alice și apoi ieși din cameră.

Era adevărat, așa cum îi raportase servitoarea mamei ei lui Alice, că aspirina, noua așa-zisă tabletă-minune, ameliora frecvențele dureri de cap ale stăpânei casei. Însă Fenella decisese că propriul disconfort putea fi gestionat cu doar o zi de leneveală și un pic de vin fiert.

Deschise coletul și scoase la iveală un teanc de pagini dactilografiate. Deasupra lor era un bilet scris de mână – doar câteva rânduri,

în stilul distinctiv al lui Edward. Nu avea nici o formulă caldă de salut – de fapt, nu exista nici un fel de introducere – și nici vreo mențiune a activităților din noaptea precedentă.

Am doar două copii dactilografiate, așa că te rog să o protejezi cu prețul vieții. M-am gândit că o copie dactilografiată te va ajuta să te detașezi cumva, pentru a evita să apară vreo chestiune personală care ar putea sta în calea unui lecturi imparțiale. E.

Fenella se încruntă, gândindu-se că biletul scurt, în ciuda bruschetii stilului, dezvăluia prea clar neliniștea lui Edward, deși știa că lui nu i-ar fi plăcut ca ea să gândească așa. Și puneă și mai multă presiune pe ea. Ce avea să se întâmple dacă, după ce recitea piesa, încet și fără să fie distrasă, o ura pur și simplu? Sau decidea că era un rol prea greu pentru ea?

Ei bine, era un obstacol pe care trebuia să-l înfrunte dacă și când ajungea acolo.

– V-am adus vinul fiert, domnișoară Fenella. Și lady Grantley a spus că ar trebui să luați unul dintre comprimatele ei de aspirină. O să vă simțiți bine mai repede, spuse Alice și așeză pe măsuta de lângă fotoliu o cană care aburea și o tabletă. Așa. Iar Lord George a trecut pe aici, în urmă cu câteva minute. I-am spus lui Collins să-i transmită că nu vă simțiți bine. A zis că îi pare rău să audă asta și că speră să vă reveniți grabnic. Apoi a intrat în bibliotecă și v-a scris un bilet, spuse ea, scoțând o foaie împăturită, în timp ce privea curioasă spre teancul de hârtii din poala Fenellei.

– Mulțumesc, Alice, spuse Fenella și luă biletul, apoi ridică vinul și-i inhală aroma condimentată și liniștitoare. O să te chem dacă mai am nevoie de ceva.

– Așa să faceți. Acum, odihniți-vă! O să vă aduc puțin mai târziu o supă fierbinte și un ou moale, ca să mâncați de prânz.

Perspectiva nu i se păru Fenellei foarte apetisantă, dar îi zâmbi și îi mulțumi lui Alice. După ce servitoarea părăsi camera, luă o gură de vin și apoi deschise biletul de la George.

Draga mea, sunt devastat să aud că nu te simți bine. Sper că n-ai mâncat aseară la Marco's ceva care nu ți-a picat bine.

Știu că nu-ți place în mod deosebit să iei masa în doi. Mă întreb ce ți-a schimbat părerea. Sper că te vei simți suficient de bine pentru balul de la familia Wareham. Mama ta m-a invitat mai întâi la cină, așa că aștept cu nerăbdare să te văd atunci, dacă nu mai devreme.

Devotul tău George.

Fenella mai bău puțin vin fiert și simți cum căldura i se adună în abdomen și-i mai calmează crampele. Reciti biletul lui George. Așa cum se temuse, unul dintre tinerii beți care o abordaseră la cină îi raportase că o văzuse. În ochii lui George, ea refuzase să meargă la operă cu el, dar, în schimb, plecase la teatru cu Edward Tremayne. Ceea ce era absolut adevărat. George vedea acel lucru ca pe o palmă peste față, iar ea cu greu îl putea învinovăți pentru asta. Tonul biletului său trăda resentimente perfect justificate.

Se lăsă pe spate, închise ochii și oftă. Totul avea să fie la fel de mizerabil de haotic pe cât se temuse. Și doar din vina ei. Se angajase să participe la balul mascat alături de George, dar oare putea ea să-l calmeze, rămânând în același timp fermă în deciziile pe care le luase? Situația trebuia rezolvată, fie că Edward Tremayne era în acel tablou, fie că nu. I-o datora lui George. Erau multe femei care ar fi dat orice în schimbul unui zâmbet din partea lui. George merita să găsească pe cineva care ținea la el mai mult decât ca la un însoțitor convenabil.

Hotărâtă, lăsă deoparte biletul de la George. Avea să-i scrie mai târziu un mesaj drăguț. Pentru moment, avea treabă. Luă prima pagină dactilografiată.

Două ore mai târziu, dădea ultima foaie. Nu avea nici o îndoială în mintea ei că piesa lui Edward era genială. Dialogul se desfășura fără probleme, personajele erau clar definite – toate, cu excepția lui Rose. Ea era o dilemă, o enigmă, dar, pentru prima dată, Fenella avea o idee despre cum să o interpreteze, cum să intre în pielea personajului. Rose cea malefică era dificilă, iar portretizarea ei ar fi însemnat să-și suprimă cea mai mare parte din propria natură, însă, la urma urmei, aceea era însăși esența actoriei, își spuse Fenella. Mai trebuia doar să-și creeze istoria propriului personaj, pentru că Edward furnizase foarte puține detalii, cu excepția uciderii surorii

lui Rose. O parte din fascinația piesei stătea chiar în întrebarea: „O ucisese Rose pe copilă sau nu?” Publicul era cel care trebuia să decidă.

Iar Fenella își crease propria opinie. Încă nu o cunoștea pe Rose suficient de bine, dar începea să o înțeleagă. Avea să fie pregătită miercuri pentru lectura completă, cu restul actorilor din distribuție.

Se uită cu dezgust la tava pentru prânz pe care o adusese Alice. Nu avusese nici un chef, în urmă cu o oră, să mănânce conținutul trist și cu atât mai puțin chef avea acum. Simțea o moleșală plăcută de la vinul fiert, dar altfel era mai bine decât dimineață, iar tableta de aspirină rămăsese pe masă, neatinsă. Și îi era foame. Își aminti de pateurile cu homar.

Avea două scrisori de scris, una către George și una către Edward. Sună după Alice, care apără în câteva minute.

– Oh, domnișoară Fenella, n-ai mâncat nimic din prânz! exclamă ea.

– Îmi pare rău, Alice, dar am nevoie de ceva mai solid, spuse Fenella, zâmbindu-i ca să-i câștige înțelegerea. Brânză prăjită, poate?

Nu egala pateurile cu homar, dar era una dintre plăcerile ei din vremea copilăriei.

– Mă ocup imediat, spuse Alice și ridică tava neatinsă. Mă bucur că vă simțiți mai bine.

– Mulțumesc, Alice. Am două scrisori de scris. Îi poți cere, te rog, lui Collins să se asigure că sunt livrate personal? Cred că e prea târziu să le trimit cu poșta.

– Cu siguranță, domnișoară Fenella, spuse Alice și ieși.

Fenella dădu deoparte cuvertura matlasată și se ridică din fotoliu cu o vagă reticență. Se așeză la masa de scris, scoase o foaie de hârtie și înmuie tocul în cerneală. Scrise:

Dragă George

Se opri. Dragă George ce? Nu avea nici un chef să își ceară scuze și nu putea face promisiuni pe care nu avea nici o intenție să le respecte. Era imposibil ca lucrurile să rămână

neschimbate între ei. În cele din urmă, înmuie din nou tocul în cerneală și scrise:

Îmi pare rău că nu te-am putut primi astăzi, dar aștept cu nerăbdare să te văd aici, la cină, înainte de balul de la familia Wareham.

Cu afecțiune, Fenella.

Citi mesajul de două ori, încruntându-se. Simțea afecțiune pentru el, așa că nu era o minciună sau o exagerare. Nu avea nimic să-i spună despre referirea lui la Marco's. Putea să interpreteze cum voia el tăcerea ei în privința celui subiect. Trebuia să se mulțumească și cu atât. Mesajul era politicos, amical și la obiect. Satisfăcută, luă un plic, scrise adresa pe el, apoi își îndreptă atenția către Edward. Ronțai puțin capătul tocului, apoi începu să scrie repede.

Se lăsa deja noaptea când Edward se întoarse acasă de la facultate. Scrisoarea de la Fenella îl aștepta. Pe parcursul zilei, reușise să ignore orice gând la piesă sau la Fenella și se concentrase asupra intrigilor din *Decameron*, comparate cu cele de *Povestirile din Canterbury*, ale lui Chaucer. Fusesse o sarcină plină de provocări, pentru că nu stăpânea literatura medievală italiană foarte bine, dar proiectul de cercetare îl prinsese în vraja lui, și, pentru câteva ore, scăpase de propriile probleme, cufundat în lumea academică.

Dar vederea scrisului caligrafic al Fenellei, cu fiecare literă frumos rotunjită, așa cum te-ai fi așteptat de la o absolventă a unei școli de elită pentru fete, îl aduse înapoi la realitate. Aruncă un buștean pe foc, își turnă un pahar cu vin, se așeză în fotoliul de piele și deschise plicul.

Edward, dragul meu, am citit piesa încet și cu atenție. Consider că e minunată. Cred că acum o înțeleg pe Rose într-un mod care îmi arată cum să o portretizez. După cum știi, mi-a fost teamă că nu voi putea să o interpretez, în special partea malefică a personajului ei. Dar văd o cale de abordare și aștept cu nerăbdare ziua de miercuri, când îți voi putea arăta la ce mă refer. Mi-a fost dor de tine astăzi; amintirile din noaptea trecută sunt încă foarte

vii. Cu privire la acest subiect, țin să-ți spun că nu vor exista consecințe nedorite. Gândește-te la mine în această seară, așa cum mă voi gândi și eu la tine. F.

Edward rămase cu scrisoarea în poală, privind la foc, cu un zâmbet ușor pe buze. Abia aștepta să vină ziua de miercuri.

Capitolul 16

Miercuri dimineață, Fenella împinse ușa către atelierul lui Cedric Hardcastle, simțindu-se neobișnuit de nervoasă. Citise *Safir* de atâtea ori în ultimele două zile, încât simțea că putea să recite piesa pe dinafară. Dar ce avea să se întâmple în următoarea oră era hotărâtor, atât din punct de vedere artistic, cât și în ceea ce privea viitorul relației sale cu Edward.

– Bună dimineața tuturor, salută ea grupul adunat în jurul mesei cu un zâmbet cald. Îmi pare rău că v-am lăsat baltă pe toți data trecută.

– Suntem onorați că ni te-ai alăturat în această dimineață, declară Cedric pe un ton aspru, privind-o pe sub sprâncenele încruntate.

– Și eu sunt onorată, răspunse Fenella plăcut, ignorând tonul lui Cedric, pe care nu avea de gând să-l lase să o intimideze. Se pare că lipsește domnul Tremayne, spuse ea, uitându-se în jur.

– Nu-i așa, domnișoară Grantley. Iată-mă, spuse el, intrând pe ușa din spatele ei, Ah, ce bine, observ că ai scenariul cu tine, adăugă și luă cu oarecare nelinește copia din mâna Fenellei.

Probabil era excesiv de nerăbdător să își recupereze odrasla, reflectă amuzată Fenella.

– Toți ceilalți au avut șansa să citească piesa? întrebă el și primi un murmur de răspunsuri pozitive din jurul mesei. Și toți sunteți îndeajuns de familiarizați cu rolurile voastre?

– Am stabilit deja că toți cei din jurul mesei sunt pregătiți pentru lectură, Edward, interveni brusc Cedric.

Fostul actor nu avea de gând să-l lase pe autor să își asume rolul de regizor. I se întâmpla des să dea de autori care nu voiau să-și lase creațiile sub autoritatea altor persoane.

Edward părea surprins de intervenție, iar Fenella putea citi în ochii lui că se pregătea să răspundă cu una dintre replicile lui tăioase. Așa că se băgă repede în discuție.

– Sunt convinsă că toată lumea este la fel de încântată ca mine să facă parte din acest proiect, spuse ea și se așază la masă. Abia aștept să încep, adăugă și întinse mâna către dosarul pe care Edward încă îl ținea în mână. Pot să iau înapoi scenariul? Îl știu aproape pe de rost, dar m-aș simți mai confortabil să-l am în față.

Cu un mare efort mental, Edward se decise să-i dea dosarul.

– Bineînțeles, domnișoară Grantley.

– Oh, sunt sigură că putem renunța la formalități, Edward, murmură Fenella, fluturând din gene cu intenția de a-l scoate din starea de tensiune. Din experiență, știa că tensiunea ar scoate la iveală ce era mai rău din temperamentul lui Edward, ceea ce ar fi stricat tuturor șansa la o dimineață liniștită. Avem mult de lucru împreună. Sunt sigură că lucrurile vor merge mai bine dacă ne relaxăm unii în compania celorlalți, preciză ea.

Ochii lui se îngustară, și, pentru o clipă, Fenella avu senzația că mersese prea departe, că luase prea repede inițiativa. Dar apoi văzu cum mușchii tensionați din jurul gurii lui se relaxau, în timp ce o licărire de înțelegere îi apărea în ochii albaștri.

– Sunt sigur că ai dreptate, ca de obicei, Fenella. Atunci, să renunțăm la formalități... Cedric, sunt gata când ești și tu.

– Actul unu, scena unu, spuse Cedric, bătând cu palma în masă. Cora intră în salon...

Timp de aproape o oră, lectura continuă fără întreruperi, și Fenella aproape că începea să se bucure. Poate aveau să încheie acea dimineață fără comentarii caustice. Edward își lua notițe, scriind cu înverșunare în vreme ce stătea pe scaunul înalt din colțul încăperii, dar altfel era pace.

Dar ea se relaxase prea devreme. Petrecuse mult timp încercând să-și dea seama cum să o înfățișeze pe Rose într-o scenă deosebit de complexă și crezuse, într-un final, că găsise o interpretare care părea fidelă personajului. Așa că se lansă în scenă, încrezătoare în viziunea ei, când fu brusc întreruptă de Edward, care sărise de pe scaun.

– Nu, nu asta simte ea! exclamă el, ajungând la masă din trei pași mari. Fenella, nu ai înțeles ce se întâmplă aici. Rose plănuiește...

– Putem vorbi afară, te rog? îl întrerupse Fenella fulgerându-l cu privirea. Era hotărâtă să nu lase certurile lor să devină spectacole publice. Există anumite lucruri pe care nu cred că le înțelegi,

Edward, spuse ea și se ridică. Cedric, ne scuzi, te rog? spuse ea și porni spre ușă.

Edward ezită o clipă, debusolat de plecarea ei abruptă. Apoi furia lui se ridică la cele mai înalte cote. O urmă și trânti ușa în urma lor.

– Ce naiba e asta, Fenella? Faci o greșală...

Fenella stătea pe hol, cu brațele încrucișate.

– Nu am greșit, interveni ea, cu voce scăzută, dar fermă. Poate că văd scena diferit de cum o vezi tu, dar viziunea mea este la fel de legitimă ca a ta.

Nevoia ei de a-și susține poziția, interpretarea artistică, o umplu de o pasiune intensă, o făcu să se simtă din nou vie și entuziastă, iar sentimentul acela nu avea nici o legătură cu nopțile excitante petrecute într-un bordel.

Edward părea uluit.

– Cum poți să crezi așa ceva? Rose e creația mea. O cunosc pe dinafară.

– Nu, te înșeli, spuse ea pe un ton neutru. Da, ai conceput-o, ai pus-o pe hârtie, dar, până când o interpretează cineva, ea rămâne doar atât – cuvinte pe hârtie. Sunt, cu siguranță, cuvintele tale atunci când se află pe hârtie, dar sunt plate și fără substanță până când le rostește cineva. Putea să vadă din expresia lui uimită și furiasă că el nu își dăduse niciodată seama că opera lui avea nevoie de altceva – de altcineva – pentru a fi completă, un personaj tridimensional. Este de datoria mea să pun carnea pe schelet, Edward.

– Dar îmi alterezi viziunea, spuse el. Dacă nu respectați viziunea mea despre personaj, piesa nu va mai avea nici un sens.

– Nu, cred că te înșeli, replică ea, în picioare, cu brațele încrucișate, nemișcată, cu o privire hotărâtă. Există loc pentru interpretări; nu ar fi o piesă de teatru dacă n-ar exista. La urma urmei, avem o întrebare centrală la care nu se răspunde niciodată cu adevărat. A omorât sau nu copilul? Vrei ca publicul să își formeze propria opinie. Eu mi-am format-o pe a mea. Dar cred că știu cum să păstrez ambiguitatea pentru audiență.

Făcu o pauză, așteptând ca el să spună ceva, dar Edward rămase tăcut. Ochii lui albaștri și strălucitori păreau să-i pătrundă în cele mai ascunse gânduri. Însă fața lui era lipsită de expresie,

și ea nu-și putea da seama dacă ceea ce îi spunea ajungea sau nu la mintea lui. Dar cel puțin nu mai era exploziv.

În cele din urmă, ea îl întrebă:

– Vrei să fac asta sau nu, Edward?

Întrebarea păru să-l smulgă din reverie.

– Bineînțeles că vreau. Cum poți să te gândești că nu aș vrea?

– Foarte ușor, răspunse Fenella. E de ajuns să mă uit la expresia ta. Ascultă-mă, Edward! Trebuie să mă lași să o interpretez așa cum simt eu. Eu sunt Rose. Pentru că, altfel, nimic din toate acestea nu ar mai avea rost. Dacă nu mă lași să o joc așa cum o simt eu, atunci va trebui să găsești pe altcineva care să o interpreteze.

Edward se frecă la ochi. Dacă insista cu viziunea pe care o avea, atunci Fenella urma să refuze rolul. El era absolut convins că ea era persoana potrivită s-o joace pe Rose. Dacă o dorea, trebuia să o lase să interpreteze personajul în felul ei. Dar renunțarea la controlul asupra celui lucru prețios, la care muncise din greu atât de mult timp și care îi era mai drag decât orice pe lume, îl făcea să se simtă ca și cum cineva smulsese o bucată din el.

– Vrei să ai încredere în mine? întrebă Fenella, întinzând o mână pentru a-i atinge brațul. Promit că voi asculta tot ce ai de spus, că vom discuta când avem viziuni diferite. Dar, în schimb, trebuie să promiți că mă ascuți, că nu-ți pierzi cumpătul și nu devii nesuferit, așa cum obișnuiești.

El tăcu o clipă, dar nu își îndepărtă brațul de atingerea ei. În cele din urmă, spuse:

– Știi cum să conduci negocierile pentru o înțelegere, domnișoară Grantley.

– Deci avem o înțelegere? întrebă ea, cu capul plecat într-o parte, o imagine care îl făcea să se gândească la o vrăbiuță curioasă.

– Presupun că da, spuse el și o luă de mână. O să te ascult azi fără să mai zic un cuvânt. Dar voi continua să iau notițe, și, când se termină lectura, le vom parcurge împreună și vom încerca să ajungem la un consens. De acord?

– De acord. Acum, hai să ne întoarcem în sală înainte ca toată lumea să se decidă să plece acasă.

Edward o urmă înapoi în cameră și se așeză la loc pe scaun, zâmbind sub formă de scuză spre actori. Nu spuse nimic și ignoră privirea lui Cedric.

O oră mai târziu, lectura se încheie, și un lung moment de tăcere se lăsa la masa actorilor.

– Sunt epuizat, spuse unul dintre ei, cu un oftat. M-am simțit pe alocuri de parcă mă înecam în emoții. Tu cum te simți, Fenella? Cred că e foarte greu pentru tine.

Edward arăta de parcă era pe cale să spună ceva, dar Fenella interveni înainte ca el să apuce să deschidă gura:

– Este epuizant, Meg, sunt de acord. Dar am simțit că, per ansamblu, ajungem la un fel de înțelegere comună. A mai simțit cineva asta?

– Eu cu siguranță am simțit-o, anunță Cedric. Avem un drum lung de parcurs, dar mai e timp să ne familiarizăm cu scenariul, înainte de repetițiile pe scenă. Încă nu am găsit locul potrivit. Am dreptate, Edward?

Edward încuviință din cap.

– Mă duc să mă uit la un spațiu comunitar, în Fulham, în această după-amiază.

– În Fulham! exclamă Robert. Dar este atât de departe de zona frecventată de iubitorii de teatru. Cine o să meargă până în Fulham ca să vadă un grup obscur de actori care joacă o piesă obscură?

– Depinde de publicitate, interveni repede Fenella. Am contacte, prieteni, sunt sigură că toți avem, care ar putea să ne ajute să ne promovăm, să se organizeze ca să ne susțină. În afară de asta, adăugă ea, suntem abia la început.

– Îți mulțumesc pentru optimism, Fenella, spuse Edward, deși nu părea deloc recunoscător. Se ridică de pe scaun și își puse agenda în buzunarul interior al jachetei, apoi adaugă: Dar, până când vom avea o piesă pregătită în totalitate pentru public, e drum lung. Așa că eu consider că e prematur să vorbim despre punerea în scenă. Avem un drum foarte lung de parcurs până acolo, prieteni, judecând după cum au mers lucrurile în această dimineață, spuse el, în timp ce își înfășura fularul în jurul gâtului. Vă doresc tuturor o dimineață bună în continuare, adăugă și ieși, lăsând ușa să se trântască în urma lui.

Fenella era singura din încăperea care nu rămăsese surprinsă de plecarea iritată și hotărâtă a lui Edward. Însă și ea se resimțea profund, atât în nume propriu, cât și pentru colegii ei, după critica implicită pe care el o adusese muncii lor din acea dimineață.

- Temperamentul de artist, spuse ea, pe un ton care se voia relaxat. Uitasem că și acesta trebuie luat în considerație. Eu cred că ne-am descurcat splendid. Tu ce crezi, Cedric?

- N-a fost prea rău, pentru o primă întâlnire, recunosc eu el. Mai trebuie șlefuit, dar asta era de așteptat în această etapă. Ne vom întâlni din nou sâmbătă dimineață, dacă vă convine tuturor, adăugă uitându-se întrebător în jurul mesei.

Se auzi un murmur de confirmări, apoi Robert declară cu sinceritate:

- Sper că nu vom fi onorați din nou, sâmbătă, cu temperamentul artistic al dramaturgului. Aș fi foarte mulțumit să repet fără să-l simt suflându-mi în ceafă. Mă enervează.

Fenella își ținu gura, deși instinctul fusese să sară în apărarea lui Edward. Dar apoi se gândi că ar fi, de fapt, un lucru foarte bun dacă el și-ar ține în frâu aroganța față de oamenii care urmau să-i îndeplinească cea mai dragă ambiție, aceea de a-și vedea piesa interpretată. Și intenționa să i-o spună.

Își luă rămas-bun și se grăbi să coboare scările și să iasă pe Gower Street. Edward o aștepta, bătând nerăbdător din picior.

- Ți-a luat ceva timp!

Fenella ridică bărbia.

- Și ar fi fost politicos din partea ta să faci la fel, replică ea și porni spre Bloomsbury Square.

- Ce vrei să spui cu asta? întrebă el, în timp ce o urma.

- Știi prea bine. Pentru că sunt sigură că ai fost învățat bunele maniere și regulile elementare ale curtoaziei, spuse ea și mări pasul. Și acum scuză-mă, mă grăbesc să ajung undeva.

Nu era tocmai adevărat. Se angajase să ia ceaiul după-amiază, în Cavendish Square, iar ceasul bisericii bătea în acel moment doar de ora prânzului. Comportamentul neplăcut al lui Edward o enervase mai mult decât își dăduse seama.

- Oh, la naiba, și acum, ce ar trebui să fac? întrebă el, pășind în fața ei. M-aș arunca la picioarele tale să-ți cer iertare, dar nu pare practic aici, spuse el cu o expresie comică, arătând spre strada aglomerată de pietoni și vehicule.

Fenella se abținu cât putu, dar până la urmă izbucni în râs, cu gândul la imaginea absurdă. Era greu să țină pasul cu obiceiul acela al lui de a-și schimba brusc starea de spirit.

— Acum, m-ai făcut să râd, se plânse ea. Și nu vreau. Ești imposibil de nepoliticos, Edward Tremayne.

— Știu, admise el, cu o tentativă neconvingătoare de zâmbet penitent. Mă ierți?

— Nu sunt eu cea căreia trebuie să-i ceri scuze; sunt toți ceilalți. Au dat ce e mai bun din ei pentru piesa ta, iar tu le-ai răsplătit eforturile cu dispreț, spuse ea și încercă să treacă pe lângă el, însă Edward îi puse o mână pe braț, ca s-o rețină.

— Nu, nu poți pleca așa, Fenella. Nu vreau să ne despărțim în asemenea termeni; lucrurile se vor acutiza și nu vom reuși nicio dată să rezolvăm nimic. Am spus că îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul și accept că ar trebui să-mi cer scuze față de ceilalți, doar că asta nu se va întâmpla chiar în acest moment. Le voi spune ceva sâmbătă. Acum, vino să iei masa cu mine, și vom discuta pe baza notițelor mele.

Fenella se încruntă. Obiceiul de a mătura obiecțiile sau dorințele ei, dacă nu coincideau cu ale lui, făcea parte dintre trăsăturile lui cele mai enervante, iar asta spunea ceva. În același timp, era de acord cu ideea că problemele nu trebuiau lăsate să se adune și să se acutizeze. Ar fi fost ușor să cedeze, dar o cuprinsese încăpățânarea: refuza să-și lase propriile nemulțumiri legitime date la o parte ca și cum ar fi fost mai puțin lipsite de importanță decât ale lui.

— Nu mi-e foame, Edward, și sunt prea epuizată după lecturile de dimineață ca să mai găsesc energia să mă uit peste notițele tale. Să ne despărțim prieteni acum și o să ne vedem mâine, probabil.

— Nu te bosumfla, Fenella! Nu ți se potrivește, spuse el pe un ton tăios.

Fenella simți cum toată furia pe care încerca să o controleze îi tâșnea la suprafață.

— Oh, cum îndrăznești să mă acuzi că mă bosumflu? întrebă ea mândră, ignorând mulțimea din jur. Nu sunt un copil. Dintre noi doi, tu ești cel care se comportă copilărește. Totul trebuie să fie așa cum vrei tu. Iar, dacă nu este, intri cu bocancii peste opiniile și sentimentele celui care a îndrăznit să gândească altfel decât tine. Nu mai am nimic să-ți spun în acest moment și nu mai vreau să petrec nici măcar o secundă în plus în compania ta. Dă-mi drumul, spuse ea și își eliberă brațul. Când o să-ți recuperezi buna dispoziție,

trimite-mi un mesaj și vom discuta despre reacțiile tale vizavi de lectura din această dimineață.

Clocotind, se îndepărtă în lungul străzii fără să arunce o privire în urmă.

Edward făcu un pas după ea, dar apoi se opri. Nimeni nu-l provocase vreodată așa cum o făcuse Fenella. Și, chiar dacă simțea că fierbea de furie din cauza durității cu care ea îl înfruntase, nu putea scăpa de sentimentul că ea avea cumva dreptate. Se luptase pentru sine încă din copilărie, se luptase pentru a fi recunoscut și de multe ori pentru a fi observat pur și simplu, așa că să se poarte astfel cu cei din jur devenise un obicei. Dar Fenella îl forța să se vadă pe sine așa cum îl vedeau alții, atunci când era morocănos și solicitant. Și nu mai era sigur că era mulțumit de el însuși.

Și acum, ce avea de făcut? O văzu pe Fenella, cu spatele ei drept, cum se strecura printre oamenii de pe trotuarul aglomerat și se abținu cu dificultate să nu o urmărească. Observă cum se grăbește spre o trăsură și dispare în ea.

Ce făcea un bărbat în acele condiții? Trimitea flori, o scrisoare în care își cerea iertare, zăbovea pe Albemarle Street, cu ochii la ferestrele ei, sperând s-o vadă?

Sau lua cu asalt cetatea?

Cu un oftat, Edward își îndreptă pașii către Praed Street. Plimbarea lungă prin frig avea să-i facă bine. Asaltul cetății trebuia să aștepte până când își recupera echilibrul – și, cu puțin noroc, Fenella și-l recupera și ea pe al ei.

Capitolul 17

– Pari foarte nemulțumită, draga mea. Ce ți s-a întâmplat de ești atât de încruntată? întrebă Diana, ridicându-se de la masa la care lua ceaiul, când Fenella intră la ea în salon, mai târziu în acea după-amiază. Cine te-a enervat?

– Oh, par nemulțumită? replică Fenella, scoțându-și pălăria, o aiureală care îi displăcea profund, deși o luase în acea zi, pentru că se potrivea cu dispoziția ei întunecată. Ei bine, nu e de mirare, având în vedere circumstanțele, adaugă ea și își aruncă haina și pălăria. Unde e Petra?

– O să vină și ea într-un minut. A trimis mesaj că întârzie, ceva legat de fratele ei, spuse Diana, reluându-și locul. Să o așteptăm ca să ne spui amândurora ce s-a întâmplat de ești atât de supărată? întrebă ea, apoi îi turnă Fenellei ceai într-o ceașcă delicată. Ia niște fursecuri! Cele de la Fortnum sunt cele mai bune, o asigură ea, întinzând farfuria cu dulciuri.

– Mulțumesc, spuse Fenella și mușcă din fursec. Poate o să-mi mai îndulcească dispoziția, comentă ea, îndepărtând câteva firimituri de pe bluza de mătase în dungi pe care o purta.

– Ei bine, stau ca pe ghimpi, declară Diana. Bănuiesc că are de-a face cu domnul tău Tremayne? întrebă, ridicând sugestiv din sprâncene.

– Nu era prea greu de ghicit, răspunse Fenella, sorbindu-și ceaiul. Nici nu știu când am mai fost atât de supărată. Oh, și nu e domnul meu.

– Așteptați-mă, se auzi din hol vocea Petrei. N-aveți voie să discutați secrete fără mine.

– Nu e tocmai un secret, Petra, dar nu-ți face griji, te așteptăm, o liniști Fenella, în timp ce se sărutau pe obraji. Ești de-a dreptul strălucitoare zilele astea, spuse ea, admirându-i pălăria cu boruri

largi, care avea prinsă de panglică o pană roșie de struț. Mi-aș dori să pot purta și eu o pălărie ca asta. Și ador eșarfa aceea din pene.

– Oh, vremea de afară începuse să mă deprime, așa că am încercat să mă înveslesc cu ținuta asta, spuse ea, scoțându-și pălăria, eșarfa din pene și haina. Ceai, te rog, sunt leșinată de sete, spuse ea, cufundându-se pe canapea, alături de Fenella. Luă o înghițitură zdravănă de ceai din ceașca întinsă de Diana și apoi oftă mulțumită. Ia spune, scumpo, ce te-a supărat atât de tare? i se adresă ea Fenellei, cu un zâmbet încurajator.

Fenella ezită.

– Nu știu cum se face, dar compania voastră a făcut să-mi cam treacă supărarea. Și aproape că mă bucuram de ea. Indignare îndreptățită, așa cred că s-ar putea numi.

– Dar ce a provocat-o? o îndemnă Diana.

Ea și Petra ascultară cu atenție relatarea evenimentelor din acea dimineață. Fenella nu-l cruță pe Edward; nu vedea de ce ar fi făcut-o.

– Omul ăsta este vreodată politicos? întrebă Petra în stilul ei obișnuit, simplu și direct. Iartă-mă, Fenella, dar încep să mă întreb ce vezi la un asemenea om.

– Nu te învinuiesc, spuse Fenella oftând. Asta mă întreb și eu destul de des. Dar...

Restul propoziției dispăru într-un oftat.

– Dorință fizică? întrebă Diana.

– Da, cu siguranță, aprobă Fenella cu un zâmbet strâmb. În această privință, nu mă mai satur de el. Pe deasupra, mai e și amuzant, înspăimântător de inteligent, susține toate opiniile corecte atunci când vine vorba despre politică și lucruri de genul acesta. Și chiar e o companie atât de plăcută și...

Se opri în mijlocul frazei și sorbi din ceai.

– Și? întrebă Diana.

Fenella își strânse buzele.

– Este greu de descris, dar nu știu... M-am simțit în ultima vreme... Care este cuvântul? Deprimată, spuse ea. Știți, când cerul pare întotdeauna gri și viața nu are culoare. Știți la ce mă refer?

– Cred că da, răspunse Petra. Sinceră să fiu, draga mea, și eu, și Diana am observat că nu erai bine, parcă nu erai tu. Dar, de când l-ai cunoscut pe Tremayne, pari mult mai plină de viață, așa cum erai pe vremuri.

Fenella încuviință din cap.

– Exact așa mă face să mă și simt. Mă înnebunește din când în când. Îmi vine să-i trag una în cap, dar apoi mă face să râd, mă entuziasmează și mă face să mă răzgândesc. Vreau să aflu lucruri, sunt deodată interesată de ce se petrece. Iar Rose mă fascinează. Nu mă pot opri să mă gândesc la ea, la cine și la ce este ea cu adevărat și cum să o fac reală pentru public, spuse Fenella și se uită neajutorată la prietenele ei. Are sens ce spun?

– Da, e stilul tău, admise Diana. Întotdeauna ai fost un pic mai complicată.

– Deci clar trebuie să perseverezi cu piesa, declară Petra. Și perseverează și cu Edward, oricât de mult ai fi de tentată să-i tragi una în cap.

Fenella izbucni în râs, simțindu-și brusc inima mai ușoară.

– Da, mi-e teamă că așa o să fie. Aproape am ajuns la un punct în care Edward și *Safir* sunt inseparabili, zise și clătină din cap cu resemnare. Știu că de aceea devine atât de tensionat atunci când piesa este expusă altor oameni, iar, când e tensionat, e imposibil. Știe că nu are de ales dacă dorește ca piesa să fie interpretată, dar nu poate suporta ideea ca altă persoană să aibă ceva de spus în privința creației lui.

– Așadar, întrebarea este, de fapt, cât din varianta imposibilă a lui Edward ești pregătită să suporti, spuse Diana, întinzând mâna după un fursec.

– Ei bine, parcă nu mi-am atins limita, răspunse Fenella. Și nu știu dacă asta nu cumva face din mine o victimă de toată jena.

Petra râse.

– Tu, o victimă, Fenella? Bineînțeles că nu ești. Mi se pare că prietenul nostru Edward se luptă cu niște demoni personali destul de aprigi, iar tu ai înțeles asta. Mi se pare rezonabil să-i mai slăbești puțin lațul...

– Atât cât să se poate spânzura cu el? Fenella zâmbi ironic, apoi se uită la ceas. Trebuie să fug, dragile mele. Am un vraf de scriitori de gestionat, iar mama spune că are nevoie de ajutorul meu cu cina de dinainte de balul de la reședința Wareham. Deși nu înțeleg de ce are nevoie de opinia mea, că tot ea decide ce va servi la masă. Cred că încercă să mă facă să mă simt utilă. Sau, cel mai probabil,

adăugă ea, clătinând din cap, încearcă să mă antreneze pentru rolul de gazdă în înalta societate, pe care speră să-l am într-o bună zi.

— Încă mai speră să devii Lady Headington? întrebă Diana.

— Probabil, răspunse Fenella oftând. Și va trebui să o dezamăgesc, deși nu a spus niciodată în mod deschis că asta speră. Oh, cum de a devenit viața dintr-odată atât de complicată? Nu, nu-mi spuneți! E numai vina lui Edward Tremayne, zise ea, trăgându-și mânușile. La revedere, scumpele mele. Pe curând...

Le sărută pe amândouă pe obraji și apoi plecă. Un servitor îi deschise ușa, și ieși în piață.

După-amiaza cenușie și înnorată se transforma deja în seară când ajunse acasă, nerăbdătoare să rămână puțin singură lângă căldura focului din dormitor. Nici măcar vrafal de corespondență care o aștepta nu i se mai părea o corvoadă. Collins îi deschise ușa casei și o salută.

— Îți transmiți, te rog, lui Alice, că nu o să am nevoie de ea până la ora de culcare? spuse Fenella și se îndreptă spre scări, știind că servitoarea ei avea să aprecieze să aibă o oră pentru ea în care să nu fie întreruptă de chemările stăpânei.

Edward stătea pe trotuarul din fața reședinței Grantley de pe Albemarle Street, uitându-se la ferestrele acum luminate și întrebându-se dacă vreuna dintre cele din față era de la dormitorul Fenellei. Îi fusese imposibil să se mai concentreze asupra vreunui cuvânt din *Decameron*, așa că își petrecuse cea mai mare parte a zilei analizând cel mai bun mod de a lua cetatea cu asalt. Iar acum, venise timpul. Apăsă hotărât soneria de la intrare, apoi se dădu puțin înapoi.

Collins deschise și îl privi pe bărbatul care stătea afară.

— Buna seara, domnule.

— Domnișoara Grantley este acasă? întrebă Edward și îi întinse cartea de vizită.

Collins luă cartea de vizită. Îl recunosc pe gentlemanul care o însoțise pe domnișoara Grantley la teatru.

— Permiteți-mi să verific, domnule, spuse el și deschise larg ușa.

Edward păși în căldura holului. Casa în care locuia el părea atât de rece și de învechită prin comparație, un lucru care nu-i mai trecuse niciodată prin cap până în seara aceea. Eleganța reședinței din oraș a familiei Tremayne îl lăsase mereu rece, la fel și cheltuielile

fastuoase pe diferite lucruri luxoase care făceau viața mai plăcută. Preferase agitația din lumea teatrului și apartamentele simple, dar confortabile ale mamei sale de pe Long Acre, care erau întotdeauna pline de prietenii ei din lumea artistică. Brusc, îl cuprinse neliiniștea. Cum de reușise Fenella să se adapteze așa ușor în camera lui sărăcăcioasă din Praed Street? Să fi fost ea o actriță chiar atât de bună?

– Oh, bună seara.

Edward se întoarse la auzul unui glas blând de femeie. Lady Grantley intrase în hol, venind din bibliotecă. Îi zâmbi întrebător lui Edward.

– Bună seara, Lady Grantley, spuse el și se înclină. Sunt Edward Tremayne. Am venit sperând să o văd pe fiica dumneavoastră.

– Aha, înțeleg, spuse Lady Grantley și privi ostentativ spre pendula din hol, ceea ce îl făcu pe Edward să tresară.

Orele convenționale de vizită se terminaseră de mult.

– Collins s-a dus să o anunțe pe Fenella?

– Da, doamnă. Îmi cer scuze pentru ora târzie, dar era ceva urgent, despre care aveam nevoie să discut cu ea.

– Înțeleg, spuse Lady Grantley cu un zâmbet vag, ușor nedumerit. Ei bine, mă scuzați, adăugă și trecu în grabă pe lângă el, în direcția scărilor.

Edward se plimba pe hol, întrebându-se de ce întârzia Fenella. Își spuse că, dacă ea ar fi refuzat să-l vadă, majordomul l-ar fi anunțat deja, iar el nu ar mai fi trebuit să aștepte neliiniștit în holul casei Grantley.

Ușa de la bibliotecă se deschise și în pragul ei apărură Lord Grantley. Îl privi pe vizitator prin pince-néz.

– Bună seara?

Întrebarea se vedea clar în sprâncenele ridicate, în buzele care nu zâmbeau.

– Edward Tremayne, domnule. Speram să pot vorbi cu domnișoara Grantley.

– Îmi pare foarte rău că te-am făcut să aștepți, Edward.

Se simți ușurat când auzi vocea melodioasă a Fenellei și o văzu coborând în grabă scările.

Nu fusese sigură cum să-l întâmpine după ce îi confirmase lui Collins că avea să-l primească pe vizitatorul neașteptat și inoportun.

Dar, când îl văzu față în față cu tatăl ei, își dădu seama că exista o singură variantă de abordare. Așa că îi zâmbi călduros și îi întinse mâna când ajunse la el.

– Tată, îl cunoști pe domnul Tremayne?

– Acum, îl cunosc, spuse Lord Grantley. Bună seara încă o dată, domnule Tremayne.

Edward se înclină din nou.

– Îmi dau seama că este o oră nepotrivită pentru vizite, domnule, dar am ceva foarte urgent și important de discutat cu Fenella.

– Și sunt convins că nu e treaba mea, zise zâmbind Lord Grantley. Vă rog să mă scuzați, merg să mă schimb pentru cină, spuse el.

Salută din cap și dispăru spre scări.

– Doamne! Edward clătină îngrozit din cap. În nerăbdarea mea de a te vedea, am uitat care sunt orele potrivite pentru vizite.

– Oh, nu-ți bate capul cu asta. Tatăl meu nu e genul căruia să-i pese de regulile sociale, cu excepția cazurilor în care sunt în interesul său. Mama o să fie curioasă, dar nu o să-și bage nasul. Vino în bibliotecă!

Fenella îl conduse spre încăperea plină de cărți.

– Vin de Xeres sau preferi whisky? întrebă ea de lângă bufetul pe care erau expuse mai multe băuturi. Sau orice altceva. Ia să vedem ce mai avem pe aici, spuse ea examinând pe rând sticlele: gin, coniac. Poate vin de Bordeaux? întrebă ea ridicând una dintre sticle.

– Whisky, te rog. E o seară rece.

Fenella turnă whisky într-un pahar și i-l duse acolo unde stătea, cu spatele la foc. Se întoarse să-și toarne vin de Xeres, apoi se așeză pe brațul unui fotoliu, privindu-l întrebător.

– Cui datorez această onoare, domnule Tremayne?

El clătină din cap.

– Te rog, nu te juca, Fenella! Știi că sunt aici pentru a rezolva lucrurile între noi, spuse el și își ridică mâinile cu palmele în sus, spre ea. Scumpo, nu suport să fiu la cuțite cu tine. Și nu știu de ce, pentru că nu mă deranjează să fiu așa cu alți oameni. Dar e ceva legat de tine... Făcu un pas înainte, îi apucă ferm mâinile și îi mângâie palmele cu degetele mari. De vocea ta, de acești minunați ochi cenușii, de frumusețea ta diafană, de spiritul provocator... oh, de toată esența ta, spuse el și îi ridică mâinile la buze, depunând un sărut în fiecare palmă. Am nevoie de tine, Fenella. Am nevoie să o joci

pe Rose, am nevoie să fac dragoste cu tine, să vorbesc cu tine, să te simt. Am nevoie de tine în viața mea, ca să-i dai culoare și textură.

La început, cuvintele lui îi produsese Fenellei un val de plăcere, de căldură, un sentiment care răspundea nevoii ei de el. Dar apoi, pe măsură ce cuvintele lui luau o formă concretă, simți un dram de îndoială. Prima lui nevoie declarată fusese aceea ca ea să o joace pe Rose. Toate celelalte decuseseră cumva din asta. Și cât de autentice erau acele sentimente descrise cu atâta eleganță și pasiune? În ciuda iritabilității egocentrice, a grosolăniei nediluate, atunci când îl apucau nervii, Edward putea fi deseori de-a dreptul fermecător, chiar irezistibil. Dar oare juca teatru cu acel farmec, pentru că avea nevoie de ea, pentru piesă?

– Fenella, spune ceva, pentru numele lui Dumnezeu, insistă el, pătrunzându-i în gânduri și accentuându-și strânsoarea asupra mâinilor ei. Tocmai mi-am deschis inima față de tine, iar tu nu faci decât să mă privești cu un aer confuz.

– Dar chiar sunt confuză, spuse ea. De câte ori sunt cu tine, mă simt ca într-un roller coaster. Acum, mergem într-un sens, în următoarea secundă, o luăm în cu totul alt sens...

– Presupun că merit asta, spuse el, eliberându-i încet mâinile. Vino cu mine în această seară, și promit că o să am grijă să avem amândoi un traseu lin, zise el. Ce spui?

– Nu sunt îmbrăcată pentru cină, protestă ea.

– Nu trebuie să te îmbraci pentru o cină cu Ned, spuse el.

El o privi cu un zâmbet ușor pe buze, în timp ce-i citea trăsăturile expresive, și înțelesese că ea își dăduse seama imediat ce-i oferea: o seară în compania teatrului, departe de provocările și de iritățile pe care le aduceau compania și ambițiile lui Edward Tremayne. Văzu și străfulgerarea rapidă de anticipare fericită din ochii ei, scânteia de entuziasm, și își dădu seama că făcuse mișcarea corectă.

– Mă duc să-mi iau haina, spuse Fenella. Așteaptă-mă aici, lipsesc doar un minut. Mai pune-ți ceva de băut, adăugă ea și ieși grăbită în direcția camerei ei, chiar când se auzi gongul.

O găsi pe Alice la ea în dormitor, așteptând-o.

– Alice, spuse ea, o să ies în oraș în seara asta. Nu mă îmbrac cu nimic special, pentru că va fi doar o ieșire informală, cu un prieten. O să scriu repede un mesaj către Lady Grantley.

Se așează la masa de scris și mângâie câteva rânduri înainte de a-i înmâna foaia împăturită lui Alice.

– Poți, te rog, să-i dai asta mamei mele? Și apoi ești liberă pentru restul serii. Nu e nevoie să mă aștepți.

Alice luă scrisoarea.

– Desigur, domnișoară Fenella. Sunteți sigură că nu veți mai avea nevoie de mine în această seară?

– Absolut, spuse Fenella și își trase pe ea haina de zibelină.

Poate că o rochie de seară nu era potrivită pentru această ieșire, dar nu avea nici un chef să înghețe în haina ei mai puțin luxoasă de lână. Își ridică gulerul ca să-și acopere urechile, își luă mănușile și manșonul și ieși în viteză.

Alice clătină din cap în urma ei, șocată de plecarea intempestivă, gândindu-se că stăpâna ei se comporta tare ciudat de la o vreme. Merse să-i ducă scrisoarea lui Lady Grantley, care era la ea în dormitor, îmbrăcându-se pentru cină.

Lady Grantley citi cu încruntare rândurile scrise în grabă de Fenella. Și ea observase ceva diferit la fiica ei în ultimele câteva săptămâni. O vreme, înainte de asta, păruse tristă, lipsită de strălucirea ei obișnuită. Mama ei pusese acest lucru pe seama vremii, a zilelor scurte și a cerului cenușiu. Presupusese că fiica ei avea să revină la starea ei obișnuită odată cu începerea sezonului de baluri, când urma să fie prinsă în vârtoarea evenimentelor sociale.

Dar, de curând, simțise ceva imprevizibil la Fenella. Fata ei nu fusese niciodată adepta convențiilor rigide; ea și prietenele ei avuseseră mereu o latură rebelă când venea vorba despre protocol, dar nu depășiseră niciodată limitele, așa că societatea, deși mai bâzâia ici și colo, nu protesta foarte mult. Dar Lady Grantley detectase în ultimul timp la Fenella o accentuare a laturii rebele. Că primise un bărbat în vizită la o oră nepotrivită mai era cum mai era, dar faptul că ieșise, în mod clar din impuls, atât de târziu în oraș – și doar în compania lui – o cam îngrijora. Și ce avea să se întâmple cu Lord George Headington, având în vedere circumstanțele?

Se răsuci pe scaunul de la măsuța de toaletă când auzi ușa de comunicare dintre dormitorul ei și cel al soțului deschizându-se în spatele ei.

– Dragul meu, l-ai întâlnit în hol pe vizitatorul Fenellei? Edward Tremayne cred că a spus Fenella că se numește.

Lord Grantley, imaculat în ținuta de seară, ținea în mână un pahar mare de whisky. Se aplecă și sărută obrazul pudrat al soției.

– Da. Părea un tip destul de inofensiv, spuse el, stând în spate, pentru ca ea să se poată vedea în oglindă.

– Ei bine, mi s-a părut o oră foarte ciudată pentru vizite, iar acum a ieșit cu el în oraș, spuse Lady Grantley fluturând biletul de la Fenella. Nici n-ar fi avut timp să se îmbrace cum se cuvenea pentru cină.

– Ei bine, Fenella poate fi uneori impulsivă, draga mea, spuse soțul, în timp ce-i lua hârtia dintre degete.

– Dar cine e omul acesta? Nu știu nimic despre el. E înrudit cu Julia și Carlton Tremayne... cu tatăl lor, Lord Pendleton?

– Cred că este fratele lor vitreg. Mi-l amintesc, l-am văzut în societate acum câțiva ani, a fost prezent pe durata sezonului, a fost ales ca membru în clubul White's, dar nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată pe acolo. Din ce îmi amintesc, prefera clubul Garrick, care este mai artistic. Dar apoi a dispărut.

– Frate vitreg? întrebă Lady Grantley. Nu realizasem că a mai fost căsătorit contele.

– Nu, draga mea, nu a fost. Potrivit unor bârfe destul de credibile de prin cluburi, Edward este fiul amantei, o actriță. Circumstanțele nașterii sale nu sunt vina băiatului, iar Pendleton, ca să fim corecți cu el, a încercat să-i ofere băiatului toate oportunitățile. L-a trimis la Eton, la Oxford, l-a introdus în înalta societate. Dar nu știu ce s-a întâmplat că, dintr-odată, tânărul a părut să devină *persona non grata* printre cei din neamul Tremayne. Și, după cum spuneam, a dispărut complet de pe scena socială.

– Ei bine, pare să fi reapărut acum, remarcă ea. Știu că nu este vina lui că s-a născut în afara căsătoriei, dar nu-mi place că Fenella e așa dezinhibată și relaxată cu el.

– Oh, Fenella știe ea ce face, declară Lord Grantley, făcând un gest de respingere a afirmațiilor soției. Are capul bine înfipt pe umeri.

– Ei bine, și totuși nu reușesc să mă liniștesc în privința acestui subiect, spuse Lady Grantley și se ridică de pe scaun, iar volanele rochiei albastre de mătase se așezară delicat în jurul ei. Aș vrea ca

scumpa mea fiică să se rezume la relația cu Lord George. Ar fi un partener mult mai potrivit pentru ea. Dacă o să fie văzută în lume cu un bărbat nepotrivit, o să piardă orice șansă de a intra într-o căsătorie avantajoasă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, draga mea! Fenella și George Headington ar fi o uniune dezastruoasă. Pentru că ea i-ar face lui viața un coșmar și ar fi la rândul ei complet nefericită. Și cred că știi și tu asta. Fata noastră este suficient de inteligentă și de matură pentru a-și alege propriul drum în viață. Să coborâm la cină. Mi-e foame.

– Presupun că ai dreptate, spuse Lady Grantley, acceptându-și înfrângerea cu un oftat. Întotdeauna ai dreptate. Dar, uneori, mi-aș dori ca draga noastră Fenella să fie o fată... obișnuită, spuse ea și își luă soțul de braț.

– Iar eu mulțumesc Cerului în fiecare zi că nu este o fată obișnuită, replică zâmbind soțul, în timp ce coborau scările.

Capitolul 18

Fenella se întinse leneș sub pătura groasă care acoperea patul lui Edward. Corpul ei se simțea folosit și mulțumit. Făcuse ră dragoste după o seară minunată, petrecută într-o companie plăcută, la King's Head. Iar pasiunea lor fusese pură, lipsită de orice motiv ascuns sau de nevoie nemărturisită, fără nici o semnificație în afară de bucuria fizică pură a trupurilor lor unite într-o superbă plăcere.

– Cât e ceasul? murmură ea.

– Aproape două dimineața, răspunse Edward, ridicându-se de lângă flacăra reînnoită a focului din șemineu în care băgase câțiva bușteni. Trebuie să te duci acasă?

Era dezbrăcat și îi zâmbea poznaș.

– Pari foarte mulțumit de tine, domnule Tremayne, comentă ea și zâmbi ștângărește, peste cuverturile trase până la bărbie.

– Așa mă și simt, răspunse el. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Fenella dezbătu cu ea însăși.

– Ar trebui să mă duc acasă, zise în cele din urmă. Dar nu vreau. Nu încă. E atât de frig afară și atât de minunat de cald aici! Pe deasupra, mi-ar fi greu să găsesc o trăsură la ora asta.

– Așa este. Deci s-a rezolvat. Ce zici de ceva de băut?

– Ce propui? întrebă ea cu ochi strălucitori.

– Lapte cald și coniac, răspunse el.

– Asta-i tot? se miră ea și făcu o strâmbătură comică.

– Îndură-te de mine, scumpa mea; după acel maraton, am nevoie de puțin timp ca să mă recuperez, spuse el, clătinând din cap a muștrare.

– Aș putea să te ajut cu asta, sugeră ea, dând la o parte un colț al păturii, în semn de invitație.

– Făptură nesățioasă ce ești... Nu că n-aș aprecia oferta, dar aș vrea să încălzesc niște lapte. Amândoi avem nevoie să mai prindem puteri.

Cu un oftat de resemnare, Fenella se sprijini în perne, cu pătura trasă până sub bărbie, și îl urmări cum pune un ibric cu lapte pe foc.

– M-am tot ținut să te întreb cum a mers vizita în Fulham din această după-amiază.

Edward privi primele bule care se ridicau la suprafața laptelui, apoi răspunse:

– Robert avea dreptate. Spațiul este sumbru. Și nu-mi pot imagina de ce s-ar deplasa cineva de bunăvoie într-o parte insalubră a orașului pentru a vedea o piesă a unui dramaturg necunoscut, în care nu joacă nici un actor cunoscut.

Fenella se strâmbă.

– Cred că e cam exagerat ce spui.

Edward turnă laptele într-un pahar înalt, cu spatele la pat.

– Aș vreau eu să fie. Dar mi-e teamă că e purul adevăr. Va trebui să găsim un spațiu mai primitiv pentru publicul pe care dorim să-l invităm, spuse el și se întoarse spre pat. Vrei coniac în lapte?

– Doar un strop, spuse ea, simțind cum căldura languroasă de care se bucurase până de curând începea să se împrăștie prea repede pentru gustul ei.

El turnă cu generozitate coniac peste lapte și îi aduse paharul.

– Ai grijă, e fierbinte!

Ea luă băutura și îi mulțumi din cap, inspirând aroma bogată din pahar.

– Tu nu bei lapte?

– Nu, draga mea. Am renunțat la lapte de pe vremea când eram bebeluș. Doar coniac pentru mine.

– Ce păcat! Ar trebui să încerci versiunea pentru adulți. Este foarte relaxantă – și un bun somnifer, spuse ea și sorbi cu grijă din băutură. Și ce se întâmplă? Dacă nu merge cu Fulham?

– Trebuie să găsim ceva în West End, zise hotărât Edward, așezându-se pe marginea patului, cu paharul lui de coniac.

El întinse o mână și mângâie leneș forma coapselor ei, pe deasupra cuverturii. Ea se mișcă leneș sub mâna lui.

- Pentru a atrage lumea din înalta societate, presupun. Am crezut că nu ai timp pentru oameni de genul nostru.

- De regulă, nu am. Dar îmi pot încălca principiile pentru un scop nobil.

- Ce pragmatic din partea ta, spuse Fenella, glumind doar pe jumătate. Dar ai spus la pub că nu ai resurse pentru un teatru din West End.

- Nu e chiar în întregime adevărat, spuse el pe un ton și cu un gest din care Fenella ghici că subiectul era închis. Ai terminat? întrebă el și îi luă paharul gol.

Fără tragere de inimă, Fenella dădu la o parte cuverturile și se întinse după halatul roșu de catifea.

- Unde te duci?

- La baie, îl lămuri ea, în timp ce strângea în jurul trupului halatul voluminos.

Se întoarse în câteva minute; era prea frig ca să zăbovească în camera care funcționa drept baie. Aruncă repede halatul și sări în pat.

- Ți-ai recăpătat puterile? întrebă fluturând ea din gene către el, în timp ce ridica pătura.

El stinse lămpile cu gaz și se băgă în pat, lângă ea.

- Oh, ce rece ești, protestă Fenella. Dă-mi voie să te încălzesc, spuse ea și se așează peste el, modelându-și trupul după al lui. E mai bine așa?

- Mult mai bine, admise el, băgându-și mâinile în cascada ei de păr auriu și trăgându-i chipul spre al lui.

Aproape că se lumina de ziuă când Fenella strecură cheia în ușă și intră în casa din Albemarle Street. Majordomul de noapte nu mai era de serviciu, dar restul servitorilor erau deja în picioare. Cameristele curățau cenușa și aprindeau focurile în încăperi, iar de la bucătărie se auzea agitația pregătirilor pentru micul dejun. În hol nu era nimeni, și Fenella spera să poată ajunge neobservată la ea în dormitor. O servitoare stătea în genunchi și pe coate, lustruind scara principală. Fenella trecu repede pe lângă ea, scuzându-se și salutând-o cu un zâmbet, înainte de a ajunge în sfârșit în siguranța propriei camere.

Acolo, o altă cameristă aprindea focul în șemineu. Tresări când o auzi pe Fenella intrând.

– Oh, domnișoară Fenella. Îmi cer scuze, am crezut că încă dormiți.

Fenella aruncă o privire spre pat. Era vizibil gol, dar camera era slab luminată, iar tânăra avea mult de muncă, așa că probabil nici măcar nu aruncase o privire spre pat.

– Stai liniștită, Lizzie, nu e nici o problemă. Lizzie te cheamă, nu-i așa?

– Da, domnișoară, spuse fata, apoi se ridică în genunchi și își șterse cu șorțul o pată de cărbune de pe obraz.

Focul se aprinse, trosni și învălui camera într-o strălucire caldă.

– Ar trebui să trag draperiile, domnișoară Grantley?

– Nu, nu-ți face griji. O să mă ocup eu. Fenella îi zâmbi liniștitor, apoi își aruncă haina de zibelină pe fotoliul de lângă pat.

Camerista luă fărâșul cu cenușă și ieși. Fenella începu să se dezbrace. Era abia ora șase, așa că decise să se culce până avea Alice să vină să o trezească, la ora obișnuită. În mod surprinzător, căzu aproape imediat într-un somn adânc și fără vise.

Când Alice intră și trase perdelele, lăsând să intre lumina rece de afară, trebui să facă un mare efort ca să se trezească.

– La ce oră v-ați întors? întrebă Alice, ridicând hainele aruncate de Fenella. Cred că trebuie să fi fost după miezul nopții. Nu erați aici când m-am dus la culcare.

– Nu știu exact cât era ceasul, răspunse Fenella. Dar trebuie să fi fost undeva pe la primele ore ale dimineții.

– Ei bine, beți ceaiul acesta bun și fierbinte. O să vă ajute să vă puneți pe picioare, spuse ea și-i întinse ceașca. Vă îmbrăcați pentru micul dejun?

– Nu. O să fac o baie după, preciză ea, sorbind din ceai cu ochii pe jumătate închiși.

În casa Grantley era considerat acceptabil pentru orice doamnă din reședință să își ia micul dejun în halat de casă.

La țară, pe domeniul familiei, Lady Grantley găzduia o petrecere continuă în casă. Oaspeții veneau și plecau pe tot parcursul sezonului de vânătoare și până la Anul Nou. Mama Fenellei era în elementul ei cu o casă plină de oaspeți. Îi plăcea să planifice mesele,

distracțiile, să gestioneze cu calm orice problemă ce apărea inevitabil la un moment dat.

Fenella zâmbi în sinea ei. Mama sa era admirabilă în felul ei, produsul perfect al unei educații aristocratice, victoriene; nu era de mirare că singura ei fiică i se părea o enigmă. Pe de altă parte, era extrem de îngăduitoare, reflectă Fenella, ridicându-se din pat. Avea să fie interesant să-i vadă reacția la ideea că fiica ei avea să joace pe o scenă publică. Venise momentul să afle acest lucru.

Se îmbracă într-un halat elegant de casă, își puse în picioare papuci de satin, își pieptăna părul în oglindă și îl prinse la ceafă cu o panglică albastră.

Se aplecă aproape de oglindă și își examinează tenul. În mod normal, ar fi trebuit să pară epuizată după o noapte cu acțiune multă și somn puțin, dar era fix pe dos: fața ei strălucea. Mama nu avea cum să vadă ceva în neregulă.

– Puneți-vă asta pe umeri, domnișoară Fenella, se repezi Alice cu un șal din cașmir. Mătasea arată foarte bine, dar nu ține de cald, preciză ea, așezând șalul pe umerii fetei. Coborâți să luați micul dejun, iar între timp o să vă pregătesc baia.

Fenella îi zâmbi recunoscătoare și se grăbi spre micul dejun. Departe de confortul focului din dormitor, casa i se părea rece, dar salonul de mic dejun era bine încălzit și mirosea a heringi și a mâncare indiană de pește.

Lord Grantley citea un exemplar proaspăt din *Times*. Își salută fiica privind peste marginea ziarului.

– Ce mă bucur că ni te-ai alăturat, draga mea. Nu e o plăcere pe care o avem foarte des.

– Nu, pentru că, de obicei, sunt o leneșă care doarme până târziu, recunosc Fenella, aplecându-se să-l sărute de obraz.

– Nu-i de mirare, având în vedere că umbli brambura până-n zori, spuse el, împăturindu-și ziarul. Îmi pui, te rog, niște cafea?

Fenella îi turnă cafea, apoi se așază să mănânce un ou poșat.

– Mama nu s-a trezit încă?

– Oh, o să apară imediat. Aparent, avem o criză la bucătărie. Mi se pare o oră mult prea matinală pentru așa ceva, spuse el, adăugându-și zahăr în cafea.

– Dragule, îmi pare rău că te-am făcut să aștepti... Oh, Fenella, nu mă așteptam să te văd la micul dejun. Credeam că ai stat până târziu în oraș cu domnul Tremayne.

– Așa am făcut, mamă, dar este ceva despre care doresc în mod deosebit să discut cu amândoi.

– Oh, ce emoționant, spuse Lady Grantley, cu ochii strălucind de anticipare. Este vorba despre George, draga mea?

Fenella oftă.

– Nu, mamă, nu este vorba despre George. Eu și George suntem prieteni buni, dar nimic mai mult. Și așa va rămâne pentru totdeauna. Îmi pare rău dacă te dezamăgesc.

Expresia lui Lady Grantley se schimbă.

– Oh, ce păcat! Era atât de potrivit... Dar presupun că tu știi mai bine ce simți.

– Așa este, mamă.

– Deci despre ce vrei să discuți cu noi? o îndemnă Lord Grantley, în timp ce își ungea din belșug cu pastă de anșoa o felie de pâine prăjită.

– Un rol într-o piesă de teatru, spuse ea, hotărând să înceapă destul de vag și să devină mai concretă pe măsură ce se obișnuia cu ideea.

– Oh, cât de drăguț, scumpa mea! exclamă mama ei, în timp ce își amesteca zahăr în ceai. Încă de când erai mică adorai scenetele de la festivitățile de Crăciun pe care le organizam la domeniul Grantley.

– Da, este adevărat, îmi place să joc, o aprobă Fenella. Dar aceasta nu este o scenetă de Crăciun. Este o piesă de teatru care sper să fie prezentată la Londra, peste câteva luni.

– Oh, asta e mai puțin obișnuit, spuse mama ei, privind-o oarecum pieziș. Joacă și prietenele tale în ea?

– Ce piesă e asta, Fenella? interveni Lord Grantley, înainte ca fika să poată răspunde.

– Se numește *Safir* și e scrisă de Edward Tremayne.

– Domnul Tremayne? De aceea a fost aici aseară?

– Am avut de discutat câteva aspecte legate de piesă, se eschivă ea.

– Și va fi interpretată în oraș? întrebă mama ei, care părea din ce în ce mai nedumerită. De obicei, este un divertisment care se ține la cineva acasă. Unde va avea loc? În casa cui?

– Nu se va ține acasă la cineva, încercă Fenella să-i explice. Ne-am propus să găsim un mic teatru privat, unde să punem piesa în scenă pentru prieteni și familie.

Nu era bine, reflectă Fenella. Nici măcar nu îndrăznește să sugereze posibilitatea unei producții comerciale. Poate dacă reușea să-i facă să accepte ideea unui loc public de desfășurare, restul avea să fie mai ușor.

– Ei bine, nu știu ce să spun, draga mea. Mi se pare cam neobișnuit. Tu ce crezi, iubirea mea?

– Cred că e mai mult la mijloc decât lasă Fenella să se întrevadă, declară Lord Grantley privind-și fiica. Pare că-l cunoști foarte bine pe domnul Tremayne, îi spuse el fetei.

„Dacă ar ști tata“, se gândi Fenella. Își înghiți nodul din gât și se controlă ca să nu izbucnească în râs. Problema era prea gravă ca să înceapă să se hlizească.

– L-am întâlnit la un curs de actorie la care merg de ceva timp, spuse Fenella. E o pasiune pe care o am.

– Dar nu ne-ai spus niciodată nimic despre cursuri de actorie, remarcă Lady Grantley. Cine altcineva le urmează, vreuna dintre prietenele tale?

– Nu mai merge nimeni din anturajul meu, recunosc Fenella. Dar totul este perfect respectabil, mamă. Sunt sigură că ați auzit despre cunoscutul actor clasic Cedric Hardcastle... Are un mic studio de actorie pe Gower Street, în Bloomsbury.

– Bloomsbury? Acela e un focar de socialiști, declară Lord Grantley. Plin de pictori, de scriitori și de așa-ziși poeți. Toți niște leneși și niște închipuiți care fac numai ticăloșii.

– Oh, Doamne, nu sună deloc respectabil, scumpa mea, intervine Lady Grantley. Și domnul Tremayne este socialist?

– Probabil, răspunse Fenella, străduindu-se să păstreze o față serioasă. Oricum, este un mare admirator al lui George Bernard Shaw. Dar la fel sunt și eu.

– Ei bine, sub acoperișul meu nu vreau să aud nimic despre pros-
tia aia socialistă, declară Lord Grantley și își împinse scaunul. Mă duc la club, anunță el și ieși, cu ziarul sub braț.

– Of, Doamne, cred că l-ai supărat pe tatăl tău, oftă Lady Grantley. Mi-aș dori să încerci să nu-l superi cu noțiunile tale ciudate, Fenella.

– Nu o fac deliberat, mamă, spuse Fenella și își scurse ceașca de cafea. Îmi pare foarte rău că ți-am stricat micul dejun. N-o să mai spun nici măcar un cuvânt, ca să nu mai supăr pe nimeni. Își împinse scaunul și se ridică. Încearcă să nu te îngrijorezi, spuse Fenella și se aplecă să își sărute mama pe frunte.

– Uneori, faci ca acest lucru să fie foarte dificil, zise mama ei pe un ton cam acru, atât de puțin caracteristic stilului ei.

Fenella se retrase în grabă. Cel puțin abordase subiectul, chiar dacă nu prezentase ce era mai rău din el. Măcar începuse de undeva. Cu toate acestea, se simțea vinovată și, pentru prima dată, își dădu seama că avea undeva în adâncul sufletului și o umbră de îndoială. Poate că era egoistă urmându-și cu atâta încăpățănare visul?

Dar nu își urmărea doar visul de a juca pe scenă, ci și pe acela al unui viitor alături de Edward Tremayne. Iar cel din urmă ar fi fost o lovitură destul de grea pentru inima lui Grace Grantley, care spera la altceva pentru singura ei fiică.

Pentru Fenella, cele două visuri erau inseparabile, iar cel mai mare obstacol pe care-l vedea în acel moment era legat de sentimentele declarate de Edward. Putea ea să aibă încredere în ele? Dacă Edward se folosea de sentimentele pe care ea le avea pentru el pentru a se asigura că ea coopera la îndeplinirea ambițiilor lui, atunci ea era luată de proastă.

O proastă îndrăgostită?

Lady Grantley era singură în salonul de mic dejun și întindea absentă marmeladă pe o bucată de pâine prăjită. Nu se simțea în apele ei și nu era deloc modul în care îi plăcea să își înceapă ziua. Se întoarse când auzi ușa deschizându-se. Soțul ei se întorsese.

– Ai uitat ceva, dragul meu? întrebă ea cu un zâmbet vag.

– Nu, Grace, dar m-am gândit la treaba asta a Fenellei cu teatrul.

– Oh, da, și pe mine mă deranjează, spuse soția lui. Nu e genul ei să fie secretoasă. De ce nu ne-a zis despre aceste cursuri de actorie?

- Nu știu, dar nici nu-mi pasă de asta. M-am gândit că ar trebui să facem un efort pentru a-l cunoaște pe acest Edward Tremayne. N-am avut când să-mi fac o impresie aseară.

- S-a purtat absolut cuviincios, sublinie Grace.

- Ei bine, era de așteptat. A crescut în casa unui gentleman, a mers la toate școlile bune, a umblat cu oameni adecvați, comentă el, ușor nerăbdător. Dar este o enigmă, un renegat al înaltei societăți. Dacă Fenella va continua să aibă de-a face cu el, trebuie să-l cunoaștem mai bine.

- Da, dacă spui tu, dragul meu. Ai dreptate, bineînțeles. Ce ai dori să fac în acest sens?

- Invită-l la cina de dinaintea balului de la familia Wareham.

- Oh, dar o să vină și George, protestă Lady Grantley.

- Las-o pe Fenella să se descurce! Dacă are pretendenți care se duelează pentru ea, atunci cina aceea îi va da ocazia să aleagă.

- Oh, Doamne, dar nu-mi place când invitații de la masă nu sunt în termeni buni. Mai ales într-o seară ca aceea. Balul mascat de la familia Wareham marchează deschiderea sezonului. Toată lumea va fi acolo, și nu am chef să dau nimănui motive suplimentare de bârfă.

- Ești cea mai bună și mai desăvârșită gazdă din Londra, draga mea. Sunt sigur că vei face ca lucrurile să se desfășoare cum nu se poate mai bine, spuse el și se aplecă să își sărute soția. O să iau prânzul la club.

Lady Grantley oftă când ușa se închise în urma lui. Întinse mâna după clopoțel și sună viguros din el.

- Ah, Collins, spuse ea când majordomul apărui în ușă. Avem adresa domnului Edward Tremayne?

- Da, doamnă. Și-a lăsat cartea de vizită de două ori.

- Bun. Trebuie să-i trimit o invitație la cină... deși este foarte din scurt, aproape nepoliticos. Dar Lord Grantley insistă, spuse ea, ridicându-se de la masă. Trimite-l pe unul dintre servitori să ducă invitația imediat după ce o termin de scris, te rog!

- Desigur, doamnă,

Lady Grantley merse în salonul ei și-i scrisese o invitație lui Edward Tremayne, în care îi cerea să le facă onoarea de a veni la ei la cină la ora opt seara, sâmbătă, 1 martie, înainte de balul mascat.

Citi din nou invitația, bătându-și capătul tocului de buze, în timp ce se încrunta privind la scrisul ei perfect. Poate trebuia să-i invite și pe ceilalți doi Tremayne. Dacă Fenella își făcea un prieten sau chiar mai mult din Edward, atunci s-ar fi convenit să-i includă și pe Julia și pe viconte Grayling. Prezența lor ar diminua orice impact dramatic al legăturii Fenellei cu ramura nelegitimă a familiei și ar împrumuta ceva respectabilitate familială poziției îngrozitoare pe care fratele vitreg o avea în societate.

Așa că Lady Grantley mai scoase două invitații.

Capitolul 19

Fenella se lungi în voie cu baia de dimineată.

– Poți, te rog, să-mi scoți costumația de călărie, Alice? strigă ea prin ușa de la baie, lovită de un capriciu. Și trimite pe cineva la grajduri după Firefly. Soarele strălucește, și vreau să profit, ca să mă mai dezmeticesc.

– Cu siguranță. Este o dimineată frumoasă, numai bună pentru o plimbare, domnișoară Fenella.

Alice plecă la treburile ei, iar Fenella ieși din baie și se înfășură într-un halat gros. Scrise două mesaje și, când Alice se întoarse în cameră, o rugă să le trimită imediat doamnei Lacey și domnișoarei Rutherford. Dacă nu puteau să i se alăture pentru câteva ture în Hyde Park, avea de gând să călărească singură.

O jumătate de oră mai târziu, îmbrăcată într-un costum foarte frumos din stofă gri, cu o pălărie prinsă peste părul împletit într-o coroniță, Fenella ieși din casă. Iapa ei o aștepta nerăbdătoare în fața casei, alături de un îngrijitor care-i ținea hățurile. Fenella își dădu seama după strălucirea din ochii căprui ai iepei că era pregătită pentru galop.

Călăritul la galop în Hyde Park nu era privit cu ochi buni de către înalta societate, dar era unul dintre protocoalele pe care Fenella și prietenele ei le ignorau după bunul-plac. Firefly avea să o ducă în galop.

Se ridică grațios în șa, manevră ușurată și de pantalonii din stofă pe care îi purta prinși de cizme, iar iapa porni în viteză, lăsându-l pe îngrijitor în urmă.

Edward tocmai cotise pe Albemarle Street și apucă să o vadă pe Fenella îndepărtându-se. Putea paria că mergea în Hyde Park, așa că opri repede o trăsură și-i spuse vizitiului să-l ducă la un grajd din Stanhope Gate. Nu era îmbrăcat special pentru călărie,

dar nu era ca și cum ar fi purtat haine care nu s-ar fi potrivit pentru acea activitate.

Fenella le sugerase prietenelor să o întâlnească la Speakers' Corner de la Marble Arch, în dreptul porții Cumberland. Când ajunsese la locul de întâlnire, le văzu deja călărind în parc, una lângă alta.

– Ce idee bună ai avut, draga mea, spuse Diana, trăgând de hățuri. Este o zi așa frumoasă, și nici măcar nu e atât de frig, spuse ea și se aplecă în lateral să își sărute prietena pe obraji.

– Aș vrea să vă pot împărtăși pasiunea pentru călărie, mormăi Petra, zâmbitoare totuși. La țară mai merge, când e cald și soare, dar nu și în toiu iernii, când simt că deger.

– Atunci, hai să facem un galop pe circuit.

Fără să mai aștepte, Fenella o îndemnă pe Firefly la galop. Prietenele ei o urmară fără să mai aibă nevoie de alte încurajări. Îngrijitorul, obișnuit cu obiceiurile stăpânei sale, le urmă într-un galop mai potolit.

Edward tocmai intra în parc pe calul închiriat, un armăsar puternic, cu un temperament capricios, când o văzu pe Fenella zburând pe lângă poartă, alături de prietenele ei. Le urmări pentru o clipă, chicotind când se gândi la modul flagrant în care tinerele desconsiderau regulile nescrise din înalta societate. Apoi dădu pinteni calului, care porni întâi la trap, apoi se avântă în galop, înălțându-și capul cu un pufăit de plăcere.

Petra fu prima care auzi sunetul de copite din spatele lor și întoarse capul. Eșarfa lungă a călărețului zbura în spatele lui, iar părul îi era bătut de vânt. Nu era îmbrăcat pentru călărie, nici măcar nu purta pălărie, observă ea, ca primă impresie; apoi, își îndreptă atenția spre propria iapă, care încetinea treptat. Lăsă animalul mai domol, până la un trap elegant, iar tovarășele de călărie îi urmară exemplul.

– Magnific, doamnelor, le spuse Edward când le ajunsese din urmă, oferindu-le o plecăciune simulată din șa, în timp ce ținea o mână abilă pe hățurile armăsarului temperamental, a cărui agitație părea să indice nemulțumire față de încheierea galopului. Nu m-am putut abține să nu mă alătur; păreați că vă distrați așa bine.

– Diana, Petra, îl cunoașteți pe Edward Tremayne? îl prezentă Fenella, care încerca să-și recapete suflul, după plimbarea energică. Doamna Lacey, domnișoara Rutherford, le prezentă ea, fluturându-și mâna între ei.

Jacheta de stofă a lui Edward, cu coatele din piele, și pantalonii lui decolorați de velur nu erau, cu siguranță, îmbrăcămintele pentru Hyde Park, dar ea nu putea ignora cât de bine stătea în șa. Silueta lui înaltă și puternică arăta superb, chiar și pe acel armăsar agitat, pe care, după cum ținea hățurile, îl stăpânea de minune.

– Cred că ne-am mai întâlnit în urmă cu câțiva ani, domnule Tremayne, spuse plăcut Diana.

– Da, înainte să dispari cu totul din societate, comentă Petra, în stilul ei caracteristic. Nu că cineva te-ar învinovăți, cu o familie atât de neplăcută. Julia e otravă pură, iar Carlton e mai prost decât o pasăre dodo.

– Pasărea dodo era proastă? întrebă Edward zâmbind. Și cum de știm asta?

– Ei bine, nu era foarte inteligentă dacă a ajuns să dispară de pe pământ, spuse Petra râzând. E o analogie proastă, accept, dar știi la ce mă refer.

– Într-adevăr, știu. Să continuăm? N-aș vrea să prindă caii vreo răceală, după un galop în care au transpirat.

Se grupară și porniră pe pista de nisip dedicată cailor și trăsurilor, care înconjura parcul, alături de o alee pietonală.

Edward părea decis să-i cucerească prietenele cu farmecul lui, constată amuzată Fenella. Și se întreba de ce, în loc să fie rece și ațâgos ca de obicei, alesese să fie atât de fermecător. Putea fi cel mai amuzant tovarăș atunci când îi convenea lui, și se părea că în acel moment îi convenea. Diana și Fenella răspundeau relaxate la replicile lui inspirate și la micile tachinări. Când ajunseră înapoi la Stanhope Gate, toți râdeau.

– Mi-aș dori să pot continua această plimbare, dar am invitați la prânz, spuse Diana. Sunt ofițeri, colegi de-ai lui Rupert, și el nu are nici un chef să se întrețină cu ei, așa că trebuie să fiu acolo ca să mai calmez apele tulburi.

– Dar de ce nu-i place? întrebă, curioasă ca de obicei, Petra.

– E prea mult și prea complicat ca să intru acum în detalii, draga mea. Îți spun când ne vedem data viitoare. La revedere, domnule Tremayne! Mi-a făcut plăcere să te cunosc în mod corespunzător, spuse ea și întinse mâna.

Edward i-o strânse cu căldură.

– Plăcerea a fost de partea mea, doamnă, zise el, apoi se întoarse spre Petra. Și tu vrei să ne părăsești, domnișoară Rutherford?

– Din păcate, trebuie, spuse Petra. În plus, spuse ea făcând cu ochiul, nu-mi place să-mi impun prezența când nu e cazul. La revedere! Ne vedem, Fenella.

– Da... înainte de balul mascat. Vreau o altă părere în legătură cu rochia mea.

– Sunt la dispoziția ta, ca întotdeauna, draga mea, îi spuse Petra și-i trimise un sărut din vârful degetelor, apoi își întoarse calul spre poartă.

– O conduc eu pe domnișoara Grantley acasă, îi zise Edward îngrijitorului. Nu este nevoie s-o aștepti, preciză el și coborî de pe cal. Poți să-i iei iapa să o duci acasă, eu o să las calul la grajduri. Putem lua o trăsură de aici.

Se duse la Fenella și o ajută să descalece.

– Presupun că nu ți-a trecut prin cap că aș putea avea un angajament presant în altă parte? șopti ea, în timp ce cobora de pe cal, ca să nu o audă îngrijitorul, căruia îi dădu hățurile.

– Chiar ai?

– Nu am.

– Și atunci, de ce spui că ai?

– Am zis că aș putea avea, spuse ea, apoi își mușcă buza, întrebându-se dacă trebuia să continue.

Dar își dădu seama că nu avea rost să se cenzureze doar de teamă că el avea să se enerveze. Cenzura nu era unul dintre principiile care stăteau la baza unei prietenii, și cu atât mai puțin a unei relații sentimentale. Așa că trase aer în piept și spuse:

– Pur și simplu, am senzația că uneori mă iei ca pe un bun cuvenit, Edward.

El se uită fix la ea, cu o încruntare care-i întuneca albastrul intens al ochilor.

– Așa fac? Așa simți tu?

– Uneori, zise ea, înfruntându-i privirea.

El își puse mâna în barbă, părând să reflecteze la ce îi spusese Fenella.

– Cred că ai dreptate. Nu sunt obișnuit să iau în considerație opiniile și dorințele altor persoane. Locuiesc singur.

– Și acest lucru este o cauză sau un efect? întrebă ea.

Răspunsul lui părea să conteze foarte mult, iar ea abia respira în timp ce îl aștepta.

– Nu prea știu, spuse el în cele din urmă. Există unii oameni a căror companie o doresc și alții a căror companie încerc să o evit. Tu intri în prima categorie. Este un răspuns suficient de bun, Fenella?

Trebuia să fie. Un lucru era clar: în general, oamenii de a căror companie se bucura erau cei care proveneau din lumea mamei sale, lumea din primii ani ai copilăriei. Nu avea chef, și nici timp de lumea tatălui său și, având în vedere cum fusese tratat în lumea aceea, nici nu era de mirare. Dar ea unde se încadra? Interesul ei pentru actorie o făcuse, probabil, să se afle la intersecția celor două lumi, în viziunea lui Edward.

– Fenella? încercă el să o distragă din tăcerea ei plină de gânduri. Ea ridică privirea și își concentră din nou atenția.

– De ce ni te-ai alăturat în această dimineață? După cum tocmai spuneai, în general, eviți contactul cu societatea, iar prietenele mele sunt bine înrădăcinate în lumea aristocratică, la fel ca mine, de fapt. De ce ai fost atât de fermecător cu ele? Părei să te bucuri de compania lor.

– Chiar este așa greu de crezut că doresc să cunosc oameni care contează pentru tine? întrebă el, cu sprâncenele ridicate. Chiar crezi că sunt un ticălos iremediabil?

Fenella se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe cu insinuările, așa că spuse în grabă:

– Nu, nu asta am vrut să spun. Ci faptul că ești un om al contradicțiilor. Trebuie să recunoști acest lucru.

– Asta depinde mai degrabă de cum privești. Chiar trebuie să continuăm această disecție a personajului meu plin de defecte, aici, în mijlocul străzii, sau putem merge într-un loc mai privat?

Fenella admise în gând că mersese prea departe. Așa că spuse cu un zâmbit smerit:

– Oh, Doamne, îmi pare rău! M-a luat valul și nici nu mi-am dat seama.

El încuviință scurt din cap, apoi plecă să ducă la grajduri calul. Fenella merse după el, întrebându-se ce avea să urmeze, nesigură dacă el îi acceptase sau nu scuzele.

Odată calul returnat în siguranță, părăsiră grajdurile și se opriră pentru o clipă pe stradă.

– Prânz? spuse Edward, ca o sugestie.

Fenella simți un val de ușurare. Era evident că Edward era pregătit să dea uitării discursul ei incomod de mai devreme.

– Te gândești la un loc anume? întrebă ea. Ai rezervat o masă undeva?

– Nu, nu mi-am început dimineața gândindu-mă că o să se încheie așa, spuse el. Dar, dacă nu ți se pare prea arogant din partea mea, așa avea o sugestie. E un pub decent în Shepherd Market, chiar aici, după colț. Nu sunt îmbrăcat pentru ceva mai special.

– Nu mi-ai acceptat scuzele, nu-i așa? zise ea și îl înfruntă cu privirea.

Edward o privi o clipă, apoi izbucni în râs.

– Am multe defecte, dar nu sunt ranchiunos și, mai mult decât atât, accept multe dintre observațiile și punctele tale de vedere, spuse el și întinse larg brațele, într-un gest de concesie. Acum, îmi permiți să te duc la prânz la Shepherd's Crook? Fac acolo o tocană de Lancashire delicioasă, precum și o plăcintă ciobănească de excepție, așa cum te-ai aștepta. Dar au și oferte mai rafinate...

– Ambele sună delicios, și sunt lihnită. Hai să mergem, spuse Fenella.

Îl luă de mână și îl trase nerăbdătoare după ea. Era hotărâtă să se bucure de un prânz fără certuri. Cu excepția cazului în care, bineînțeles, el insista să discute despre notițele pe care și le luase la repetiția lor din ziua precedentă. Își reprimă un oftat.

– De ce ai oftat?

El încetinise pasul și o privea cu o sprânceană ridicată.

– Fără nici un motiv real, răspunse ea. Presupun că vom discuta despre notițele tale de la repetiție, nu?

– Iar tu nu vrei așa ceva, zise el cu sprânceana încă ridicată întrebător.

– Nu e chiar așa. Dar aş vrea să mă bucur de prânz fără să mă cert.

– Jur, nu vor fi nici un fel de certuri din partea mea, declară el, ducându-și mâna în dreptul inimii. Dar poți promite același lucru, domnișoară Grantley?

– Asta depinde mai degrabă de ceea ce vei avea de spus.

– Ce zici dacă declarăm prânzul o zonă fără *Safir*? sugeră el. Știu că altfel nu m-aș putea abține să nu aduc în discuție câteva dintre lucrurile de la repetiția de ieri.

Fenella făcu o grimasă, dar încuviință din cap la sugestia lui, apoi luă brațul oferit de Edward pentru o scurtă plimbare pe Curzon Street, până la aglomerata Shepherd Market.

Cărciuma era plină, dar Edward se împinse prin mulțime, cu un braț protector în jurul Fenellei, spre partea din spate a restaurantului, unde o ușă îngustă se deschidea către separeu. Din fericire, era aproape gol comparativ cu aglomerația zgomotoasă din salon.

– Așază-te lângă foc, și-ți comand eu ceva de băut de la bar, spuse Edward, conducând-o spre un fotoliu adânc de lângă șemineu.

Tânăra se așeză și fu înghițită imediat de fotoliul imens, care duhnea a tutun și a bere.

– M-am pierdut, spuse ea râzând și legănându-și picioarele încălțate în cizme care abia atingeau podeaua.

– Prea insalubru pentru tine? întrebă el cu acea notă de sarcasm pe care ea o detesta.

– În nici un caz, răspunse ea cu înțelepciune, așa că nu mă mai privi cu atâta aroganță. Nu ți se potrivește.

Edward își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

– Ești o companie minunată, domnișoară Grantley. Întotdeauna pot fi sigur că mă vei trage de urechi dacă apare și cel mai mic indiciu că o iau razna.

Fenella își mușcă limba, ca să nu pronunțe replica pe care o avea în minte. Se pusese de acord să nu se certe. Deși duelurile lor verbale erau interesante uneori, Fenella știa că nu trebuiau să devină metoda lor preferată de comunicare.

– Ce se bea într-un pub? întrebă ea. Parcă n-am chef de bere.

– Ei bine, cele mai multe din femeile care vin aici consumă, probabil, bere cu suc de lămâie sau vin de Porto cu lămâie, o lămuri el. Dar știu că bei vin de Xeres, așa că lasă-mă să-ți iau un pahar.

Fenella se lăsă pe spate în fotoliu, începând să se familiarizeze cu mirosurile acestuia. Se simțea ciudat de confortabil. Zgomotul glasurilor din salon dispăru treptat undeva în fundal. Simți cum i se închid ochii.

– Trezește-te, scumpa mea! Se pare că aerul rece și mișcarea de dimineată te-au pus la pământ, spuse Edward zâmbind, în timp ce așeza paharul cu vin pe măsuta de lângă ea.

Fenella își reveni în simțiri și-l privi pe Edward cum stătea în fața ei cu o halbă de Guinness în mână și cu un picior sprijinit neglijent pe grilajul de cupru al șemineului.

– Asta și o noapte nedormită, îi aminti ea, luând paharul mare de culoarea ambrei. Este imens, Edward. Dacă beau tot paharul ăsta pe stomacul gol, o să pic instantaneu. Îmi ajungea un pahar normal.

– Dar nu trebuie să-l bei pe tot. Acum, ia spune-mi, ce ți-ai dori să mănânci? După cum spuneam, recomand plăcinta ciobănească și tocana. Dar poate preferi somon afumat cu pâine de seară, ori supă de legume, ori plăcintă de vițel și șuncă? E alegerea ta.

– Tocană, îl lămuri ea prompt.

– Atunci, două porții de tocană. Mă întorc imediat, spuse el și se duse la ușă, de unde strigă tare, pe deasupra vocilor din salon: Două tocană, Nick, te rog! După care închise pe jumătate ușa și o întrebă: E mai cald acum?

– Foarte confortabil, răspunse ea, luând o înghițitură de vin, care păru să-i meargă direct în picioare. Apropo, le-am spus părinților mei la micul dejun despre proiectul teatral.

Văzu, după expresia lui, că se încordase.

– Și?

– Ei bine, nu prea e nimic important de spus. Mama mea părea convinsă că vorbeam despre o scenetă, de felul celor pe care le jucam mereu acasă, la domeniul Grantley, de Crăciun. Apoi părea nedumerită la gândul că am vrea să întrerupem distracția din timpul sezonului cu o asemenea activitate. Până la urmă, am renunțat

să o mai fac să înțeleagă, spuse ea și ridică din umeri, întinzându-și picioarele încălțate în cizme spre foc.

– Și Lord Grantley?

Ochii lui se îngustară în timp ce îi privea chipul. Probabil era convins că tatăl ei avusese mai multe de comentat.

– E greu de spus. Tata e adesea destul de greu de citit, dar nu cred că a fost mulțumit să mă audă vorbind despre mica noastră producție artistică pe care vrem să o punem în scenă într-un teatru. Dar, din fericire, a ajuns la subiectul ereziei socialismului și la Shaw, și asta l-a scos din minți din alte considerente.

– Deci nu-i aprobă pe susținătorii socialismului?

Fenella izbucni în râs.

– Oh, Doamne, cu siguranță nu! I-ar alunga pe toți cu biciul din oraș, la prima ocazie.

– Ei bine, nu putem alege familiile în care ne naștem, spuse Edward pe un ton relaxat.

Spre ușurarea Fenellei, el lăsă declarația în aer, fără să intre în detalii, iar ea se întoarse relaxată spre ușa pe care tocmai intra un servitor cu o tavă încărcată, de pe care se ridicau arome delicioase.

Mâncară într-o tăcere vorace, până când Edward își dădu la o parte farfuria goală și se lăsă pe spate în scaun, privind-o zâmbind pe Fenella cum își termină propriul prânz. Îi plăcea faptul că ea nu își ascundea apetitul pentru orice îi făcea plăcere și că nu avea vreodată aere de domnișoară din înalta societate.

Edward avusese deseori ocazia să își vadă sora spunând că nu mai putea lua nici măcar o înghițitură din bunătățile care i se ofereau, deși privirea ei spunea exact opusul. Apoi o mai văzuse cum se plictisea de moarte la recitaluri, ca la final să-l laude pe muzician. Și o privise deseori cum se prefăcea slăbită de la soare și își flutura pe sub nas o sticlută cu săruri, ca să se asigure că era în centrul atenției. Din câte știa, Julia nu leșinase niciodată în viața ei și era la fel de puternică precum un taur.

– A fost delicios, spuse Fenella când în sfârșit lăsă deoparte furculița și luă ultima înghițitură de vin. Nici nu conștientizasem cât mi-e de foame.

– Ce ți-ar plăcea să mai faci?

– Să trag un pui de somn, răspunse ea prompt. Aș sta cu bucurie aici toată după-amiaza.

– Pot să promit un foc cald și o canapea confortabilă, dacă simți că ai destulă putere să ieșim în stradă și să ne băgăm într-o trăsură.

Fenella se gândi la ofertă, cu ochii mijiți.

– Dar asta vine la pachet cu niște comentarii critice referitoare la performanța mea de la repetiția de ieri?

– Va trebui să facem și asta, la un moment dat. Dar îți promit mai întâi un pui de somn, urmat de ceai și prăjitură Madeira. După aceea, și numai după aceea, vom avea o discuție civilizată, și țin să subliniez cuvântul „discuție”. Vreau să te simți liberă să răspunzi cu orice îți trece prin cap la observațiile pe care le fac.

– Cu alte cuvinte, avem liber să ne luptăm până la moarte, glumi ea doar pe jumătate.

– Nu trebuie să fie așa, scumpa mea, spuse el, apoi îi luă mâna și își apăsă ușor buzele de palma ei. Ca să fiu cinstit, în cea mai mare parte am laude pentru interpretarea ta, dar mai sunt și câteva lucruri mici pe care aș vrea să le discutăm.

Fenella închise ochii pentru o clipă. Era greu să se gândească, cu privirea aceea de un albastru intens fixată asupra ei și cu căldura degetelor lui strângându-le pe ale ei. În cele din urmă, deschise ochii și se uită direct în privirea fermă, dar ușor întrebătoare a lui Edward.

– De ce nu putem parcurge observațiile tale împreună cu întreaga distribuție, la următoarea repetiție? De ce trebuie să faci asta doar cu mine și chiar acum? Nu ești tu regizorul. Cedric ar trebui să ia parte la aceste observații critice.

– Dar am crezut că ți-ar plăcea contribuția mea directă, că simți că ai beneficia de pe urma ei, spuse Edward, pe un ton confuz și descumpănit.

Dar Fenella se hotărâse. Voia dragoste... să facă dragoste... cu Edward Tremayne. Nu se mai putea gândi la altceva și, atunci când nu era cu el, simțea un gol, un sentiment copleșitor că lipsea o bucată din ea, din viața ei. Cumva, trebuia să separe Rose și *Safir* de sentimentele ei pentru creatorul lor, care erau pe zi ce trecea mai puternice.

— Nu, Edward, nu vreau conversații directe cu tine doar despre performanța mea la repetiții. Relația noastră personală nu are nici o legătură cu proiectul acela. Voi auzi ce ai de spus odată cu ceilalți.

Expresia lui se aspri. Îi lăsă mâna să cadă.

— Și dacă aș considera asta ca fiind inacceptabil?

— Atunci, am ajunge la un hop insurmontabil.

Vocea ei era blândă, dar hotărâtă în timp ce se lupta să își ascundă lupta din interior. Erau atât de multe în joc, chiar și propria fericire, conștientiză ea. Relația lor nu era o legătură întâmplătoare alimentată doar de dorință carnală. Era îndrăgostită și nu își putea imagina un viitor fără el. Dar o parte din viitorul respectiv trebuia să fie în condițiile impuse de ea.

Voia să se ridice și să se îndepărteze, pentru că simțea că declarația ei cu caracter definitiv trebuia subliniată cumva de un gest. Dar era atât de afundată în fotoliu, încât nu vedea cum ar fi putut să se ridice cu fermitatea pe care o cerea gestul.

— Deci chiar te-ai decis în această privință? rupse Edward tăcerea.

Fenella încuviință din cap.

— Nu văd altă soluție decât să păstrăm separat cele două lucruri. Se pare că am sentimente pentru tine, Edward, și, pentru ca lucrurile să funcționeze pentru mine, trebuie să avem un teren de joc echitabil. *Safir* face parte din tine, dar nu și din mine. Învăț să fiu actriță, și asta este de o importanță vitală pentru mine. Piesa ta este una dintre modalitățile prin care învăț acest lucru. Doar asta e semnificația ei pentru mine. Știu și respect faptul că pentru tine are o semnificație profundă. Și voi continua să respect asta, iar pe scenă voi da tot ce am mai bun, dar în afara scenei suntem oameni diferiți, reali. Poți să înțelegi la ce mă refer?

El se uită câteva momente lungi la foc, în timp ce Fenella aștepta, ținându-și răsuflarea. Apoi ridică din umeri și se întoarse spre ea.

— Atunci, așa să fie. Haide, să mergem acasă!

Se aplecă și o apucă de mâini, trăgând-o brusc din fotoliu, astfel încât Fenella se lovi de pieptul lui. O îmbrățișă atât de strâns, încât ea îi putea auzi bătăile regulate ale inimii.

Nu-i venea să creadă că el cedase atât de ușor și de repede. Se pregătise mental pentru o furtună majoră, chiar pentru un posibil sfârșit al relației lor. În schimb, se alesese cu o îmbrățișare puternică, în care inhala parfumul familiar, ușor condimentat, al trupului lui bărbătesc, în timp ce respirația lui îi foșnea prin păr.

Capitolul 20

Apartamentul lui Edward era cald, iar focul și lămpile erau aprinse, dar date la minimum.

– Bun, spuse Edward, intrând alături de Fenella în salon. Harvey a făcut ce trebuia. Să-ți iau jacheta?

– Mai lasă-mă un minut. Vreau să mă încălzesc un pic mai întâi.

Se duse lângă șemineu, își scoase mânușile de călărie și își întinse mâinile spre căldura focului. Privirea îi căzu pe o carte de vizită tipărită de pe raftul de deasupra șemineului. Se uită fix la literele cursive familiare și elegante. Ar fi recunoscut oriunde scrisul mamei ei. De asemenea, recunoștea cartea de vizită fără să fie nevoie să o citească. Era invitația la cina pe care Lady Grantley o organiza înainte de balul familiei Wareham.

– Ah, spuse Edward, urmărindu-i privirea uluită. Da, am primit o invitație extrem de amabilă de la mama ta la cina de dinainte de balul mascat care ar trebui să dea startul sezonului.

– Dar... dar bineînțeles că nu te duci la bal, se bâlbâi ea, întorcându-se încet spre el.

Edward ridică din umeri.

– Am primit o invitație. Primesc mereu pentru astfel de evenimente. Oi fi eu copil din flori, dar totuși port numele Tremayne, spuse el pe un ton ușor cinic. Am refuzat, așa cum fac mereu.

– Deci ai refuzat și invitația la cină, spuse Fenella, întrebându-se de ce se simțea atât de ușurată.

– Nu, bineînțeles că n-am făcut așa ceva. Am acceptat cu toate mulțumirile cuvenite invitația amabilă a lui Lady Grantley.

Ușurarea Fenellei își luă zborul. Clătină din cap, derutată.

– Dar tocmai ai spus că nu te duci la bal.

– Da, știu ce am zis. Dar nimeni nu-și va aminti că am refuzat inițial invitația, în caz că mă hotărâsc să-mi fac apariția. Va fi atât de multă lume acolo, încât nimeni nu va băga de seamă.

Și avea probabil dreptate, recunosc Fenella. La bal aveau să fie prezenți sute de invitați mascați. Și, chiar dacă măștile nu erau cu adevărat destinate să mascheze identitatea cuiva, cu siguranță te ajutau să te amesteci mai ușor în mulțime.

– Nu pari foarte încântată, observă el, cu o ușoară grimasă. Ai prefera să refuz invitația mamei tale?

– Da, bineînțeles că aș prefera, spuse ea pe un ton cam nerăbdător. E curioasă în privința ta, după vizitele tale la ore nepotrivite și din cauza faptului că am ieșit singură cu tine, seara. Și ar mai fi problema cu George, spuse ea, cu voce stinsă

– George? întrebă el cu sprâncenele ridicate.

– Lord George Headington, spuse ea, hotărând că nu avea nici un motiv să se mai eschiveze. E cel de-al doilea fiu al ducelui de Wellborough.

– Și îți face curte?

– Suntem prieteni de la sezonul meu de debut, zise ea vag. A îndeplinit de multe ori rolul de însoțitor pentru mine, la diferite evenimente.

Edward se încruntă. Avusese senzația că Fenella îi ascundea ceva, dar nu avea nici un drept să-și bage nasul.

– Înțeleg, spuse el. Și, evident, Lady Grantley ar dori să-și vadă fiica măritată cu fiul unui duce, chiar dacă nu este el principalul moștenitor, comentă el pe un ton sec.

– Ai înțeles foarte bine, admise Fenella. Iar George va fi și el la cină. Mama știe că nu am nici o intenție să mă mărit cu el, dar încă mai trage speranțe, deși încearcă să le ascundă, sărmana de ea! Tatălui meu îi este total indiferent.

Edward încercă să își imagineze cum era să fii o mamă victoriană tradițională pentru o fiică atât de neconvențională și de liberă în gândire precum Fenella. El încă se lupta cu decizia lui de a reintra în societatea pe care o disprețuia atât de mult. Dar își dădea seama, pe măsură ce interesul său pentru Fenella creștea, că acest lucru devenea necesar. Și era esențial să-i facă o impresie bună lui Lady Grantley. De asemenea, era curios să-l cunoască pe Lord George.

– Ceai? sugeră el, ridicând ceainicul.

Fenella își desfăcu jacheta de călărie și o aruncă nepăsătoare pe spătarul canapelei, de unde alunecă pe podea.

– Da, mulțumesc.

Edward puse ceainicul pe foc și se duse să-i ridice jacheta. O scutură și o agăță în cuierul de pe ușă.

– Nu avem cameristă aici, draga mea fată.

– Ce pedant din partea ta! Nu e deloc stilul tău, comentă Fenella. Edward doar râse.

– Îți stă așa bine în vestă și cămașă de mătase. Întotdeauna mi-au plăcut costumele de echitație ale femeilor, spuse el cu o strălucire inconfundabilă de pură dorință carnală în priviri. Îți scoți fusta?

Și acela fu sfârșitul momentelor de gândire limpede pentru Fenella. Își desprinse din talie fusta de călărie și scăpă de ea. Se aplecă, o ridică, o scutură și o agăță ostentativ în cuier, lângă jachetă. Apoi se întoarse spre el, cu mâinile pe șolduri și o provocare inconfundabilă în priviri.

Pantalonii din piele i se mulau pe șolduri și pe coapse. Vesta de mătase gri era strânsă pe talie, peste cămașa de mătase cu dungi negre și gri. Răscroiala de la gât avea o lavalieră lată.

– Mulțumit, domnule? întrebă ea.

– Doamne, ești atât de provocatoare, spuse el, mângâind-o din priviri. Te vreau acum!

Ceainicul șuieră pe foc. El înjură, dar se duse să-l ridice și să-l așeze pe cărămizile de la șemineu.

Când se întoarse, Fenella era goală, cu excepția cizmelor, și îi zâmbea provocator.

– O să-mi ridic hainele după ce-mi dau jos cizmele, anunță ea.

Drept răspuns, el o împinse pe canapea, îi ridică picioarele unul câte unul și îi smulse cizmele și ciorapii. Apoi întinse mâinile și o trase în picioare.

– Acum, le poți ridica.

Fenella era conștientă de ochii lui ațintiți asupra ei în timp ce se aplecă să-și ridice hainele, cu mișcări lente și seducătoare. Apoi își aranjă cu grijă hainele pe spătarul unui scaun de la masă. Se dădu puțin în spate, ca să evalueze aranjamentul.

– Domnul este satisfăcut?

Drept răspuns, el o prinse în brațe și o ridică fără efort, în timp ce se uita la ea cu ochii întunecați de dorință.

– Iar acum stai liniștită și taci, o instrui el. Am chef de joacă.

Undeva în adâncurile minții, Fenella înregistrează că el spusese că avea chef de joacă, nu de un tovarăș de joacă. Părea că voia controlul

total asupra acelui moment erotic, iar ea se mulțumi deocamdată să i-l dea. Se relaxă în brațele lui, iar el se aplecă și o depuse întinsă pe jumătate pe canapea. Ea rămase acolo, privindu-l, în timp ce el se dezbrăca de haine, pe care le lăsă pe podea. Era pe punctul de a-i indica acest lucru, când își aminti că el îi ceruse să păstreze tăcerea. Iar dacă el voia să se joace, ea era fericită să fie o jucărie în mâinile lui.

Și ce se mai jucă... Îi suci corpul după cum voia, îi ridică picioarele pe umerii lui și își puse gura pe miezul ei fierbinte. Limba lui îi tachină sexul până când ea se auzi cum geme tare de plăcere și dorință. El ridică un pic capul pentru a-i spune să nu scoată nici un sunet, apoi se întoarse iar la obiectivul său.

Își băgă mâinile pe sub fesele ei, îi ridică șoldurile și își înfipse limba adânc în ea. Fenella își mușcă buzele pentru a nu țipa atunci când trupul ei începu să se zguduie orgasmic în jurul limbii lui. Când termină, el o întoarse pe burtă și începu să-și plimbe limba pe coloana ei vertebrală, de la ceafă până la fese, lingând și tachinând până când ea deveni atât de excitată, încât ajunse din nou în pragul orgasmului.

Îl simți îndepărtându-se de ea, lăsând-o pentru o secundă să se simtă singură și abandonată. Dar el reveni și o întoarse din nou pe spate.

– Închide ochii!

Fenella era atât de pierdută, încât se supuse automat. Simți ceva pe sfârcuri. Erau deja tari și excitate, iar atingerea ușoară a ceea ce manipula el cu atâta pricepere era mai mult decât putea suporta ea în tăcere. În timp ce plăcerea îi inunda corpul, invadând fiecare colț ascuns, cele mai senzuale și mai intime locuri, fiecare centimetru de piele excitată, se auzi țipând de o plăcere incontrollabilă. Gura lui coborî pe a ei, reducând-o la tăcere, în timp ce trupul ei se zbătea sub al lui, dominat în acel moment doar de desăvârșirea copleșitoare a orgasmului.

Apoi ea rămase nemișcată, epuizată de senzațiile care o inundaseră și o redusese la stadiu de ființă senzuală fără voință, fără minte proprie. Pe măsură ce își revenea, Fenella simți un mic tremur de consternare la gândul că cineva putea avea o asemenea putere asupra ei. Dacă s-ar fi luptat cu el, dacă s-ar fi opus, dacă

ar fi refuzat să facă așa cum voia el, ar fi reușit să-și păstreze capul pe umeri? Era o întrebare care o tulbura profund.

Edward se uită la ea, cu un zâmbet drăgăstos pe buze.

– Nu știam la ce să mă aștept, dar mi-ai depășit orice așteptări, scumpa mea. Nu am experimentat niciodată cu o parteneră atât de sensibilă și de receptivă. Și știu că nu am dreptul să spun așa ceva, dar sper că nimeni nu a mai experimentat așa ceva cu tine.

Fenella reuși să zâmbească slab și clătină din cap.

– Nu am mai experimentat niciodată așa ceva. Acum, presupun că ar trebui să mă revanșez față de tine, dar simt că nu mai am pic de energie. Îmi pare atât de rău.

– O să avem timp cu altă ocazie, spuse Edward. În plus, mă satisface și numai să văd câtă plăcere îți ofer. Sunt pe deplin mulțumit, iubirea mea. Acum, vrei ceai?

– Nu, o să dorm, răspunse ea. Nu par în stare să mă controlez.

El intră în dormitor și se întoarse cu o pătură, pe care o puse peste ea.

– Trebuie să mă duc un pic la biblioteca de la colegiu. Nu o să-mi ia mai mult de o oră. Focul ar trebui să rămână aprins, dar, dacă se întâmplă să te trezești, ar fi de ajutor dacă ai mai pune niște bușteni în el.

– Da, murmură ea, somnoroasă.

El se aplecă și o sărută pe frunte.

– Somn ușor.

Ușa se închise în urma lui, și Fenella și își așeză capul mai confortabil pe pernă. Ochii îi căzură pe ceva alb aflat pe podea, lângă canapea. Era o pană. Deci asta folosisese el pentru a-i excita sânii. Adormi gândindu-se cum ar putea să-i întoarcă favoarea și în ce parte a corpului era el mai sensibil la o tortură cu pene.

Fenella se trezi cam după vreo oră, se întinse languros pe sub pătură, apoi se sprijini în coate și privi prin cameră. Nu era nici urmă de Edward. Dădu la o parte pătura și se ridică în picioare, încă ușor amețită.

Foc, da, asta avea de făcut. Se aplecă să arunce un buștean în focul care abia mai pâlpâia, apoi se uită mulțumită la flacăra strălucitoare. Se simțea în continuare ca și cum trăia într-o lume

a viselor, cu margini neclare, iar mintea ei era în continuare cotropită de ceață.

Ochii i se opriră pe o bucată de hârtie care probabil căzuse dintr-una din grămezile de pe masa lui de scris. Întinse mâna și o luă, gândindu-se să o pună la loc.

Privirea i se focaliză. Pe hârtie era un nume: William Garrett. Administrator. Și o adresă: Music Box Theatre, Wellington Street.

Fenella netezi foaia mototolită, încruntându-se. Oare Edward avea în vedere acel loc, pentru *Safir*? Era chiar în Covent Garden. Însă el spusese că avea nevoie de o locație mai puțin costisitoare decât cele din zona West End. Poate că avea mai mulți bani decât indica stilul său de viață, dar asta nu însemna că își putea permite să pună în scenă piesa într-un teatru din West End. Ar fi fost un proiect extrem de scump.

Se ridică pentru a pune hârtia la loc pe masă, memorând numele și adresa, în timp ce o idee vagă i se forma în mintea încă buimacă. Trupul ei încă reverbera la amintirea jocului de după-amiază. „Cei”, se gândi ea. Asta i-ar mai fi limpezit mintea.

Tocmai așezase ceainicul pe foc, când Edward apărui.

– Ai dormit bine? întrebă el, în timp ce își scotea lavaliera de la gât.

– Delicios, spuse ea. Tocmai am făcut niște ceai. Să-ți torn?

– Minunat, da, te rog. Și apoi vom ieși.

– Oh, chiar trebuie? bombăni ea, în timp ce turna ceai în două căni. Este atât de cald și de confortabil aici, și n-am nici un chef să ies în frig.

– O gură de aer proaspăt îți va face bine, răspunse el și luă ceașca din mâna ei. Vom lua cina în Covent Garden, dacă îți face plăcere.

Asta schimba puțin situația.

– Ah, o seară cu Ned? întrebă Fenella, ridicându-și ochii spre el peste ceașca de ceai.

– Cu siguranță, răspunse el chicotind.

– Atunci, cum aş putea să refuz? spuse ea, dând ceașca la o parte.

Edward intră în dormitor și reapăru ducând o mantie de operă din cea mai fină lână gri, căptușită cu mătase neagră.

– Ai nevoie de ceva care să-ți țină mai cald decât costumul acela de călărie, spuse el. E și mai frig decât era dimineață, preciză

el și ridică mantia. Poți purta asta. E cea pe care o îmbrăcam când aveam vreo 13 ani. Nici nu știi de ce o mai am.

Fenella se înfășură în lâna moale.

– Este minunată. Călduroasă, dar atât de elegantă.

– Modelul mantiiilor de operă nu s-a schimbat prea mult de-a lungul anilor. Acum, vino să căutăm o trăsură!

O grăbi în fața lui pe scări, apoi ieșiră în stradă. O trăsură apăru chiar când închideau ușa.

– Tavistock Square, îl instrui el pe vizitiu, înainte de a deschide portiera pentru Fenella.

– Oh, spuse ea, oprindu-se ca secerată, cu un picior pe scărița trăsurii. Mi-am uitat mănușile.

– Ți le aduc eu. Urcă în trăsură, spuse el și se întoarse în casă.

Fenella păși înapoi în stradă și îi spuse vizitiului:

– Putem să o luăm pe Wellington Street?

Acesta ridică din umeri și spuse amabil:

– Da, e un traseu la fel de bun ca oricare altul.

– Mulțumesc, zise ea și se instalează repede înapoi în trăsură exact când Edward ieșea din casă cu mănușile ei.

– Poftim, spuse el și i le puse în poală, în timp ce se așeza în fața ei.

Fenella îi zâmbi drept mulțumire.

– Nu-mi dau seama cum de le-am uitat, spuse ea.

Se aplecă în lateral și privi pe fereastră, în timp ce trăsura înainta spre destinație. Când ajunseră pe Wellington Street, ea să uită cu atenție la strada îngustă, pietruită. Erau doar două felinare cu gaz, destul de îndepărtate, așa că era greu să distingă clădirile. Dar, din fericire, lumina unuia din felinare se revărsa pe o clădire cu aspect neglijent, pe care era un semn ponosit ce avea mare nevoie de o mână de vopsea: Music Box Theatre.

Se lăsă înapoi pe banchetă, satisfăcută.

– Deci unde anume în Tavistock Square mergem?

Capitolul 21

Fenella nu se așteptase la o seară de șarade într-un salon de la Rose and Crown, din Tavistock Square. La început, fusese puțin intimidată să joace alături de oameni care își câștigau existența pe scenă, dar reuși să-și depășească destul de repede neliniștea. În compania lui Ned și a prietenilor săi, devenea o persoană diferită. Sau cel puțin așa se simțea. Reușea să uite de controlul de sine, de regulile care îi limitau viața de zi cu zi, de bârfele idioate și răuvoitoare care treceau drept conversații în înalta societate. Râse până îi dădură lacrimile, bău mai mult vin decât ar fi trebuit și se bucură urmărindu-l pe adevăratul Edward: un bărbat care râdea, crea intrigi ingenioase pe care le juca entuziast și care nu se ferea să o sărute indiferent de audiență.

– A fost cea mai minunată seară pe care am petrecut-o vreodată, declară ea, împleticindu-se în noaptea rece, chiar înainte de miezul nopții, în timp ce încerca să-l țină ferm pe Edward de braț. Nu cred că m-am mai distrat vreodată atât de bine.

– Mă bucur, spuse el susținând-o când piciorul ei se prinse într-un spațiu dintre pietrele cubice. Fii atentă, te rog! Ai băut cel puțin un pahar mai mult decât ar fi fost înțelept.

– Oh, ca și cum mi-ar păsa, spuse ea, aruncându-și brațul liber în aer. Mi-aș dori să pot rămâne în această lume pentru totdeauna.

– E chiar atât de rea lumea ta? întrebă el, apoi făcu o pauză, în timp ce continua să o țină strâns lângă el.

– Nu, nu e rea. Doar... plictisitoare... foarte, foarte plictisitoare, spuse ea. Nu mai are nici o culoare, iar lumea asta, zise aruncând din nou un braț expansiv în aer, lumea asta este atât de strălucitoare și de plină de culoare.

– Nu întotdeauna, zise Edward încet. Există nefericire și plictiseală și aici, scumpa mea fată.

– Ei bine, în seara asta nu au fost, răspunse Fenella cu tărie.

— Da, în privința asta, îți dau dreptate, spuse el zâmbind. Albemarle Street, strigă el spre vizitiu, apoi se aplecă să o sărute. Am chef să merg pe jos spre casă, așa că îți urez aici noapte bună, adăugă către ea și închise ușa ferm, înainte ca ea să poată protesta.

Fenella se aplecă pe fereastră în timp ce se îndepărta, copleșită de senzația că pierduse ceva important.

Nu voia să se întoarcă în propria lume mohorâtă, să se îngrijoreze de sentimentele lui George, de așteptările mamei ei, de o rutină zilnică pentru care nu merita nici să te trezești dimineța. Și faptul că își dădea seama, totuși, că era foarte norocoasă să trăiască viața pe care o ducea nu o ajuta cu nimic. Dimpotrivă, îi accentua senzația de tristețe.

Trăsura se opri în fața casei de pe Albemarle Street, și Fenella ieși, conștientă că ochii i se umpluseră de lacrimi. Era doar o cădere emoțională, provocată de prea mult vin și distracție, își spuse ea ferm. Bâjbâi în geantă după monede și îi întinse una vizitiului. Nici nu știa ce monedă îi dăduse, dar el păruse mulțumit și se îndepărtase imediat ce ea ajunsese la ușă.

— Bună seara, domnișoară Grantley, o întâmpină Collins cu o plecăciune. Tocmai au plecat ultimii oaspeți pe care i-a avut Lady Grantley și mă pregăteam să închid.

Fenella murmură ceva în semn de mulțumire, apoi se grăbi, cu capul în jos, spre scări.

— Doamne, draga mea, dar unde alergi așa? Și cu ce Dumnezeu ești îmbrăcată?! se auzi vocea lui Lady Grantley, din galeria de la capătul scărilor.

— Mamă, iartă-mă, dar sunt atât de obosită, că de-abia mă țin pe picioare, spuse Fenella, trecând în grabă pe lângă ea și rugându-se să ajungă mai repede în dormitor.

Lady Grantley părea șocată.

— Ai văzut-o pe Fenella, dragul meu? Își întrebă ea soțul, care venea spre ea, de-a lungul galeriei. Ai observat cu ce era îmbrăcată?

— O mantie de operă, parcă, răspunse Lord Grantley.

— Dar era o mantie de bărbat! spuse Lady Grantley. Și de ce alerga așa, de parcă era o vulpe fugărită de ogari?

— Îți sugerez să o întrebî pe ea, draga mea, spuse cu răbdare soțul. Dar nu la ora asta. E trecut de miezul nopții. Aștept cu nerăbdare să beau un whisky în fața focului din bibliotecă, înainte

de culcare. Vrei să mi te alături cu un pahar cu vin de Madeira? întrebă el și-i oferă brațul.

Lady Grantley ezită, de parcă nu era sigură ce să facă, apoi acceptă, ca de obicei, înțelepciunea soțului și-l luă de braț pentru a coborî scările.

– Mărturisesc că sunt din ce în ce mai îngrijorată în privința Fenellei.

– Fata este capabilă să-și poarte singură de grijă, declară Lord Grantley pe un ton ferm.

– Dar dacă e... Dacă a intrat în vreun necaz? completă ea, oftând.

– Ce fel de necaz? întrebă tăios Lord Grantley, în timp ce-și conducea soția în bibliotecă.

Lady Grantley clătină din cap.

– Oh, nu știu, chiar nu știu. Dar, de la o vreme, nu mai este ea însăși, nu a mai fost de câteva săptămâni. Crezi că ar putea avea legătură cu acel domn Tremayne?

– Și eu presimt același lucru, spuse soțul și-i întinse un pahar cu vin de Madeira, înainte să-și toarne un pahar generos cu whisky. Dar am încredere că Fenella nu va face nici o prostie și îți sugerez să faci la fel. Este puțin cam emotivă în acest moment – probabil vreo stare tipic femeiască, spuse el, tușind ostentativ.

– Poate ai dreptate, spuse Grace sorbind din vin și încercând să se aline cu atitudinea optimistă a soțului.

Fenella, fără să știe despre frământările pe care i le provocase mamei sale, stătea în fața focului încercând să oprească șirul ridicol de lacrimi pentru care nu putea găsi nici o explicație, când o bătaie la ușă anunță apariția lui Alice, pe care Collins o informase de sosirea tinerei.

Fenella se întoarce și îi făcu semn cu mâna.

– Nu am nevoie de tine în această seară, Alice, mulțumesc.

Alice se încruntă privind la stăpâna sa, de obicei calmă și echilibrată, observând urmele de lacrimi de pe față, obrații umflați și costumația ciudată.

– Nu-mi amintesc să mai fi văzut mantia asta de operă. Pot să o pun în dulap? întrebă ea, scoțând pelerina necunoscută de pe umerii Fenellei.

– Nu-ți face griji, Alice, nu-mi aparține. O s-o trimit înapoi dimineață, spuse Fenella, încercând să nu pare nerecunoscătoare. Acum, o să mă culc, mulțumesc.

– Foarte bine, domnișoară Fenella, spuse Alice și adăugă câțiva cărbuni pe foc, apoi acoperi ferestrele cu draperiile de catifea. V-ar plăcea să vă pregătesc o baie?

Ideea o atrase imediat.

– Da, te rog, Alice, este exact ce îmi trebuie, spuse ea.

Aruncă mantia lui Edward și începu să se dezbrace. La puțin timp după aceea, se întindea în apa liniștitoare, parfumată cu trandafiri, și rămase acolo multă vreme, cu ochii închiși, în timp ce corpul i se relaxa. Încet, își lăsă mintea să examineze ideea care îi venise în minte mai devreme. Își imaginează teatrul pustiu de pe Wellington Street. Părea să aibă nevoie de unele renovări; i se păru-se evident că nu era în folosință în acel moment. Oare cât de greu era să fie repus în funcțiune?

Buna dispoziție începu să-i sporească odată cu valul de nerăbdare ce o cuprinse la perspectiva unui asemenea proiect și la ce ar însemna el pentru Edward. Tristețea inexplicabilă de mai înainte dispăru ca și când n-ar fi existat vreodată, și ea începu să-și frământă degetele de la picioare sub apă în timp ce făcea planuri.

Mai târziu, așezată în fața focului, în halat, le scrisese mesaje Dianei și Petrei, cerându-le să vină s-o vadă cât puteau ele de repede, după micul dejun. Puse scrisorile deoparte ca să i le dea dimineață lui Alice, apoi se vâri în pat și căzu instantaneu într-un somn adânc și fără vise.

Se trezi chiar în zorii zilei, în sunetele matinale de pe Albemarle Street. Auzea roțile grele ale cărucioarelor trase pe piatra cubică, potcoavele cailor, zângănitul ciururilor de lapte și ciripitul păsărelor. Acesta din urmă devenise din ce în ce mai puternic în ultimele zile, un semn clar că venea primăvara.

O fată intră în vârful picioarelor, cu un fâraș și o perie de curățat cărbunele, închizând cu o atenție exagerată ușa în urma ei, ca să nu facă zgomot. Îngenunche în fața șemineului rece, îl curăță și apoi aprinse focul.

Fenella ar fi vrut să-i ureze bună dimineața, dar se temea că fata ar fi presupus că se făcea vinovată de trezirea din somn

a domnișoarei Grantley. Și așa ceva probabil i-ar fi stricat tinerei ziua, așa că Fenella rămase nemișcată până când camerista ieși, tot în vârful picioarelor.

După aceea, dădu la o parte cuverturile și se ridică din pat, lăsându-și picioarele să se afunde în moliciunea luxuriantă a covorului Axminster. Camera se încălzea deja de la foc. Merse la fereastră și trase draperiile. Primele raze de soare străluceau timid, dar părea să urmeze o zi frumoasă.

Diana și Petra aveau să sosească după micul dejun, cu excepția cazului în care curiozitatea le aducea mai devreme. În mod deliberat, nu le oferise nici un motiv pentru convocarea urgentă, parțial pentru că gândurile ei erau încă neclare, iar planul – neformat. Vinul serii nu o ajutase să gândească limpede. Însă, în acel moment al dimineții, mintea Fenellei era limpede precum cristalul. Întinse mâna și sună după Alice.

– De ce crezi că vrea Fenella să ne vadă atât de urgent? o întreabă Diana pe Petra în timp ce ieșeau dintr-o trăsură pe Albemarle Street. De obicei, este atât de imperturbabilă, dar mesajul ei suna aproape... aproape...

– Entuziasmant, completă Petra. Și pun pariu că are de-a face cu Edward Tremayne.

– Cu siguranță este mai puțin liniștită de când l-a întâlnit, spuse Diana gânditoare, întinzându-și mâna spre capul de leu din metal de pe ușă. Și parcă a redevenit ea. Mă bucur, pentru că până de curând părea cam posomorâtă. Ridică inelul și îl lăsă să cadă cu zgomot pe plăcuța de dedesubt. Petra, ție ți-a plăcut de Edward?

– A fost, cu siguranță, fermecător, dar...

Se întrerupse pentru că ușa se deschise.

– Bună dimineața, doamnelor, le întâmpină Collins cu o plecăciune. Domnișoara Fenella vă așteaptă în salonul galben.

– Mulțumesc, Collins, spuse Diana și trecu în grabă pe lângă el, în direcția scărilor. Ne descarcăm de aici. Bătu scurt la ușa salonului și o deschise. Ce se întâmplă, draga noastră? Eu și Petra suntem nerăbdătoare să aflăm.

– Da, nerăbdătoare, repetă Petra, apărând din spatele Dianei. Suntem numai ochi și urechi.

– Vreau să veniți cu mine să vedeți un teatru dărăpănat, spuse Fenella, fără preambul. Tocmai i-am trimis un mesaj directorului să ne aștepte acolo la zece.

Petra aruncă o privire spre ceasul de deasupra șemineului.

– E abia opt și jumătate, nici n-am apucat să-mi iau micul dejun.

– Îmi pare rău că te-am scos din casă atât de devreme, dar sunt ca pe ace și abia mă pot stăpâni, spuse Fenella și sună după servitori.

– Ei bine, până acum, ne-ai oferit doar un fragment din poveste, sublinie Diana. De ce mergem să ne uităm la un teatru dărăpănat?

Fenella deschise gura pentru a explica exact când Alice apără în ușă.

– Bună dimineța, doamnă Lacey, domnișoară Rutherford. Pot să vă aduc ceva, domnișoară Fenella?

– Cafea, te rog, Alice, și...

Aruncă ea o privire întrebătoare către prietenele ei.

– Brioșe, declară Petra. Am trecut pe lângă un vânzător de brioșe pe drum. Mirosul era divin!

– Crezi că ai putea găsi brioșe, Alice? întrebă Fenella zâmbind.

– Oh, sigur se rezolvă, domnișoară Fenella, spuse ea, apoi făcu o reverență și ieși.

– Deci..., o îndemnă Diana, când rămaseră din nou singure.

– Edward are nevoie de un teatru pentru *Safir*, începu Fenella. Și eu am de gând să-l surprind cu unul. Bănuiesc că nu își poate permite un loc din West End; de fapt, chiar el a spus asta. Dar probabil a căutat, pentru că am găsit la el în cameră o adresă și numele directorului unui teatru de pe Wellington Street, care este chiar lângă piață. Am trecut pe lângă el cu trăsura, aseară. Părea destul de degradat, dar m-am gândit să arunc o privire mai atentă și să văd... Oh, mulțumesc, Alice, zise ea și zâmbi spre camerista care intră însoțită de un alt servitor, cu niște tăvi pline.

– Brioșe fierbinți, unt, gem și miere, cafea, frișcă, zahăr, spuse Alice, așezând tăvile pe masă. Mai doriți și altceva, doamnelor?

– Nu, este perfect, declară Petra, adulmecând înfometată. Mi-roase delicios.

Alice încuviință din cap, apoi făcu un semn către servitor și împreună părăsiră încăperea.

Petra nu pierdu timpul: tăie o brioșă, pe care o unse din belșug cu unt. Și ce intenționezi să faci?

Fenella luă o înghițitură de cafea și îi făcu semn Dianei, care îi întindea un platou, că nu dorea brioșe.

– Nu, sunt prea entuziasmată ca să-mi fie foame... Nu prea știu ce intenționez să fac. Contează cât va fi de muncă pentru a face ca acel loc să fie funcțional și, desigur, cât costă chiria. Dar, odată ce avem un teatru, putem repeta pe scenă. Ar fi mult mai bine decât în studioul înghețat al lui Cedric – și mult mai realist. Covent Garden... Ce ar putea fi mai bine de atât? întrebă ea, ridicându-și brațele.

– Cu siguranță, sună ideal, spuse Petra, începând să fie cuprinsă de spiritul de aventură. Să mergem să aruncăm o privire!

Capitolul 22

Un bărbat puternic, cu mustăți magnifice ondulate, stătea deja în față la Music Box Theatre când Fenella și prietenele ei coborâra din trăsură. Își scoase pălăria și făcu o reverență.

– Doamnelor, la dispoziția dumneavoastră.

– Domnul Garrett? Eu sunt Fenella Grantley, spuse ea și-i întinse mâna. Doamna Lacey și domnișoara Rutherford, adăugă și făcu semn către prietenele ei.

Bărbatul robust se înclină pe rând în fața lor.

– Sunt încântat, doamnelor, spuse, apoi se întoarse spre Fenella. Înțeleg că doriți să vedeți spațiul?

– Da, vreau, răspunse ea. Dar am mai întâi o întrebare. Mai este cineva interesat de acest spațiu, domnule Garrett?

El clătină din cap.

– Nu în acest moment, doamnă. În urmă cu vreo săptămână, a fost un domn care s-a arătat interesat, dar nu a revenit, preciză el. Se întoarse spre ușile duble și le împinse. O lampă cu gaz era deja aprinsă și lumina foarte slab foaietul. Vă rog, doamnelor, intrați! Mi-e teamă că e cam frig. Nu pornim încălzirea atunci când spațiul nu este utilizat.

Fenella se uită în jur. Locul arăta cam înfricoșător, în lumina slabă a lămpii cu gaz, în ciuda soarelui strălucitor de afară. Simțea mirosul de praf din aerul rece. Tresări și își trase mai sus gulerul hainei de blană.

– Dați-mi voie să mai aprind niște lămpi, spuse domnul Garrett și scăpăra un chibrit, cu care aprinse două lămpi și înmână una Petrei și alta Dianei. Dacă doriți, dumneavoastră o puteți lua pe aceasta, domnișoară Grantley, spuse el și-i oferă cealaltă lampă.

Fenella o ridică pentru a lumina micul foaiet.

– Mă simt ca Florence Nightingale, observă ea. Știți, doamna cu lampa?

– Ei bine, cu siguranță e frig ca-n Crimeea aici, declară Diana și își strânse mai bine blana pe ea.

Directorul deschise un rând de uși duble din partea din spate a foaiерului, care dădeau în sala de teatru. Un teatru cu scenă, fosă pentru orchestră și rânduri de scaune tapițate. Nu avea mezanin sau balcon, și spațiul era mic, dar Fenella îi văzu imediat potențialul.

– Cum ar putea să nu fie perfect așa ceva? izbucni ea. Chiar lângă Covent Garden, oferind ambianța unui teatru adevărat.

– Nu știu ce să spun, comentă Petra, privind cu reținere în jur, la spațiul posomorât. Este greu de imaginat cum va arăta.

– Imaginează-ți-l plin de oameni, cu candelabrele aprinse. Fenella făcu un semn spre tavan. Cu draperii roșii de-a lungul scenei, cu muzica orchestrei.

– Va fi nevoie de multă muncă, spuse Diana ezitantă. La fel ca Petra, nu avea imaginația la fel de vie ca a Fenellei.

– Da, așa este, răspunse Fenella veselă. Să vedem cum este în culise, spuse ea.

Se lansă în întunericul din fața scenei, ținând lampa sus, în timp ce se îndrepta către treptele care duceau spre scenă. Domnul Garrett veni încet după ea, urmat de Petra și de Diana.

Fenella urcă pe scenă, de unde privi peste întunericul auditoriului și, pentru un moment amețitor, își imaginează că sala era plină până la refuz cu spectatori atenți. Apoi se întoarse și merse spre lateralul scenei, luminându-și calea cu lampa. Era haos în culise, dar nimic imposibil de reparat sau de organizat.

– Oh, există și o cameră de recuzită. E plină cu tot felul de lucruri grozave. Veniți să vedeți!

Directorul se uită peste umăr la amestecul de obiecte pline de praf.

– Desigur, tot ce e aici poate fi închiriat, odată cu teatrul.

– Trebuie inclus în prețul chiriei, spuse ferm Fenella, înțelegând că entuziasmul ei evident îl putea încuraja pe domnul Garrett să mărească prețul. Locul este murdar și are nevoie de vopsea proaspătă – până și semnul de afară. Cortina este prăfuită și va trebui curățată, astfel încât lumea să nu strănute pe parcursul spectacolului. Și nu e chiar în cea mai bună zonă din Covent Garden.

Diana și Petra schimbă priviri între ele. Aceasta era Fenella pe care o știau: cu capul pe umeri și isteță.

Domnul Garrett păru oarecum surprins de schimbarea aceea bruscă din tonul potențialei sale chirie. Tuși.

– Ei bine, sunt sigur că am putea ajunge la o înțelegere, doamnă.

– Cât pe lună? întrebă Fenella. Pentru teatru și recuzită.

– Două sute de guinee.

Fenella clătină din cap.

– O sută cincizeci de guinee pe lună plătite în avans cu un contract de închiriere pe trei luni. Și veți curăța cortina, auditoriul, foaierul și le veți revopsi. Inclusiv semnul de afară.

El clătină din cap și spuse cu tristețe:

– Curățarea și revopsirea vor costa mult. De obicei, acestea sunt făcute de chiriaș.

– Nu și de către acest chiriaș, declară Fenella. Acceptă sau plecăm, spuse și se întoarse în direcția scenei, urmată de prietenele ei, care păstrau cu înțelepciune tăcerea.

Managerul suflă și pufni, apoi spuse:

– Trei luni de chirie în avans?

– Da, căzu ea de acord. O să vă trimit un bilet de bancă imediat ce semnăm contractul, spuse ea, uitându-se din nou la teatru, în timp ce ținea lampa sus. Nu e ca și cum ați avea potențiali chiriași care vă bat la ușă.

– Sunteți un negociator excelent, doamnă, spuse el și întinse mâna.

Fenella i-o strânse și înclină din cap.

– Permiteți-mi să vă dau adresa, pentru a trimite contractul de închiriere, spuse ea și-i întinse cartea de vizită pe care o scoase din portofel.

Câteva minute mai târziu, reveneau pe Wellington Street, iar domnul Garrett încuia ușile exterioare. Le salută cu o plecăciune scurtă și plecă spre Strand.

– Ei bine, asta a fost o negociere pe cinste, Fenella, spuse Diana. Felicitări!

– Să mergem în Piazza și să bem o cafea, pentru a sărbători, sugerează Fenella.

Covent Garden în timpul zilei era foarte liniștit, în comparație cu varianta sa nocturnă, agitată și zgomotoasă; până și piața era liniștită, dar acolo era agitație mai mult în zori, când negustorii își

aduceau produsele, iar diverse restaurante și magazine își trimiteau oamenii să cumpere fructele, florile și legumele disponibile.

Petra păși pe lângă un măturător și intră în zona coloanelor.

– E o cafenea acolo, zise ea și arătă spre partea îndepărtată a pieței. Am fost acolo cândva cu Joth. Îmi amintesc pentru că aveau cele mai delicioase ecleruri. Nu-mi imaginez cum de s-a gândit fratele meu să mă scoată la o tratație. Nu-i stă deloc în fire. Poate era ziua mea de naștere, adăugă ea veselă.

Prietenele ei o urmară, pășind pe piatra cubică până la cafenea. Relația Petrei cu fratele ei mai mare era mereu subiect de distracție, pentru că se dovedea când rece, când fierbinte, dar atât Diana, cât și Fenella știau că ea îl adora pe Jonathan, iar el îi întorcea afecțiunea.

– Cafea cu frișcă și un ecler, vă rog, îi ceru Fenella chelneriței. Sunt atât de mulțumită de teatrul acesta. Este un spațiu intim, perfect pentru piesa în sine, care este foarte intensă și cu o distribuție mică. Zona este și ea perfectă, mult mai bine decât în Fulham.

– Fulham... De ce Fulham? întrebă Diana. Și, da, același lucru și pentru mine, vă rog, îi spuse ea chelneriței.

– Și pentru mine, interveni Petra. Fulham e cam peste mână, nu-i așa?

– Da, tocmai de aceea n-ar fi mers, spuse Fenella. Edward s-a dus să vadă un spațiu acolo, dar a renunțat apoi la idee.

– Și cum e George în ultima vreme? întrebă Diana și mușcă din ecler, prinzând cu vârful limbii o dără de frișcă.

Fenella se încruntă cu ochii în cafea, continuând pentru o vreme să amestece frișca aurie și cremoasă în lichidul întunecat.

– Nu știu. Mi-a scris o scrisoare destul de ciudată, pentru că niște tipi cu care umblă el m-au văzut la Marco's, cu Edward, după ce îi spusese lui George că nu mai vreau să am ieșiri în cerc restrâns în oraș, preciză ea și luă o înghițitură de cafea. Nu pot să-l învinovățesc fiindcă s-a enervat când a auzit că am ieșit la masă cu alt bărbat.

– Nu, presupun că nu, aprobă Petra, mușcând cu poftă dintr-un ecler. Totuși, te însoțește la balul de la familia Wareham, nu-i așa?

– Oh, asta e o altă bătaie de cap, zise Fenella. Am descoperit ieri că, din nu știu ce motiv, mama l-a invitat pe Edward la cina pe care o dă înainte de bal. Și el a acceptat, deși nu-mi imaginez de ce. Că nu-și ascunde deloc disprețul față de astfel de divertismente sociale.

Iar George va fi și el la cină, așteptându-se să fie însoțitorul meu în acea seară. Nu știu cum voi supraviețui. Dar cel puțin Edward a refuzat invitația la bal, așa că doar la cină voi fi chinuită.

— E o cină formală, nu are ce să se întâmple, o încurajă Diana, în timp ce culegea cu degetul o dără de ciocolată. Respectă regulile obișnuite și nu ai cum să dai greș.

— Tu, draga mea Diana, ești o optimistă incurabilă, spuse Fenella râzând ușor. Și nu-l cunoști pe Edward. El nu are timp pentru ritualurile și regulile societății.

— Dar nu ar provoca nimic care să te facă să te simți inconfortabil, nu-i așa?

— Nu, nu în mod deliberat, spuse ea. Poate fi morocănos și prost dispus, dar nu e rău intenționat. Iar, dacă are el chef, poate să pară un gentleman desăvârșit.

— Ei bine, va fi o seară interesantă, declară Petra. Nu-ți face griji, Fenella! Eu și Diana vom fi alături de voi, pentru a evita orice ciocnire neplăcută între dragul de George și Edward al tău. Iar acum, mai am nevoie de un ecler, spuse ea, făcându-i semn chelneriței care se învârtea printre mese.

Fenella era conștientă că Petra fusese sinceră. Ea și Diana aveau să fie lângă ea la fiecare pas. Era liniștitor, dar nu-i diminuă îngrijorarea cu privire la acea seară.

Fenella era acasă, în salonul galben, mai târziu în acea după-amiază, când un mesager aduse contractul de închiriere de la domnul Garrett. Îl citi cu atenție. Apoi se duse la masa de scris, luă tocul, îl înmuie în cerneală și semnă.

După aceea, scrisese un bilet de bancă pentru suma ce reprezenta chiria pe trei luni și atașă un bilet în care spunea că se aștepta ca renovările să înceapă imediat. Cu un zâmbet, împături hârtiile, le sigilă și le puse într-un pachet pe care scrisese adresa.

Sună după valet și-i dădu pachetul.

— Boris, te poți asigura, te rog, că ajunge imediat pe Wellington Street?

După ce valetul plecă, ea se lăsă pe spate, inspiră adânc și își imaginează cum ar arăta Music Box Theatre, în noaptea premierei, plin de spectatori. Cât de mândru avea să fie Edward să-și prezinte lumii

piesa și cât de mândră avea să fie ea de el. O bătaie în ușă o întrerupse din reverie.

– Ah, draga mea, aici erai, spuse Lady Grantley și intră cu un zâmbet oarecum încordat pe față. Speram să fii acasă în după-amiaza aceasta.

– S-a întâmplat ceva, mamă? întrebă Fenella și se ridică. Nu pari tocmai fericită.

– Eu și tatăl tău suntem îngrijorați în privința ta, declară Lady Grantley.

Se așează pe un scaun de lângă foc, netezindu-și pliurile rochiei elegante de un verde pal.

– Pari cam distrasă, draga mea, și ai ratat câteva serate în ultima săptămână. Oh, știu că petreci mult timp cu Diana și cu Petra, dar nu poți renunța complet la societate.

Fenella își relua locul pe canapea.

– Oh, mamă, dar nu am făcut așa ceva, protestă tânăra. Dar vremea a fost atât de urâtă, și suntem abia la începutul sezonului. Totul este bine, îți promit! Nu trebuie să vă faceți griji.

– Se pare că nu te mai vezi cu George la fel de des ca pe vremuri, remarcă Lady Grantley.

– Asta este adevărat. Am simțit că George avea impresia că eram aproape logodiți și mi-am dat seama că eu i-am permis, prin comportamentul meu, să gândească așa. Și nu era corect față de el, pentru că nu va exista niciodată vreo logodnă între noi doi. Nu m-aș putea căsători cu el.

– Oh, Doamne! Așa a spus și tatăl tău. Eu speram că...

– Știu că ai sperat și îmi pare rău că te dezamăgesc, spuse Fenella și îngenunche lângă scaunul mamei sale, luând-o de mână. Dar o căsătorie între mine și George chiar nu ar merge, mamă.

Lady Grantley oftă.

– Ei bine, presupun că tu știi mai bine ce e în inima ta, draga mea, spuse ea, apoi, după un moment de ezitare, continuă: Că tot vorbim despre asta, Fenella, ce e cu domnul Tremayne? Mi se pare că te vezi cu el destul de des în ultimul timp. Nu știu mai nimic despre el, în afară de ceea ce mi-a spus tatăl tău despre... despre circumstanțele sale personale, adăugă ea cu stânjenală.

– Ah, spuse Fenella, reflectând la un răspuns adecvat. Îmi place compania lui Edward, recunosc. Dacă îți amintești, ți-am spus

că sunt implicată într-o piesă de teatru. Ei bine, Edward a scris piesa, motiv pentru care mă văd cu el destul de des.

Jumătățile de adevăr erau mai bune decât minciunile pe față, își spuse Fenella. Și, cu cât mama ei știa mai puțin, cu atât era mai bine pentru liniștea ei sufletească.

Grace absorbi în tăcere informațiile oferite, înainte de a spune:

– Da, îmi amintesc, și mă bucur că am decis să-l invit pe domnul Tremayne la cina de dinainte de balul mascat. Trebuie să-l întreb despre toate acestea.

– Nu mi-ai spus că l-ai invitat la cină, zise Fenella, ridicându-se încet. A fost cam din scurt, nu-i așa? Ai trimis toate celelalte invitații cu multe săptămâni înainte.

– Nu-l întâlnisem pe domnul Tremayne acum câteva săptămâni, spuse mama ei ridicându-se. Și cu siguranță nu știam că aveai să petreci atât de mult timp cu el. Am simțit că este timpul ca eu și tatăl tău să-l cunoaștem în mod corespunzător.

– Înțeleg, bineînțeles, răspunse Fenella repede.

Discuția fusese cea mai tăioasă intervenție pe care o avusese vreodată mama ei. Lady Grantley era clar îngrijorată.

– Îmi pare rău, mamă, ar fi trebuit să-ți spun mai demult, dar am fost atât de prinsă cu piesa și cu noul meu rol, încât am uitat de regulile sociale.

– Ei bine, odată ce am fost prezentați corect domnului și el știe că este bine-venit să te viziteze aici, cred că problema se va rezolva de la sine, spuse Lady Grantley și se îndreptă spre ușă. Ne vedem la cină?

– Da, sunt acasă în seara asta.

Fenella așteptă până când ușa se închise, apoi se așeză din nou pe canapea. Nu putea să o împiedice pe mama ei să fie mamă, dar tot i se părea agasant.

Capitolul 23

– Ei bine, încet, încet, începe să prindă formă, anunță Cedric. Încăperea aceasta nu e ideală, dar trebuie să ne mulțumim cu ea, până când găsim un spațiu adecvat.

Se întoarse spre Edward, care stătea cocoțat pe pervazul ferestrei de la studioul mare și gol, pe care îl foloseau drept scenă pentru repetiții.

– Vreo veste în această privință, Edward?

Fenella își ținu răsufierea. Trecuseră trei zile de când semnase contractul de închiriere pentru Music Box Theatre și încă nu-i spusese lui Edward, sperând să întârzie până când reparațiile aveau să avanseze.

– Există un centru comunitar la care mă uit, în Marylebone, răspunse Edward. Nu este perfect, dar ar putea merge. Mai arunc o privire mâine-dimineață.

– Mmm. Ei bine, ar fi ideal să se întâmple cât mai repede. Actorii au nevoie de timp pentru a se obișnui cu spațiul de spectacol. Nu putem să interpretăm anumite scene până când nu avem un spațiu adecvat.

Edward nu răspunse. Cedric îi vorbea despre lucruri deja discutate și știa asta.

Fenella își mușcă buza, brusc nervoasă. Era timpul să-i prezinte lui Edward surpriza, chiar dacă renovările nu erau complete.

Își puse haina și se duse la el. Măzgălea ceva pe caietul în care își trecea observațiile și era așa prins, încât probabil nici nu observa că ea stătea lângă el. Nici măcar nu ridică privirea. În urmă cu câteva săptămâni, asta ar fi enervat-o la culme pe Fenella, însă ajunsese să-l cunoască mai bine. Ea ghicise că el se enervase din cauza lui Cedric și că încerca să-și controleze iritarea, ca să nu o reverse asupra celor din apropiere. Mai precis, chiar asupra ei, în acel caz.

În cele din urmă, ridică privirea.

– Fenella?

– Edward? răspunse ea, imitându-l în glumă.

Spre ușurarea ei, îi văzu ochii calzi și buzele curbandu-se în ceea ce părea un zâmbet.

– E ceva ce vreau să-ți arăt. Când ești gata.

– Sună interesant, spuse el și își strânse hârtiile pe care le băgă într-o geantă uzată din piele, apoi își luă haina de pe spătarul scaunului. Unde mergem?

– Așteaptă și o să vezi, spuse ea.

Se întoarse apoi spre ușa camerei care se golea rapid, luându-și rămas-bun de la colegii care mai erau pe acolo. Dacă tovarășii ei de actorie ghiciseră ceva despre relația ei cu dramaturgul, își păstraseră bănuielile pentru ei.

Edward o urmă jos, în stradă.

– Avem mai multe șanse să găsim o trăsură dacă mergem la colțul dinspre Bloomsbury Square, spuse ea, luând-o în acea direcție.

Edward înclină din cap și o urmă.

– Sper că această ieșire include și masa de prânz, spuse el și făcu semn unei trăsurii care se apropia. Sunt lihnit.

– Și eu, spuse Fenella și urcă în trăsură.

Făcu un calcul rapid și conchise, că după un prânz bun și o sticlă cu vin, Edward avea să găsească surpriza mai puțin șocantă.

– Unde să mergem? întrebă ea.

– The Shakespeare Head, o lămurii el. Deci ce ai să-mi arăți?

– O să afli după prânz, spuse ea și zâmbi, sperând că nu arăta atât de stresată pe cât se simțea.

Edward nu spuse nimic, dar privirea lui albastră se intensifică în timp ce își lăsă capul pe spate, pe banchetă, uitându-se la ea.

Simțea că Fenella pune ceva la cale, iar lui, în general, nu-i plăceau secretele și era suspicios când venea vorba despre surprize. În ciuda acestui fapt, era hotărât să-i facă pe plac și să reacționeze la surpriză așa cum își dorea ea. Pentru că nu era vina ei că el era un ticălos mai mereu iritat. Și cel puțin recunoștea acest lucru.

Nervii Fenellei se mai liniștiră în timpul prânzului. Edward era într-una dintre cele mai nostime dispoziții ale sale și se abținuse de la orice comentariu neplăcut cu privire la repetițiile de dimineață. Iar friptura și plăcinta cu rinichi erau delicioase și reconfortante, însoțite de un vin roșu.

– Deci unde mergem acum? întrebă Edward când ieșiră, în timp ce-și punea mânușile.

– Pe aici, spuse Fenella, pornind spre Russell Street.

La intersecția cu Wellington Street se opri și ridică privirea spre el. Expresia lui devenise circumspectă. Ea ignoră mica înțepătură de alarmă pe care o simți și o luă în dreapta, pe Wellington Street. Pe la jumătatea străzii, ajunseră la Music Box Theatre. Semnul era proaspăt vopsit, iar ușile – larg deschise. Mirosea a vopsea proaspătă și a terebentină, iar din interior se auzeau glasuri de muncitori.

– Am ajuns, spuse ea, străduindu-se să pară puternică și încrezătoare. Ce crezi?

Edward rămase nemișcat, holbându-se la teatru.

– Ce ai făcut, Fenella...

Dar nu era o întrebare.

Ea își înghiți nodul din gât. Nu era reacția pe care o așteptase, și deodată se simți îngrozitor de stânjenită.

– Eu... am găsit adresa la tine în cameră... și am crezut că era unul din teatrele pe care le luai în calcul pentru punerea în scenă a piesei. Părea perfect, se bălbâi ea. L-am luat pe trei luni. Am vrut să-ți fac o surpriză. Ar trebui să putem începe să repetăm aici săptămâna viitoare.

El își întoarse fața spre ea, cu gura încleștată și ochii de gheață.

– L-ai luat pe trei luni. Fără să discuți mai întâi cu mine. Ce naiba a fost în capul tău? Cum ai putut să crezi că îmi doresc așa ceva? zise el și făcu semn disprețuitor spre clădire. Doamne, Fenella, am crezut că ești diferită. Dar acum văd adevărul, spuse el disprețuitor. Asta e ceea ce vrei tu – să joci într-un teatru din Covent Garden, ca să-ți impresionezi prietenii bogați. Tu, o amatoare oarecare, care se desfată cu pasiunea ei pentru actorie, pentru că își permite financiar. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este o premieră cu surle și trâmbițe. Nu vreau ca piesa mea, *prima* mea piesă, să fie expusă unui public pe care îl disprețuiesc. Nu mă interesează faima și averea, oricât ți s-ar părea ție de normal să poțestești la asemenea lucruri. Vreau aprecieri critice din partea oamenilor pe care îi respect și nu voi obține asta plimbându-mă prin Covent Garden ca un idiot care se preamărește de unul singur.

– Dar chiar tu ai luat în calcul acest teatru, spuse ea, descumpănită de ferocitatea acuzațiilor lui. Altfel, nici n-aș fi știut de el.

– De ce nu m-ai întrebat despre asta? Cât de greu ar fi fost să întrebi? De ce ai sărit imediat direct la concluzii? M-am uitat la teatrul acesta doar ca să pot face o comparație.

– Nu trebuie să-l folosești, spuse ea, cu vocea înăbușită de lacrimi. Nu contează. Uită de el!

Se întoarse și plecă, aproape alergând, spre Strand.

Edward înjură în barbă, dar nu făcu nici o mișcare. Era prea furios ca să mai aibă încredere în propriile reacții. După câteva clipe, pași prin ușile duble larg deschise și intra în teatru.

Fenella încetini abia când ajunsese în mulțimea de pe Strand. Lacrimile începuseră să i se usuce pe obraji și, încet, își recăpătă și calmul, pe măsură ce furia provocată de cruzimea lui înlocuia sentimentul inițial de rușine. Încercase să facă un lucru bun, să ofere un cadou despre care fusese sigură – și în mod clar greșise – că avea să fie apreciat, cel puțin după ce el și-ar fi revenit din șocul inițial. Nu era adevărat că își dorea doar să-și arate talentele actricești în public. Iar Edward nu sugerasese niciodată că nu voia să-și expună piesa opiniilor înaltei societăți. Vorbise despre West End ca despre un loc inaccesibil financiar – nimic altceva.

Dar ar fi trebuit să-l întrebe mai întâi – abia acum își dădea seama de asta. Fusese atât de sigură că-i oferea ce-și dorea. Era ceva ce ea avea posibilitatea să facă și și-ar fi dorit ca el să se bucure de ceea ce ea îi oferise.

Merse pe străzi timp de vreo oră, până când o stare de amorțeală anostă îi înlocui furia și dezamăgirea. Făcu semn unei trăsurii și îi spuse vizitiului s-o ducă în Cavendish Square. Dacă nu o găsea pe Diana acasă, plănuia să-i lase un mesaj ca să-i ceară să vină în Albemarle Street.

Din fericire, Diana tocmai se întorcea din parc cu câinii când Fenella coborî din trăsură.

– Ce surpriză, Fenella! Oh, dar ce s-a întâmplat, draga mea? Întrebă ea și își îmbrățișă prietena, în timp ce o privea cu îngrijorare. Arăți îngrozitor.

Fenella zâmbi slab.

– Mă simt mizerabil. Și furioasă, și supărată pe mine însămi. Of, Doamne, e un dezastru, Diana, spuse ea și se aplecă să mângâie câinii care se gudurau la picioarele ei, fericiți să o vadă.

- Hai în casă, spuse Diana și o conduse spre intrare.
- Bună ziua, doamnă... bună ziua, domnișoară Grantley.
- Bună ziua, Barlow, îl salută ea pe majordom, cu ultimele puteri.
- Vino sus, în salon la mine. Barlow, ne aduci, te rog, niște ceai?

Diana lăsa lesele câinilor și își apucă prietena de mijloc, susținând-o în drum spre scări, în timp ce patrupelele alergau vesele în fața lor. Deschise ușa salonului pătrășos din partea din spate a casei. Am ajuns. Acum, stai lângă foc și spune-mi ce s-a întâmplat!

Fenella se așează înaintea de a spune:

- Petra o să vrea și ea să audă asta. Să-i trimitem un mesaj?
- Desigur. Trimit imediat un lacheu. Stai lângă foc și relaxează-te!

Diana se îndepărta în grabă, iar Fenella închise ochii. Câinii veniră în fața focului, suspinând întretăiat, și se așezară cu boturile pe labe și cu ochii ridicați spre ea. Prezența lor tăcută, dar atentă, era ciudat de liniștitoare. Se simțea secătuită emoțional, obosită fizic de lunga ei plimbare și somnoroasă.

Când Diana se întoarse cu o tavă cu ceai, Fenella se forță să deschidă ochii, dar efortul i se păru până la urmă prea mare, așa că îi închise la loc.

- Îmi pare rău, mă simt vlăguită.

- Dormi puțin până vine Petra, o sfătui Diana. Arăți ca și cum ai fi trecut prin iad, draga mea.

Fenella ridică o mână moale, în semn că înțelesese. Diana turnă ceai, puse o ceașcă pe o măsuță de lângă Fenella, apoi se așeză și îl sorbi pe al ei, întrebându-se ce se întâmplase. Nu era greu de ghicit că Edward Tremayne avea legătură cu situația și nu era exclus nici ca Music Box Theatre să fie parte din problemă.

După o jumătate de oră, Petra năvăli peste ele.

- Ce s-a întâmplat? Vreun accident? Mesajul tău suna atât de urgent, Diana.

Fenella se ridică, sorbi din ceai și spuse:

- Nu este nimic grav, Petra. Doar că aveam nevoie de un umăr sau doi pe care să plâng.

Petra își aruncă haina și pălăria.

- Mai este ceai?

Diana îi turnă o ceașcă, și amândouă o priviră pe Fenella.

- Spune tot!

Fenella trase aer în piept și le spuse toată povestea, încercând să fie cât mai obiectivă posibil.

– Ar fi trebuit să-l întreb mai întâi, desigur, dar, oh... eram bine intenționată. Și credeam că o să fie fericit. Ce proastă am fost!

Degetele îi tremurau. Și le strânse în pumni.

– Iar acum, sunt supărată și pe mine, și pe el. Pe mine pentru că sunt proastă, pe el pentru că a fost atât de dezgustător și de jignitor. Sunt atât de dezamăgită.

– Îmi pare rău, Fenella, spuse Petra și veni să o îmbrățișeze. Aș vrea să-i bag un cuțit în coaste.

– Și eu, spuse Diana.

– Eu trei, zise Fenella, și izbucniră toate într-un râs care mai relaxă puțin starea de spirit.

– Acum, serios, ce vei face în continuare? întrebă Diana.

– Nimic. Am plătit pentru teatru, și nu are decât să stea gol timp de trei luni. E treaba mea și nu privește pe nimeni altcineva, spuse ea și, fără tragere de inimă, se ridică. Ar trebui să plec acasă. Mai nou, mama se interesează brusc și incomod despre ieșirile mele. Și n-aș putea să-i fac față întrebărilor în starea asta.

– De ce n-am trece să te vizităm mâine-dimineață? Putem face ceva distractiv, ca să-ți mai iei mintea de la toată harababura asta.

– Mi-ar plăcea, spuse Fenella și își trase mânușile. Vii și tu, Petra? Luăm împreună o trăsură.

– Categorie, spuse veselă Petra. Pa, Diana! Ne vedem mâine-dimineață.

Fenella dormi rău în noaptea aceea; mintea ei nu voia să alunge scena hidoasă cu Edward. Era o amatoare oarecare, nu-i așa? Care juca teatru doar ca să-și impresioneze prietenii bogați. Asta credea el despre ea? Cât de ridicolă fusese când crezuse că el o respecta ca actriță. Oare existase vreodată vreun viitor cu Edward? Prezentul fusese foarte seducător și incitant, iar ea crezuse că viitorul urma să fie la fel. Plus ceva mai mult, mai profund.

Se ridică și se îmbracă, străduindu-se să răspundă conversației vesele de dimineață a lui Alice. Dar, după o vreme, camerista renunță și încercă să-și limiteze conversația la ce îmbrăcăminte plănuia Fenella să poarte în acea zi.

– Coborâți la micul dejun, domnișoară Fenella? întrebă Alice, în timp ce-i încheia ultimul nasture de la spatele bluzei cu broderie.

– Nu, o să mănânc aici și vreau doar pâine prăjită și cafea, spuse ea.

Ideea de a mânca ouă prăjite și șuncă i se părea respingătoare în acea dimineață. Pe deasupra, efortul de a conversa cu părinții i se părea prea mare.

Era deja în salonul galben, răsfoind paginile din *Gazette*, când o cameristă le anunță pe Diana și Petra.

– Așadar, am venit să-ți distragem atenția cu ceva amuzant, anunță Petra, privind-o cu un aer îngrijorat. Încă ești cam palidă, draga mea.

– Nu am dormit bine, recunosc Fenella. Dar mă simt mult mai bine acum, că sunteți aici. Ce să facem ca să ne luăm mintea de la această tristă poveste?

– Ne-am gândit...

Diana se opri, deoarece Collins intră cu o tavă de argint.

– Un mesager a adus asta pentru dumneavoastră, domnișoară Fenella.

– Mulțumesc.

Luă scrisoarea de pe tavă și simți cum i se strânge stomacul. Scrisul lui Edward de pe plic era inconfundabil. Degetele îi tremurau ușor, și fu cuprinsă de neliniște atunci când rupse sigiliul cu unghia și extrase singura foaie.

Petra aruncă o privire către Diana, care încuviință din cap. Amândouă păstrară liniștea, așteptând ca prietena lor să citească scrisoarea.

Fenella, trebuie să vorbim. Dacă am fost excesiv de dur, îmi cer scuze, dar și tu ar fi trebuit să te gândești mai bine. Cu toate acestea, fapta a fost comisă, iar acum sunt lucruri pe care trebuie să le discutăm. Voi veni la tine acasă după-amiază, în jurul orei trei. E.

– Doamne, Dumnezeule, șopti Fenella, simțindu-se mai furioasă decât arăta. După toate lucrurile cumplite pe care le-a spus... tot el e ăla arrogant.

– Putem și noi să vedem? întrebă Diana, cu mâna întinsă.

Fenella îi dădu foaia de hârtie.

– Oh, da, într-adevăr, câtă aroganță, spuse ea când citi, apoi îi dădu Petrei scrisoarea. Parcă e un profesor exasperat!

– Da, e una dintre apucăturile lui, spuse Fenella caustic. Nu vreau să-l văd în această dispoziție; nu ne va ajuta pe nici unul din noi. Nu voi fi aici în această după-amiază. Ar trebui să-i las un mesaj sau să-l ignor? Cum îndrăznește să mă anunțe cu atâta aroganță că vine să mă vadă? După tot ce a spus ieri... îi pare rău că a fost așa aspru, dar a fost doar vina mea. Oh, nu, asta este mai mult decât pot suporta, spuse ea cu vocea tremurând de emoție.

– Îți sugerez să-l ignori, spuse Diana. Pleacă de acasă, prefă-te că nici nu ai primit mesajul de la el.

Petra clătină din cap.

– Nu, cred că ar trebui să-i ceri lui Collins să-i spună că dorești să știe că nu ești acasă. Astfel, va înțelege mai clar mesajul.

Fenella cântări opțiunile.

– Da, cred că e o idee bună să-i transmit răspunsul prin Collins. Nu mă voi deranja să-l onorez pe ticălosul ăsta cu un răspuns adecvat. Dar, oh, Doamne, mâine este balul mascat. Și cina pe care o organizează mama aici.

– Ei bine, presupun că Edward n-o să mai vină, având în vedere circumstanțele, declară Petra. Nu ar fi – ea căută cuvintele potrivite – un gest de gentleman din partea lui să te pună într-o asemenea situație.

– Edward este gentleman doar atunci când asta e în interesul lui, spuse Fenella cu amărăciune.

– Ei bine, dacă îl lămurești în această după-amiază că nu mai vrei sub nici o formă să ai de-a face cu el, va fi obligat să renunțe la cină și să-i trimită regretele sale lui Lady Grantley, declară Diana. Nimeni, nici măcar Edward Tremayne, care nu este gentleman, nu ar avea îndrăzneala să se prezinte la cină în aceste circumstanțe.

– N-aș fi atât de sigură de asta, mormăi Fenella, apoi clătină viguros din cap. Nu vreau să mă mai gândesc, pentru că mă enervează îngrozitor, spuse ea și sări în picioare. Haideți la mine în dormitor să-mi spuneți ce părere aveți despre rochia mea de bal!

Prietenele ei o urmară fără tăgadă în dormitor. Fenella se duse direct la garderobă.

– Este destul de neobișnuită, iar mama nu este convinsă că e o rochie adecvată, declară Fenella.

O ridică de pe umeras și se întoarce cu o mișcare dramatică spre prietenele ei. Rochia de catifea neagră era uimitoare, atât de intensă și de întunecată, încât părea aproape luminoasă. Mânele erau strânse la coate, apoi evazate în volane de dantelă argintie spre încheietura mâinii.

– Este superbă, Fenella, declară Petra, de-a dreptul fermecată. Îmi plac mânecile acestea strâmte. Toate celelalte vor purta rochii cu umeri bufanți sau mâneci ușor căzute.

– Cine a făcut-o? întrebă Diana, atingând cu degetul materialul lucios.

– *Madame Lecourt*. Ea a avut această viziune, și m-am îndrăgostit de ea. Brusc, Fenella puse rochia înapoi în garderobă, ferindu-și fața de prietenele ei. Ea visase până de curând la reacția pe care urma să o aibă Edward atunci când avea să o vadă în acea rochie minunată. Dar acel gând se transformase într-unul care îi frângea inima.

– Așa, spuse ea, forțându-se să pară veselă, după ce lăsă rochia în dulap. Ce facem astăzi? Ceva care să mă țină în afara casei până cel puțin la ora cinci.

– La British Museum este o expoziție egipteană, zise Petra. Mi-ar plăcea foarte mult s-o văd.

– Bine, atunci mai întâi luăm prânzul la Trocadero, după aceea mergem la expoziție, și apoi luăm ceaiul la Fortnum, moment în care domnul Tremayne va fi dispărut deja, declară Diana.

Iar Fenella spera că mama ei avea să primească și o scrisoare din partea lui, în care anunța că nu putea participa la cină. Era de neconceput ca el să își impună prezența, când era clar că ea nu-l voia acolo.

Edward bătu la ușa casei Grantley la ora trei fix. În premieră, era îmbrăcat impecabil pentru o vizită de după-amiază, într-o redingotă gri din stofă, pantaloni asortați și pălărie. Se decisese, având în vedere că era foarte probabil s-o întâlnească și pe Lady Grantley, să șteargă orice eventuală impresie proastă anterioară acelei vizite.

Collins răspunse la ușă și declară, în timp ce făcea o plecăciune:

– Îmi pare rău, domnule Tremayne, dar domnișoara Grantley mi-a cerut să vă spun că nu este acasă în după-amiaza aceasta.

Majordomul ocupa tot cadrul ușii. Edward privi obstacolul din fața lui cu o ușoară încruntare.

– Domnișoara Grantley este acasă, Collins, sau a ieșit?

– A ieșit, domnule.

– Înțeleg, spuse Edward, cu buzele subțiate. Știi unde s-a dus?

– Mă tem că nu, domnule.

Collins se înclină din nou, se dădu înapoi și îi închise ușa în nas vizitatorului.

Așadar, ea nu voia să-l vadă. I se păru un gest de lașitate, total necaracteristic Fenellei.

El era dispus să accepte că își scăpase furia de sub control, lucru pe care îl regreta deja. Dar dacă Fenella nu ar fi făcut ceva atât de nesăbuit, el nu și-ar fi pierdut cumpătul. Avusese timp să se calmeze și presupusese că și ea își dăduse seama că depășise limitele cu intervenția ei.

Nu știuse exact la ce primire să se aștepte în acea după-amiază, dar nu se așteptase ca ea să nu vrea să-l vadă. Se uită în sus și în jos pe stradă, sperând să o vadă venind spre el, grăbindu-se la întâlnirea lor. Dar știa că acel lucru nu avea să se întâmple. Ea era probabil cu prietenele ei, pe undeva prin zona de opt kilometri locuită de bogătașii Londrei. Dar nu avea cum să ghicească unde anume.

Așadar, următoarea lor întâlnire avea să fie cu public, lucru pe care el l-ar fi evitat cu orice preț, în mod normal. Dar Fenella fusese cea care scrisese scena. Iar, în seara următoare, la cină, el trebuia să-și ia instrucțiunile de la ea.

Edward se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre Praed Street. Nu-i venea să creadă că Fenella se îmbufnase. Nu era în natura ei, pur și simplu; era mult prea directă și onestă pentru așa ceva.

Dar de ce nu era pregătită să vorbească cu el, astfel încât să rezolve lucrurile și să dea amândoi uitării ce se întâmplase? Oare îi spusese ceva de neiertat? Nu ar fi fost prima dată, recunosc el cu tristețe. Știa că putea fi foarte dur și neplăcut la nervi, iar în ziua anterioară fusese absolut furios.

Se strădui să-și amintească exact ce-i spusese Fenellei în momentul acela de furie. Ca de nicăieri, în minte îi apăru chipul ei.

Expresia Fenellei fusese cea a unui om lovit, îndurerat, profund rănit. Se opri pe trotuar, în timp ce remușcări de gheață îi inundară venele. Ce anume spusese de adusese o asemenea expresie pe chipul ei?

Capitolul 24

Fenella fu distrasă de-a lungul după-amiezii, iar prietenele ei se abținură de la comentarii. Amândurora le era clar că ignorarea lui Edward Tremayne nu era o soluție definitivă la problemele Fenellei, iar prietena lor încerca să decidă ce avea să facă în continuare. Se duseseră cumiști la expoziția egipteană, unde admiraseră mumii îmbrăcate în aur și podoabe, înainte să meargă să ia ceaiul la Fortnum.

– Aici fac cele mai delicioase sendvișuri cu castraveți, observă Petra, servindu-se cu un al treilea, de pe vasul etajat din argint. Ai crede că sunt foarte simplu de făcut, și totuși la Fortnum sunt mereu mai bune decât în oricare alt loc, chiar și decât cele preparate în casă.

– Pentru că folosesc unt de anșoa la ele, o lămură Diana. Am întregat eu odată. Nu mănânci și tu ceva, Fenella? Aproape că nu te-ai atins de nimic la prânz.

– Se pare că mi-am pierdut pofta de mâncare, răspunse Fenella clătinând din cap. Îmi pare rău că sunt așa o companie neplăcută.

– Te-ai gândit la ce vei face în continuare? întrebă direct Petra.

– Totul depinde de Edward. Nu vreau să-l mai văd, n-aș putea suporta o altă scenă precum cea de ieri. Așa că sper că o să priceapă mesajul în această după-amiază și va lăsa lucrurile așa cum sunt.

– Dar ce o să se întâmple cu piesa? Încă vrei să o joci pe Rose, nu-i așa?

– Nu cu un asemenea preț, spuse Fenella.

Sorbi din ceai în timp ce își amintea vocea lui care o acuza că văzuse în Rose și în piesa lui doar un hobby cu care se răsfăța, pentru că avea banii și timpul ca s-o facă. Fenella clătină din cap.

– Cred că fantezia mea legată de actorie s-a cam încheiat.

– Dar sigur există și alte școli de actorie, sugeră Diana.

– Sunt convinsă, dar nu cred că sunt gata să încep să caut una, deocamdată, spuse Fenella, și își împinse scaunul în spate.

– E timpul să mă duc acasă, spuse ea, strecurându-și brațele în haină. Voi rămâneți să vă terminați ceaiul.

– Dacă ai nevoie de companie în seara asta, anunță-ne, spuse Diana sărutând-o.

– Așa o să fac.

Fenella zâmbi și se grăbi printre mesele îngrămădite din foaierul mărginit de stâlpi. Găsi destul de repede o trăsură. Se așeză pe banchetă, conștientă de inima care-i bătea să-i spargă pieptul și de nevoia absurdă de a-și roade unghiile. Cu siguranță, Edward trebuia să-și fi prezentat deja scuzele mamei ei, anunțând că nu mai venea la cină.

Intră în casă exact când Collins ieșea din salon.

– Bună ziua, domnișoară Fenella.

– A venit domnul Tremayne?

– Da, doamnă. Exact la ora trei. I-am zis că nu sunteți acasă, după cum ați dorit.

Fenella începu să își scoată mânușile.

– A spus ceva? A lăsat vreun mesaj?

– Nu, domnișoară Fenella. Pur și simplu, a plecat.

– Au venit mesaje în după-amiaza aceasta?

Majordomul clătină din cap.

– Nu, domnișoară Fenella, nici măcar unul.

– Nici măcar pentru Lady Grantley?

– Nu, absolut nimic. Așteptați ceva? Să trimit vorbă să întreb de ce nu a sosit?

Fenella clătină repede din cap.

– Nu, nu va fi necesar. Mulțumesc, Collins.

Se grăbi sus. Ce era de făcut?

Mama ei bătu la ușa dormitorului câteva minute mai târziu.

– Collins mi-a spus că ești acasă, draga mea. Pe unde ai umblat azi?

– Prin oraș, cu Diana și cu Petra. Am vizitat expoziția aceea egipteană de la British Museum, spuse ea și se așeză pe scaunul din fața oglinzii, ca să-și scoată cerceii cu perle.

– Oh, sună interesant, draga mea. Tocmai am terminat planul de așezare la masă pentru mâine și l-am pus pe domnul Tremayne

în dreapta ta și pe dragul de George în stânga. Tatăl tău a zis că ar fi cea mai bună soluție.

Fenella își cunoștea tatăl îndeajuns de bine încât să poată ghici că el venise cu acea soluție la dilema lui Lady Grantley referitoare la cei doi pretendenți rivali.

„Să o lăsăm pe Fenella să se descurce” – aceasta era metoda clasică de abordare a lui Lord Grantley când venea vorba despre situațiile care nu-l interesau în mod deosebit. Pe deasupra, întotdeauna o încuraja pe Fenella să gândească și să ia decizii de una singură.

– E bine așa, mamă, murmură ea.

Lady Grantley se întoarse spre ușă.

– Ei bine, trebuie să mă schimb pentru cină. O să ieși din nou în oraș în seara asta?

Fenella clătină din cap.

– Nu, o să iau cina cu voi, dacă nu aveți oaspeți și dacă nu dau peste cap felul în care ai aranjat locurile la masă.

– Avem oaspeți, dar bineînțeles că nu vei deranja cu nimic. Locuiești aici, draga mea, iar eu și tatăl tău suntem întotdeauna mai mult decât fericiți de compania ta.

Pe această notă, Lady Grantley își sărută fiica și apoi părăsi camera, lăsând în urmă un parfum vag de flori de măr.

Fenella se uită fix la foc, întrebându-se cum de ajunsese într-o situație atât de imposibilă. Dar era timpul să înfrunte acea situație. Se îndrăgostise de un bărbat imposibil. Dar cum Dumnezeu putea cineva să se abțină de la așa ceva? Nu-l căutase pe Edward Tremayne. El pur și simplu se materializase, iar lucrurile deveniseră inevitabile, după prima lor ceartă.

Edward încerca să lucreze, dar mintea lui nu reușea să se adune. Se tot ridica de la masă și se uita pe fereastră, privind în jos pe stradă, în timp ce după-amiaza se transforma în seară.

Fiecare celulă din corp i se răzvrătea la ideea de a participa la cina organizată în ziua următoare de Lady Grantley. Detesta din toată inima dineurile, iar ideea că trebuia să profite de unul ca să o facă pe Fenella să-l asculte îl scotea din minți. Parcă putea deja să audă discuțiile lipsite de noimă ale invitaților infatuați și mândri de ei, care strigau unul la altul în jurul mesei.

Dar ratase deja în acea după-amiază oportunitatea de a se scuza în avans față de Lady Grantley pentru eventuala absență de la cină. Pe deasupra, oricât de nefavorabile erau circumstanțele, trebuia să o vadă pe Fenella. Nu putea permite ca tăcerea dintre ei să se acutizeze.

Cu siguranță, la un moment dat, în seara următoare, putea să aibă ocazia de a rămâne singur cu Fenella, fără a atrage atenția asupra lor.

În seara următoare, Fenella se plimba în jurul mesei frumos aranjate, citind cartonașele care indicau locul fiecărui invitat. Din fericire, frații Tremayne erau așezați departe de ea. Strigatul printre lumânări și aranjamente florale era privit cu dispreț în înalta societate, iar masa era prea lată ca să permită vreo conversație personală peste ea.

Atenția Fenellei se concentrează asupra locului ei, care era la mijlocul unei laturi a mesei, și la cele două cartonașe cu numele invitaților care urmau să-i stea alături. Cum Edward era plasat în dreapta, el avea să fie cel care să o conducă la masă, ceea ce avea să-l enerveze pe George. Se gândi pentru un moment să schimbe cartonașele între ele, dar nici să-l încurajeze pe George nu voia.

Lord George putea fi liniștit cu zâmbete și discuții; nu era, cu siguranță, genul care să facă sau să provoace o scenă. Dar Edward nu putea fi tratat într-un mod similar. Nici măcar nu era sigură că se putea descurca în compania lui; prezența lui fizică avea un asemenea efect asupra ei, încât uita și de cele mai crunte supărări.

De ce venea el? Era o mișcare perversă. Cu excepția cazului în care intenționa în mod deliberat să o pună într-o situație jenantă, să o facă să se simtă inconfortabil. Dar, deși era un om cu mari lacune în ceea ce privește stăpânirea emoțiilor, nu era un meschin.

Se înroși ușor, vinovată, și se întoarse brusc de la masă când auzi ușa deschizându-se. Lady Grantley păși în cameră. Era întruchiparea eleganței la modă, într-o rochie de mătase de un galben precum șofranul, cu mâneci bufante, completată de cercei, colier și o tiară de topaz, pe care o purta peste părul aranjat într-o coafură înaltă.

— Chiar mă întrebam unde ești, Fenella, spuse ea, examinându-și fiica. Ai avut dreptate în privința rochiei, draga mea. Este foarte dramatică. De regulă, tinerele de vârsta ta nu poartă

negru, însă ție îți vine perfect. Și mânecile acelea strâmte sunt atât de interesante!

Fenella zâmbi încântată.

– E foarte elegantă, nu-i așa? Mulțumesc că mi-ai împrumutat safirele, merg perfect cu rochia!

Mama ei încuviință din cap.

– Da, într-adevăr, merg de minune. Din nou, un efect foarte dramatic. Aproape orice bijuterie arată perfect cu negru, dar nimic nu se compară cu strălucirea pe care o lasă safirele pe această culoare.

„Cu siguranță, au să-i atragă atenția lui Edward“, își spuse Fenella, atingându-și colierul bogat de pietre de la gât. Se gândise mult până să decidă să le poarte. Și se întreba dacă Edward avea să vadă vreun mesaj în faptul că ea alesese safire. Și, dacă da, care ar fi fost acela? Dar, în cele din urmă, ea hotărâse că orice avea el să gândească despre pietrele prețioase era irelevant. Îi completau perfect ținuta, iar ea avea de gând să arate cât se putea de bine.

Lady Grantley se plimba în jurul mesei, analizând cu un ochi de vultur fiecare eventuală problemă: o furculiță care nu era așezată perfect, o petală care căzuse din vaza imensă plină cu hortensii. Collins stătea atent în prag, gata să răspundă la orice cuvânt sau gest făcut de stăpâna casei. În cele din urmă, inspecția se încheie și Lady Grantley spuse:

– Foarte frumos, Collins! Ca întotdeauna, pot avea încredere în tine când vine vorba despre atingerea perfecțiunii. Hai, Fenella, ar trebui să fim în salon, să ne așteptăm oaspeții!

Soneria se auzi aproape fără încetare în următoarea jumătate de oră. Lord și Lady Grantley stăteau în fața șemineului și salutau fiecare invitat. Fenella stătea liniștită lângă ei, întâmpinând și ea musafirii. George fu printre primii care sosiră. Fenella se pregăti pentru eventuale înțepături.

– Bună seara, George, spuse ea și îi întinse mâna, cu un zâmbet cald. Nu ne-am văzut de mult.

– Chiar ne întrebam pe unde ești, dragă George, spuse Lady Grantley.

– Am fost nevoit să merg o vreme la domeniul de la țară. Tatăl meu voia să rezolv niște probleme cu arendașul, spuse el și se înclină din nou adânc în fața gazdei, înainte de a-și îndrepta în cele din urmă atenția asupra Fenellei.

– Arăți splendid ca întotdeauna, Fenella, spuse el, căutându-i privirea.

O privea, constată ea, ușor precaut, de parcă se întreabă dacă ea avea să-i sară la beregată.

– George, ce mai faci? întreabă ea și îl sărută pe obraz, ca de obicei. Cum era în Derbyshire în această perioadă a anului? Rece, presupun.

– Am petrecut câteva zile plăcute trăgând cu arma, spuse el, acceptând un pahar de șampanie de pe o tavă oferită de un lacheu. Dar pământul este prea înghețat pentru vânătoare.

– Ce ușurare pe bieteale vulpi, în acest caz, spuse Fenella, apoi izbucni într-un râs involuntar când văzu expresia de adevărată derută de pe fața lui George.

– Nu e rău să arătăm puțină compasiune față de animalele sălbatice, se auzi vocea familiară a lui Edward din spatele lui George.

Ochii Fenellei se ridicară pentru a întâlni privirea de un albastru intens și zâmbetul conspirativ al gurii pe care o sărutase de atâtea ori. Gura aceea care îi sărutase fiecare centimetru din corp. Simți cum pământul i se clatină sub picioare.

– Bună seara, domnule Tremayne, spuse ea cu o voce neutră și afișând un zâmbet fad.

– Bună seara, domnișoară Grantley, zise el, apoi se întoarse imediat, pentru a-și saluta gazdele cu o curtoazie impecabilă, după care îi întinse mâna lui George. Lord George, cred că am mai avut plăcerea să ne întâlnim, acum ceva timp.

– Da, așa cred, Tremayne, spuse George cam tăios și strânse foarte scurt mâna întinsă de Edward.

Un val de nou-sosiți îi obligă pe George și pe Edward să renunțe la locurile lor de lângă familia Grantley și să se amestece cu ceilalți oaspeți.

Fenella respiră ușurată, fericită de răgazul temporar. La o primă impresie, părea mai degrabă că George avea să fie cel supărat și bosumflat. Dar nu trebuia să-și facă griji în privința lui decât după ce primul fel principal de mâncare era luat de pe masă, când eticheta cerea ca ea să își îndrepte atenția către vecinul din stânga.

Edward își luă paharul cu șampanie și se instalează într-un colț plin cu cărți din salon, examinând titlurile erudite, întrebându-se câte dintre ele fuseseră deschise în ultimul deceniu.

– Oh, acestea sunt doar de ochii lumii, spuse lângă cotul lui o voce veselă, pe care o recunoscui imediat. Adevăratele cărți pe care le citește lumea sunt în bibliotecă.

– Domnișoară Petra Rutherford, zise el și zâmbi cu o plăcere sinceră.

Îi plăcuseră ambele prietene ale Fenellei, atunci când le întâlnise în Hyde Park.

– Recunosc, tocmai mă întrebam când au fost deschise ultima dată.

– Sunt sigură că sunt șterse de praf în mod regulat, răspunse Petra. Aștepți o ocazie ca să rămâi singur cu Fenella?

– Cât de directă ești, remarcă Edward.

Petra spuse simplu:

– De obicei, este cel mai bun mod de a obține un răspuns.

– Așa am crezut mereu și eu, spuse el, cu ochii la Fenella.

Petra îi urmări privirea și zise repede, ca să nu se răzgândească:

– Vrei un sfat?

Ochii lui o priviră cu interes.

– Da. Totuși, nu garantez că îl voi urma.

– E alegerea ta, spuse ea încruntându-se. Nu ar trebui să mă bag, dar nu suport s-o văd pe Fenella suferind. Ai rănit-o îngrozitor. Dar cred că simți pentru ea ce simte și ea pentru tine. Așa că, dacă ai de gând să discuți cu ea despre ce s-a întâmplat, nu o face pe tonul acela de profesor înțepat, spuse ea și luă un pahar de șampanie oferit de un lacheu. Fenellei nu-i place să fie tratată cu superioritate. Iar tu exact asta ai făcut în scrisoarea aceea.

Fără să-i mai arunce o privire, Petra se îndepărtă, lăsându-l pe Edward șocat și căzut pe gânduri. Dacă se gândea mai bine, chiar i se adresase pe o notă de superioritate și pe un ton de profesor. Nu era de mirare că ea nu îl primise în acea după-amiază, având în vedere acest lucru și toate cuvintele îngrozitoare pe care i le aruncase când erau în fața teatrului. Numai că viața dificilă pe care o dusesse îl învățase să se lupte cu orice preț și mijloace atunci când își dorea ceva. Lucrurile nu-i cădeau din cer. Din păcate, se îndrăgostise de o femeie care nu reacționa bine la tacticile lui dure și agresive.

Sună gongul, iar în încăpere se făcu liniște. Toate privirile se îndreptară spre ușile duble unde stătea Collins cu o foaie de hârtie

în mână, anunțând cu ce parteneri urmau să intre invitații în sala de dineu.

Citi lista cuplurilor, întocmită de Lady Grantley, în ordinea descrescătoare a importanței.

– Lord George Headington și Lady Amanda Sinclair, anunță el, aproape de începutul listei.

George se albi, apoi se înroși. După care își recăpătă calmul, se înclină și îi oferi brațul partenerei sale. Evită să se uite la Fenella, care rămase calmă în picioare, lângă foc, în timp ce lista continua.

– Onorabila domnișoară Grantley și domnul Edward Tremayne, anunță Collins, ajungând în partea de jos a listei.

Edward se înclină și îi oferi brațul Fenellei, cu chipul lipsit de expresie. Ea îl apucă de braț, înclină scurt din cap și îi permise să o însoțească în sufragerie.

– În mijloc, pe partea stângă, murmură ea când intrară în camera unde ceilalți invitați deja se așezau la masă.

George se uită uluit la Edward când se apropiară de locurile lor. Edward îl ignoră și se așeză la dreapta Fenellei, după ce un lacheu îi ținu acesteia scaunul.

– Ce-i asta, Fenella? o întrebă George în șoaptă. Eu sunt cel care te conduce de fiecare dată la cină.

– Știu că așa este, George, dar, după cum ți-am mai precizat, mama a decis că este timpul să mai schimbe un pic lucrurile; nu e ca și cum am fi logodiți. Ar trebui să stai din când în când și cu alți oameni. Oricum, stai lângă mine, sublinie ea șoptit.

George se văzu obligat să accepte explicația. Și, oricum, era mult prea bine-crescut ca s-o ignore pe domnișoara Sinclair. Fenella luă o înghițitură de vin alb din paharul din fața ei.

– Arăți magnific, Fenella, dacă îmi este permis să spun asta, începu Edward. Iar safirele sunt absolut superbe.

– Te rog să nu cauți nici o semnificație în faptul că port safire, îi răspunse ea, mai tăios decât intenționase. Pur și simplu, s-au nimerit să fie cea mai potrivită alegere pentru această rochie.

– Nu m-am gândit la nici o semnificație, spuse el, ridicând paharul cu vin. Nu e nevoie să devii defensivă doar pentru că îți fac un compliment legat de felul în care arăți.

Fenella rămase tăcută o clipă, profitând de răgazul pe care i-l oferea lacheul care-i punea supa în faţă. Când acesta se retrase, spusese încetişor:

– Nu am intenţionat să intru în defensivă.

Edward ridică din sprâncene.

– Atunci, mă bucur că am înţeles greşit, spuse el şi îşi cufundă lingura în supă.

Fenella îşi muşcă buza. Era la fel de rău pe cât se temuse.

– Sper că ai avut o zi plăcută, domnule Tremayne.

– Oh, haide acum, domnişoară Grantley. Poţi mai bine de atât, chicoti el uşor, aruncându-i o privire rapidă, aproape amuzată.

– Abilităţile conversaţionale par să mă fi părăsit, spuse ea, tamponându-şi buzele cu şerveţelul. Dar voi continua să încerc. Aţi avut o zi productivă, domnule Tremayne?

– Cred că poţi răspunde tu la asta, replică el, suficient de încet pentru ca vocea lui să se amestece în zgomotul făcut de zăngănitul tacâmurilor, ciocnitul paharelor şi conversaţiile celorlalţi invitaţi. Crezi că am avut o zi plăcută şi productivă, după ce chiar ieri ai refuzat să vorbeşti cu mine?

– Acum, vorbesc cu tine, răspunse ea, luând cu atenţie o înghiţitură de supă.

– Trebuie să recunosc însă că nu-mi amintesc tot ce ţi-am spus despre teatru, dar admit că a fost, probabil, foarte neplăcut şi îmi pare foarte rău. Ştiu, de asemenea, că tonul scrisorii mele a fost total greşit. Dar nu ar fi trebuit să refuzi să mă vezi, fără nici o explicaţie. Trebuia să discut cu tine. Trebuie să recunoşti asta.

– Întotdeauna este vorba doar despre ce ai tu nevoie, nu-i așa, Edward? spuse ea cu o voce blândă, în care se ghicea totuşi o notă acidă. Te-ai gândit pentru un minut de ce aş fi putut eu avea nevoie, după acea scenă îngrozitoare? Dar nu e acesta locul în care să avem o asemenea discuţie. Ne putem limita la o conversaţie banală, te rog?

Edward era pe punctul de a se ridica şi de a părăsi masa, dar singurele scene dramatice care îi plăceau erau acelea de la teatru. Nu avea chef să fie subiectul unui dezastru social.

– Ai fost în vreun loc interesant ieri după-amiază, domnişoară Grantley? întrebă el pe un ton neutru.

– La British Museum. Au o expoziție egipteană fascinantă... deosebit de informativă, răspunse ea, dorindu-și ca măcar unul din ei să dispară în podea.

Cum naiba aveau să facă față, în felul acela, pentru încă o oră?

Se lăsă liniștea în încăpere, în timp ce farfuriile de supă erau îndepărtate, pentru a fi înlocuite cu plăcouri de langustine, care străluceau în cochiliile lor.

Edward îndepărtă cu îndemănare capul și cochilia crustaceului mare de culoare roz. Apoi, la fel de abil, schimbă farfuria sa cu a Fenellei.

– Permiteți-mi, domnișoară Grantley. Acele volane par în pericol să se scufunde într-o baie de unt.

Ea tocmai se pregătea să atace propriile langustine, în timp ce se întreba cum să țină volanele din dantelă ale mânecilor rochiei departe de sosul din farfurie. Erau peste tot pe masă boluri pentru spălatul degetelor, dar nimic cu care ar fi putut să-și prindă dantela. Însă, iată, Edward rezolvase cu discreție și cu rapiditate problema, înainte chiar ca ea să fie nevoită să-i facă față.

– Mulțumesc, spuse ea.

Era singurul răspuns adecvat, chiar dacă ea crezuse, pentru o clipă, că trebuia să fi fost deranjată de acțiunea lui. Însă, trebuia să admită, majoritatea bărbaților, inclusiv George, nici nu ar fi observat problema, darămite să o mai și rezolve atât de rapid.

– Plăcerea este de partea mea, spuse Edward și începu să își curețe propria langustină, înainte de a-și înmuia degetele în apa caldă, parfumată cu lămâie, din bolul pentru spălat.

– Azi am simțit că vine primăvara, spuse Fenella, înfigând furculița cu doi dinți într-o bucată de langustină. Până și aerul pare că s-a mai încălzit.

– Eu trebuie să recunosc că tot cu blana pe mine am umblat, spuse Edward. Și tot am simțit că-mi este frig când veneam încoace.

– Am auzit azi-dimineață, în zori, cântecul păsărelelor. Știu că acesta este unul dintre primele semne ale sosirii primăverii.

Buzele lui Edward zvâcniră.

– Mă întreb cât timp putem continua asta. Presupun că, după vreme, am putea aborda ultimul discurs al lui Balfour din Camera Comunelor. Din păcate, nu m-am mai uitat pe ziare de câteva zile. Dar poate ai un alt subiect ireproșabil pe care l-am putea explora.

– Mare păcat că nu mai putem vedea nici măcar una dintre pie-sele domnului Wilde puse din nou în scenă, spuse ea, aventurându-se pe un teritoriu interzis în societate, cu speranța că nimeni altcineva în afară de Edward nu o putea auzi. Mi se pare o mare greșeală că munca sa nu a fost reabilitată nici măcar după ce a murit.

– Acesta nu este tocmai un subiect potrivit, draga mea. Cu siguranță, nu unul pe care să îl putem discuta așa cum mi-aș dori la o masă organizată de mama ta. Hai să încercăm ceva mai puțin controversat! Ai planuri de călătorie pentru acest an? Parisul primăvara, poate?

O lălăiră cumva până sosi al doilea fel de mâncare, moment în care eticheta spunea că Fenella trebuia să-și îndrepte atenția către George.

O privire la expresia lui rănită și indignată îi spuse că următoarea oră nu avea să fie mai ușoară decât cea dinainte.

– De ce este omul acela aici? șopti el. E un proscris social, Fenella, iar tu îl tratezi ca pe un oaspete de onoare.

– Edward nu este un proscris social, George, spuse ea scurt. Este un Tremayne, fiul contelui de Pendleton.

– Ar trebui să auzi cum vorbesc despre el fratele și sora lui vitregă, mormăi George în friptura de vită. E *persona non grata* în familie, să știi.

– Atunci, e prostia lor, spuse ea, gustând din carnea de vită. Nu poate fi tras la răspundere pentru circumstanțele nașterii sale.

– Nu de asta se plâng ei. Sau, cel puțin, nu *numai* de asta. Este vorba despre nerecunoștința sa, despre lipsa bunelor maniere, despre faptul că a refuzat să se revanșeze față de familia care l-a tratat cu atâta generozitate...

Fenella îl întrerupse cu un gest neceremonios.

– Refuz să discut cu tine bârfe rău intenționate, George, despre oricine. Spune-mi mai multe despre călătoria ta la Derbyshire.

George se făcu roșu la față și luă o înghițitură prea mare din paharul cu vin din fața sa. Se înecă. Fenella împinse paharul cu apă în direcția lui, în timp ce el se străduia să-și recapete răsuflarea, cu fața îngropată în șervet.

– Ia o gură de apă, George!

– Uneori, ești al naibii de condescendentă, Fenella, spuse el, cu vocea înăbușită în șervet.

O acuzație pe care ea o aruncase asupra celui alt vecin de scaun, se gândi Fenella ironic.

Dineul acela se dovedea a fi cea mai dezastruoasă petrecere la care participase vreodată. Dar de ce ar fi trebuit să se aștepte la altceva?

Cu o supremă ușurare, ea urmă semnul din cap făcut de Lady Grantley și se ridică pentru a-i lăsa pe domni cu vinul de Porto.

Edward se ridică și el.

– Te voi urma în câteva minute, îi spuse el la ureche.

– Nu, te rog, stai și bucură-te de vinul de Porto, răspunse ea. Sunt sigură că amândoi ne vom simți mai bine în companii diferite. Și pot garanta pentru vinul de Porto al tatălui meu.

– Dacă ai putea să-mi citești gândurile în acest moment, Fenella, ai fi mult, mult mai atentă la ce spui în continuare.

Privirea lui pătrunzătoare avea în ea o amenințare inconfundabilă, și Fenella simți cum se înviorază la perspectiva unei dispute adecvate, unde să poată face față divergențelor dintre ei fără teama de a fi văzuți sau auziți. În mod clar, se grăbise cu concluziile când crezuse că totul se sfârșise între ei.

– Mai târziu, poate.

Îl salută rece din cap și ieși cu grație din sufragerie, în urma mamei ei.

Capitolul 25

Sala de bal a conacului familiei Wareham din Devonshire Place era iluminată de numeroase candelabre, podeaua strălucea de cât fusese lustruită, iar ușile duble dădeau spre un salon unde se aflau răcoritoare și gustări și spre încăperea în care bărbații jucau cărți. Scaunele pentru însoțitori erau așezate de-a lungul pereților de culoare crem.

Fenella intră însoțită de George, care manevrase lucrurile în așa fel încât să se urce în trăsura în care se afla ea, când porniseră în coloană din Albemarle Street.

Reușise să evite o întâlnire față în față cu Edward când domniile abandonaseră, în cele din urmă, vinul de Porto din sufragerie și se alăturaseră doamnelor, în salon. Însă acum era mai degrabă confuză decât supărată.

Era clar că Edward nu credea că ceea ce se întâmplase între ei legat de Music Box Theatre constituia sfârșitul legăturii lor. Părea să considere că fusese mai degrabă o mică neînțelegere, din vina amândurora. Următoarea mișcare depindea de ea, iar Fenella nu putea ignora un aspect inevitabil: prezența lui era vitală pentru fericirea ei. Avea nevoie de tot ce însemna el, chiar și de momentele în care o făcea să se enerveze, de cele în care părea malițios și nepoliticos. Edward îi era la fel de esențial precum aerul pe care-l respira. Iubea toate micile lor neînțelegeri, dar și senzația că într-un fel îi aparținea, așa cum și el îi aparținea ei. Putea ea să se îndepărteze de toate acelea? Era necesar să se îndepărteze de Edward și de tot ce însemna el?

Îl pierduse din ochi, în aglomerația creată la plecare. Era posibil ca el să fi fost în una dintre celelalte trăsuri cu care porniseră spre bal, dar se îndoia. Probabil dispăruse pur și simplu în noaptea. Înfruntase acea seară cât putuse el de bine, apoi se retrăsese.

Diana și Rupert se aflau chiar în spatele ei și al lui George în timp ce urcau scara în formă de potcoavă, pentru a fi întâmpinați de Lord și Lady Wareham, care îi direcționară spre majordom, iar aceasta îi anunță în sala de bal.

Petra, implicată într-o conversație cochetă cu unul dintre colegii ofițeri ai lui Rupert, intră în sala de bal chiar în fața lor. Fenella își ajustă panglicile care-i țineau masca argintie și începu să le răspundă celor care o salutau. În timp ce se mișca printre oaspeți, schimbând ici și colo câte un cuvânt, George, cu masca lui stacojie, stătea lipit de ea, cu o mână înfipțată sub cotul ei.

— George, te rog, încetează să mă mai direcționezi ca și cum aș fi o navă în bătaia furtunii, protestă ea în cele din urmă, oprindu-se într-un colț mai liniștit.

Pur și simplu, simțea că nu mai suporta. Dacă el refuza să o asculte atunci când îi spunea politicos, atunci venise momentul să fie drastică.

— Trebuie să înțelegi că nu-ți aparțin, indiferent de ce-ți trece ție prin cap.

— Vei fi soția mea, spuse el, cu un zâmbet încăpățânat. Știi și tu, știu și eu. Nu se poate întâmpla înainte să împlinesc 30 de ani, dar putem sta logodiți până atunci și îmi vei purta inelul. Am vorbit cu tatăl meu. Îi place de tine și a spus că o logodnă lungă este perfect acceptabilă...

— Nu ai nici un drept să vorbești cu tatăl tău despre mine și nu ai nici un drept să-mi vorbești în acest fel, îl întrerupse Fenella furioasă. Ți-am spus deja că nu mă voi logodi cu tine. Îmi place de tine ca prieten, dar nu m-aș căsători cu tine nici dacă ai fi ultimul bărbat de pe Pământ. Te-aș face complet nefericit; știi că nu ne-am potrivi deloc. Tot ce sunt, toate lucrurile în care cred reprezintă o bătaie de cap pentru tine. Cum ai putea avea o soție care a manifestat prin fața Parlamentului?

— Nu vei mai face asta când vei fi soția mea, spuse el cu încăpățănare. Am mai spus-o: te vei schimba. Odată ce vei deveni mamă, totul va fi complet diferit. Chiar și tatăl meu spune că, odată ce o să ai copii, o să uiți de toate prostiile astea cu votul pentru femei și vei sta liniștită acasă, unde îți este locul. Și acum, hai să dansăm! E un vals, și îmi place să valsez cu tine.

Fără să mai aștepte răspuns, o trase pe Fenella pe ringul de dans. Ea era încă prea șocată de declarațiile lui ca să reacționeze. Dar își reveni după un minut.

— Cum îndrăznești să discuți despre mine cu tatăl tău? Lasă-mă imediat să plec, George!

Strânsoarea lui se înteti. Îi simțea forma mâinii cum își lăsa amprenta pe spatele ei. O ținea captivă, iar ea nu știa cum să se desprindă fără să provoace o scenă scandalosă. Și apoi o voce calmă spuse:

— Pot să intervin?

Ea întoarse capul repede. Edward, cu o mască neagră, stătea chiar în spatele ei, cu mâna sprijinită pe brațul lui George. Era un gest total acceptabil, care nu avea de ce să atragă atenția. Dar George îi răspunse tăios:

— Nu, nu poți. Dansez cu logodnica mea, și ea nu mai dansează cu nimeni altcineva în seara asta.

Fenella încremeni. Se făcuse cenușie la față.

— Nu sunt logodnica ta. Lasă-mă să plec, George! Acum!

Expresia lui Edward rămase calmă, cu excepția ochilor, care aruncau fulgere albastre de după masca neagră.

— Cred că ai auzit-o pe lady, Lord George.

— Rămâne cu mine, declară George și încercă să o tragă pe Fenella înapoi la dans. Logodnica mea nu are treabă cu bastarzii.

Tonul lui se ridicase destul de mult încât să fie auzit de dansatorii din imediata lor apropiere. Edward era alb ca varul, dar expresia lui rămase neclintită. Fenella îi zări pe Diana, Rupert și Petra, toți trei cu expresii alarmate, mișcându-se spre ei.

Edward oftă și clătină din cap. Până aici ținuse decizia lui de a evita scenele scandalosase. Ridică o mână și își înfipse pumnul în bărbia lui George. Lord George se prăbuși ca un sac de cartofi. Oamenii din jur se dădură înapoi, în timp ce priveau șocați și fascinați. Scena din fața lor era îndeajuns de scandalosă pentru a anima întregul sezon de baluri, care abia începuse.

Edward o luă de mână pe Fenella.

— Vino cu mine! Mi-a ajuns. Noi doi trebuie să vorbim.

Se îndreptă spre ușile care dădeau spre salonul cu gustări și răcoritoare, strângând-o pe Fenella lângă el și făcându-și drum prin mulțimea care se aduna rapid.

Ea îl urma ascultătoare, uluită și totuși asaltată de un sentiment pervers de ușurare. Ideal era să nu-l fi lăsat pe George lat pe podeaua unei săli de bal aglomerate, dar măcar depășiseră unul dintre obstacolele de pe teren.

— Aici, spuse Edward și deschise o ușă spre o cameră mică, fără ferestre, din spatele salonului cu răcoritoare.

Încăperea era plină de scaune și de tăvi stivuite. Flacăra unei lămpi pe gaz scălda încăperea într-o lumină caldă, aurie.

În sala de bal, Rupert se uită în jos la George, care începea să-și revină.

— N-am înțeles niciodată ce-a văzut Fenella la el, murmură către Diana și Petra, care erau lângă el.

Rupert se aplecă, îl prinse pe George și îl săltă cu ajutorul altor câțiva domni. George se legănă, cu o mână la bărbie, de parcă nu înțelegea ce îl lovise.

— Îți sugerez să te faci nevăzut. Du-te undeva și ține-ți capul sub apă rece, îl sfătui Rupert.

George clipi nedumerit, încă legănându-se și ținându-se de bărbie, până când cineva îl luă de braț și îl conduse spre ieșire.

Rupert se uită în jur la mulțimea care privea cu gura căscată.

— Unde s-au dus Tremayne și Fenella?

— Cred că au mers undeva unde să poată discuta în liniște, spuse Diana.

— Ar trebui să-i căutăm? întrebă Petra, uitându-se în jur, prin sala de bal.

Încăperea zumzăia de voci; orchestra continua să cânte, dar nimeni nu mai dansa. Lumea se adunase în mici grupuri și discuta despre scena extraordinară la care tocmai asistaseră cu toții.

— Cred că Fenella e capabilă să-și poarte singură de grijă, declară Rupert. Cred că ea și Tremayne au o problemă, și ar trebui să le dăm pace, ca s-o poată rezolva.

— Sunt de acord, spuse Diana. Să mergem în salonul pentru cină și să ne comportăm ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic neplăcut.

— Nu poți să te porți așa! Este atât de nepolitic, Edward!

Fenella inspiră adânc pentru prima dată de când Edward o luase de mână și ieșise cu ea din sala de bal.

– Eram extrem de nerăbdător să ieșim amândoi de acolo, răspunse el. Nu mă interesau în mod deosebit regulile de bună purtare în societate, în acele momente.

– Cu siguranță! Și te-ai asigurat că vede asta orice ființă care respiră! Nu e greu de ghicit care va fi subiectul principal al conversațiilor din saloanele din Mayfair, pentru restul sezonului.

– A fost cadoul meu pentru ei... sper să le placă, răspunse Edward.

Se cocoță pe brațul unui scaun, cu masca neagră atârându-i pe un deget, în timp ce o privea pe Fenella cu atenție. Nu părea deloc afectat de cele întâmplate.

– Cum de ai știut despre această cameră? întrebă ea, încercând să tergiverseze.

– Am fost la școală cu Freddie Wareham, spuse el nerăbdător. Mi-am petrecut aici unele vacanțe și cunosc casa. Acum, spune-mi, te rog, de ce susținea George că ești logodnica lui?

– E o prostie. Ți-am spus – sau, mai bine zis, i-am spus asta. Îi tot spun de săptămâni întregi.

Fenella își desfăcu masca și o aruncă pe scaunele stivuite.

Edward își freca absent pumnul.

– Hai, Fenella, să trecem la subiectul care ne doare!

– Ce vrei să spun?

– Lasă-ți furia să se exprime. Trebuie s-o aud.

Ea trase adânc aer în piept.

– În regulă. Am vrut să-ți fac un cadou, o surpriză. Ai respins-o în cei mai duri termeni, acuzându-mă că am avut interese personale. Nu ai mai primit niciodată un cadou?

– Nu, din câte îmi amintesc, răspunse el.

– Nu ai avut niciodată parte de o surpriză?

– Nu de surprize plăcute.

Ea îl privi uimită.

– Nici măcar când erai copil?

– Nu, de când aveam vreo șapte ani și am fost luat de la mama.

El vorbise pe un ton neutru, dar Fenella se umplu de groază când își dădu seama ce însemna, de fapt, declarația lui.

– Oh, cât de îngrozitor, spuse ea, privindu-l plină de compasiune. Îmi pare rău, dragul meu! Acum, nu mai pot fi furioasă. Dar... dar încă nu înțeleg de ce m-ai urât atât de mult în acel moment.

– Nu, scumpa mea, nu te-am urât. Nu te-aș putea urî niciodată. Te iubesc. Zâmbi și întinse brațele spre ea. Vino aici și lasă-mă să-ți arăt cât de rău îmi pare rău că m-am purtat ca o brută! O să-ți explic și de ce nu am vrut acel teatru.

Ea se cuibări fără să ezite la el în brațe și își sprijini capul pe pieptul lui, în timp ce Edward o mângâia pe păr.

– Mi-ai explicat, murmură ea. Nu voiai un public din înalta societate. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Eu m-am gândit doar la o audiență mai mare care să aplaude și la tine primind felicitări pentru o piesă extraordinară, precum și cronici strălucitoare în ziarele de a doua zi. M-am lăsat furată de toate acestea.

– Iar eu am sărit la tine, spuse el, cu regret. Poți să mă ierți, Fenella? Întrebă el, ridicându-i cu un deget bărbia.

– Dacă și tu mă poți ierta.

– Nu am nimic de iertat, spuse Edward, și gura lui coborî pe a ei. După un lung moment, el își înălță capul și o privi în ochi. S-a terminat, scumpa mea?

Ea încuviință din cap, apoi spuse cu un strop de răutate:

– Până la următoarea ceartă.

El zâmbi trist drept răspuns.

– Care mă tem că este inevitabilă, dar voi face tot posibilul pentru a mă asigura că, pe parcursul ei, nu voi uita nici o clipă dragostea pe care ți-o port.

– Îmi tot vine să plâng, spuse Fenella, ștergându-și ochii brusc umezi cu vârful unui deget. De când te-am cunoscut, lacrimile par să izvorască aparent fără motiv, de undeva din trupul meu. Sper că voi trece peste asta. Este îngrozitor de inconvenabil.

Edward îi întinse batista.

– Nu-mi amintesc să mai fi avut vreodată un asemenea efect asupra unei femei.

– Nu voi întreba câte au fost, spuse ea și strânse batista în mâini, cu un zâmbet slab.

– Câtă discreție! comentă el. Acum, permite-mi să-ți spun ce am decis în privința teatrului.

– Nu trebuie să decizi nimic, spuse Fenella repede. Nu trebuie să-l folosești.

– Ar fi o risipă teribilă de bani, ca să nu mai vorbim că am pierde un spațiu foarte atractiv. Vom începe repetițiile acolo săptămâna

viitoare, iar luna următoare vom pune în scenă un spectacol pentru un public invitat personal de mine. Oameni ale căror opinii contează pentru mine. După aceea, în funcție de reacții, critici și sugestii, o să rescriu, după cum va fi nevoie. Apoi vom continua repetițiile și vom avea o premieră discretă pentru oricine alege să participe și este dispus să plătească pentru acel spectacol.

Fenella făcu ochii mari.

– Deci ai hotărât toate astea în doar două zile? Te-ai uitat la spațiu?

– M-am uitat, după ce te-am alungat cu apucăturile mele de brută, zise el și zâmbi cu tristețe. Am vorbit și cu directorul. Erau niște ajustări pe care voiam să le fac la iluminat. Te deranjează?

– Sigur că nu. Ți l-am dat ție, îți amintești? Este al tău, să faci ce vrei cu el, spuse ea, cu ochii strălucind de plăcere.

Edward își băgă mâna în haină.

– Și acum, iubirea mea, am ceva să-ți ofer. Am tot purtat acest obiect cu mine, așteptând momentul potrivit. Și cred că nu poate exista un moment mai bun decât acesta.

Scoase din buzunarul interior de la haină un pachet învelit în hârtie. Fenella tresări neliniștită când el îi puse pachetul în palmă, temându-se că nu avea să răspundă așa cum se aștepta el, temându-se că avea să-i facă exact ce îi făcuse și el ei. Degetele îi cam tremurau, în timp ce desfăcea pachetul.

Suspină impresionată. Era o brățară superbă, cu trei rânduri de safire, cele mai neobișnuite pe care le văzuse în viața ei. Se uită la el, fără cuvinte.

– Dă-mi mâna, spuse el.

Luă brățara de la ea și i-o prinse la încheietură.

Ea o ridică spre flacăra de la lampă și se uită fermecată la pietrele care își schimbau culoarea din albastru intens în roșu, apoi deveneau aproape negre, în timp ce-și răsucea brățara în lumină.

– Safire care-și schimbă culoarea, șopti ea.

– A fost a mamei mele, spuse Edward, fericit să vadă cât era ea de încântată. Mi-aș fi dorit să fi fost ea cea care să ți-o pună la încheietură. I-ar fi plăcut să te vadă purtând-o, mai ales cu rochia aia.

– Ar arăta minunat și dacă aș fi îmbrăcată în zdrențe, răspunse ea.

– Tot minunat ar arăta și dacă n-ai mai purta nimic altceva decât aceste safire, spuse el, cu ochii strălucind când se gândi la trupul ei gol, împodobit doar de pietrele prețioase.

– Nu este corect, ripostă ea, simțind cum trupul răspundea strălucirii senzuale din ochii lui. Nu aici.

El zâmbi și își trecu limba peste buze.

– Să nu pierzi această senzație, draga mea. Mă tem însă că împlinirea va trebui să aștepte puțin. Haide, spuse el și o luă de mână! Trebuie să ne întoarcem în sala de bal.

Fenella încercă să se opună.

– Doar nu vorbești serios, Edward. Nu ne putem întoarce acolo, nu după ce s-a întâmplat.

– Tocmai de aceea ne întoarcem. Nu mă tem de blamul înaltei societăți și nici tu nu ai vreun motiv să te îngrijorezi. Dacă există cineva care ar trebui să se rușineze, acela e clovnul de Headington. Ar fi fost mai convenabil să-l pun la pământ în privat, dar... Ridică din umeri. Am făcut ce trebuia făcut. Acum, ne întoarcem, vom dansa unul, poate chiar două dansuri, apoi ne vom lua rămas-bun de la gazdele noastre și vom pleca de aici cu demnitatea intactă.

– Și după aceea?

– Folosește-ți imaginația, spuse el, trăgând-o înapoi în sala de bal.

Intrară în sala sclipitoare la braț. Orchestra începuse un dans popular, iar cuplurile tocmai se adunau pe ring. Dar erau mai puțini decât de obicei. În încăpere, grupuri mici de invitați erau implicate într-o conversație animată. Pe măsură ce Edward și Fenella înaintau prin sala de bal, conversația părea să se întrerupă, suficient de mult încât să fie perceptibil, în ciuda acordurilor pline de viață care se auzeau dinspre orchestră.

Edward, cu o expresie relaxată, o conduse în rândul cuplurilor care dansau. Îi zâmbi partenerei, în timp ce se așeza vizavi de ea, și începură dansul. Pașii și mișcările precise îi erau familiare Fenellei, care se mișca fără cusur. Dar și Edward părea la fel de priceput ca ea, deși ea își imagina că el nu avusese prea des ocazia să danseze așa ceva.

Când se apropiară și apoi se îndepărtară unul de altul, Fenella o văzu pe Julia Tremayne, care avea o expresie șocată – se uita țintă la Fenella, cu o furie nedisimulată. Ea îi răspunse cu o jumătate

de zâmbet, ceea ce o făcu pe Julia să își întoarcă mînioasă capul în altă direcție.

Când dansul se încheie, Fenella o văzu pe Julia străbătând sala de bal, în direcția camerei în care se jucau cărți.

– Ce te supără? întrebă Edward încet, făcând plecăciunea necesară, în timp ce ea făcea o reverență. Arăți de parcă ai văzut un strigoi, spuse el și o luă de braț. Hai să găsim niște șampanie!

– E vorba despre Julia, spuse ea. Mă privea de parcă ar fi vrut să-mi înfigă un țăruș în inimă.

– Oh, nu-ți face griji în privința ei! Chiar și în cele mai bune momente tot o creatură malițioasă rămâne. Nu se știe ce o stârnește, spuse el și luă două pahare cu șampanie de pe o tavă purtată de un lacheu.

Își ciocni paharul de al Fenellei, într-un toast tăcut.

– Uite-l și pe Carlton; vin amândoi spre noi, spuse Fenella. Par gata de război!

Edward se întoarse cu calm și eleganță, chiar în momentul în care frații lui vitregi ajunseră lângă ei.

– Cum îndrăznești să arunci și mai multă rușine asupra numelui nostru? se răsti Carlton, cu fața roșie și pulsul zbătându-i-se la tâmpile. Provoci cel mai grav scandal din ultimii ani atacând un bun prieten – fiul unui duce, pentru numele lui Dumnezeu – și apoi ai tupeul să te întorci aici și să te porți de parcă ai fi fost invitat la acest bal.

– Am fost invitat, spuse calm Edward. Lord George îi provoacă domnișoarei Grantley neplăceri. Când am protestat în fața lui, m-a insultat într-un mod impardonabil, cu voce tare și în public. Am fost, așa cum sunt sigur că vei aprecia, frate, obligat să mă apăr – atât pe mine, cât și pe această lady, spuse el și luă o înghițitură de șampanie. Nu că ți-aș datora explicații pentru comportamentul meu, dar prefer să păstrez pacea.

Zâmbetul lui îi cuprinse atât pe Julia, cât și pe Carlton. Era un zâmbet care o făcu pe Fenella să tremure.

– Și ce poartă ea la mână? întrebă Julia aproape țipând, roșie toată la față. Brățara aceea, domnișoară Grantley, aparține familiei. Nu ai dreptul s-o porți. Este un bun furat.

Toată lumea din încăpere părea să-și țină, la unison, răsuflarea. Fenella simți că i se face rău. Otrava aruncată de cei doi Tremayne

era aproape palpabilă. Se uită la brățara de la încheietura mâinii, apoi privi întrebător la Edward. Fața lui era o mască: buzele subțiri, ochii duri ca pietrele. Mișcă un braț și o împinse ferm în spatele lui.

– Ce exemplar groaznic, lacom și răutăcios ești, Julia, șuieră el, calm. Iar tu, Carlton... Știți foarte bine că brățara i-a aparținut mamei mele. A fost un cadou de la tatăl meu. Erați în cameră când el trecea în revistă prada luată de la ea, după ce a murit, ca să fie împărțită între voi doi. Brățara a fost singurul lucru care mi-a revenit. Să vă fie rușine amândurora!

Se răsuci pe călcăie și își puse un braț în jurul taliei Fenellei, strecurând-o printre spectatorii care se adunau. Dintr-odată, apărură oameni lângă ei: Petra și ofițerul, Rupert și Diana, adunându-i și pe alții în drumul lor, mișcându-se cu ei prin mulțime. Zumzetul conversației creștea în urma lor.

– O, Doamne, se pare că am stârnit ceva valuri în seara asta. Cred că este timpul să ne luăm rămas-bun, cu scuzele de rigoare pentru neplăcerile neintenționate pe care le-am provocat.

– Vom face același lucru, spuse Rupert. Și țin să te felicit, Tremayne, pentru cât de bine ai dirijat inamicul. După intervenția ta, bănuiesc că Headington nu va mai scoate capul în lume pentru o bună parte a acestui sezon. Cât despre frații tăi vitregi, s-ar putea să descopere că nu mai sunt bine-veniți în saloanele din înalta societate după izbucnirea lor dizgrațioasă din această seară.

– Nici nu vreau să știu ce-o să spună biata mama, gemu Fenella. Toate bârfitoarele de carieră o să sune la ușă, încă din zori, ca s-o informeze.

– Vom fi acolo, să te susținem, spuse Petra. Probabil nu chiar în zori, dar pe la mijlocul dimineții, după ce vei avea șansa să o pregătești cum se cuvine pe Lady Grantley.

Fenella ridică privirea spre Edward, care spuse cu blândețe:

– Vei fi acasă în zori.

Epilog

Trei luni mai târziu, Fenella trăgea cu ochiul de după cortina grea de catifea roșie, care dădea spre auditoriu. Oamenii încă își ocupau locurile și dinspre ei se auzea un zumzet de conversații entuziasmate. Își căută cu privirea părinții, pe locurile pe care le alesese personal pentru ei. Erau deja așezați în centrul celui de-al treilea rând. I se păru că mama ei arăta încordată, așa cum stătea dreaptă în scaun, lângă Lord Grantley care, spre deosebire de ea, se uita în jur prin micul teatru cu o curiozitate amuzată.

– Ești stresată?

Ea se îndepărtă de cortină și se întoarse cu un zâmbet firav spre Edward.

– Da, dar parcă nu chiar pe cât am fost la spectacolul pe care l-am jucat în fața oamenilor tăi, spuse ea. Era atât de important pentru mine ca lor să le placă. Bineînțeles, vreau să meargă bine și în seara asta, dar nu cred că reacția publicului de azi este la fel de importantă pentru tine ca la prima reprezentație.

– E destul de adevărat ce spui, admise el ridicând din umeri. Cu toate acestea, sper, pentru binele tuturor, să nu arunce nimeni cu fructe stricate spre scenă.

– Nu vor face asta, spuse ea încrezătoare. Oh, vor exista câteva comentarii malițioase – cum ar putea să nu existe, cu un astfel de public?! –, dar avem destui prieteni acolo pentru a depăși geloziiile dușmănoase.

– Tu, iubito, cu siguranță ai destui prieteni acolo, spuse el. La să-mă să mă uit la tine!

Aruncă un ochi critic asupra ei. Avea doar două costume pentru piesă, unul alb pentru Rose cea pură și blândă și unul roșu aprins cu negru, pentru Rose cea demonică. Erau simple, dar de efect, și Fenella știa că ambele stiluri i se potriveau. Brățara cu safire schimbătoare nu-i părăsea niciodată încheietura.

– Două minute până se ridică cortina, șopti directorul de scenă. Fenella își înghiți un fior de panică și se grăbi spre culise, ca să își aștepte rândul.

– Chiar nu am înțeles, îi spunea Lady Grantley soțului, în timp ce aplauda viguros, două ore mai târziu. A ucis copilul sau nu?

Lord Grantley clătină din cap.

– Sincer să fiu, nu contează, oricum ar fi. Important este că fica noastră ne-a dezvăluit o latură a ei despre care noi nu știam.

– I-a plăcut întotdeauna să joace pe la serbări, spuse Lady Grantley, luându-și șalul și mănușile.

– Asta a fost diferit, spuse Lord Grantley, în timp ce își ajuta soția să se îmbrace cu haina de nurcă. Nu m-am așteptat niciodată ca fica mea să apară pe o scenă profesionistă, dar trebuie să o admir pentru asta.

– A fost bună, recunosc soția lui. Mărturisesc însă că nu e ceva cu care să fiu de acord. Nu este adecvat, pentru cineva aflat în poziția Fenellei în înalta societate, să facă ceva atât de vulgar precum este actoria pe o scenă publică și să mai primească și bani pentru asta.

Soțul ei clătină din cap și o urmă pe culoar.

– Lady Grantley, Lord Grantley, nu-i așa că Fenella a fost minunată? zise Diana în timp ce se îndreptau spre foaietul aglomerat.

– Știam că va fi bună, dar nu îmi imaginasem cât de bună poate fi, interveni Petra. Probabil sunteți tare mândri!

– Ei bine, nu știu dacă despre mândrie este vorba, draga mea, spuse Lady Grantley. Nu înțelesesem că va fi un spectacol comercial, că lumea va da bani ca să-l vadă...

– Există întotdeauna cheltuieli, draga mea, îi spuse Lord Grantley cu un zâmbet liniștitor. Trebuie să taxeze ceva. Fie și numai închirierea teatrului presupun că se ridică la o sumă considerabilă.

Diana și Petra se uită una la alta.

– Să mergem în culise și s-o felicităm? sugeră Diana.

– Ușa din spatele casei de bilete duce în spatele scenei, spuse Rupert, care se îndreptă în direcția pomenită, urmat de toți ceilalți.

Găsiră cabina mică de machiaj a Fenellei plină de oameni și încărcată cu flori. Ea tocmai încerca să își îndepărteze machiajul în oglindă, când îi văzu cum se chinuiesc să-și facă drum prin mulțime.

– Oh, iată-vă pe toți, zise ea și sări fericită de pe scaun. Vă rog să vă dați înapoi, lăsați-i pe părinții mei... pe prietenii mei să treacă... Îmi pare rău că spațiul este atât de mic.

Întinse o mână spre mama ei și o trase în față, în timp ce mulțimea se mișca pentru a-i face loc.

– Ți-a plăcut, mamă?

– Ai fost foarte bună, draga mea, spuse Lady Grantley. Dar încă nu știu dacă Rose a ucis copilul sau nu. Și așa fi vrut să nu fi luat banii oamenilor ca să te vadă.

– Nu te supăra pe mama ta, Fenella, spuse Lord Grantley, aplecându-se să-și sărute fiica pe obraz. Mi s-a părut splendid, adăugă, apoi se întoarse spre soția sa. Mă îndoiesc sincer că Fenella a luat banii pentru ea, draga mea.

– Nu, bineînțeles că n-am făcut așa ceva! exclamă Fenella.

– Dimpotrivă, murmură Diana. Felicitări, Edward, se adresează ea siluetei înalte care tocmai intrase în cameră.

– Da, un adevărat tur de forță, Tremayne, zise Rupert și îi strânse mâna. Și cu siguranță știi cum să-ți alegi distribuția, adăugă el, sărutând-o ușor pe Fenella pe obraz. O performanță excelentă – și sunt convins că Rose a ucis copilul.

Fenella râse, clătinând din cap.

– Fiecare cu opinia lui, Rupert.

O oră mai târziu, ea și Edward erau, în sfârșit, singuri în cabina de machiaj.

– Ar trebui să ne facem apariția la Shakespeare Head, la petrecerea cu actorii din distribuție, spuse Fenella cu un oftat de epuizare.

– Nu, nu este nevoie, decât dacă vrei cu adevărat. Le-am prezentat deja scuzele noastre, spuse Edward.

– Oh, minunat! Sunt extenuată. Nu știu de ce, spuse ea luându-și haina din cuierul de pe spatele ușii. Putem merge direct acasă?

– Exact la asta mă gândeam și eu, spuse Edward, ajutând-o să-și îmbrace haina.

Îieșiră în stradă și urcară într-o trăsură. Ea se lăsă pe spate și închise ochii.

– A fost o experiență minunată, Edward. Ești mulțumit de felul în care a decurs totul?

— Cum aş putea să nu fiu? răspunse el şi se lăsă pe spate, cu braţele încrucişate şi cu ochii albaştri îndreptaţi spre ea. Dormi câteva minute!

Ea aţipi, legănată de mişcările trăsurii, în zgomotul făcut de copitele cailor pe străzile pietruite.

— Am ajuns?

Fenella tresări şi deschise ochii.

— Într-adevăr, am ajuns.

El sări din trăsură şi-i întinse mâna, ca s-o ajute să coboare. Fenella păşi pe pietrişul unei străzi înguste.

— Unde suntem? Aceasta nu e Praed Street.

— Nu, nu este, spuse Edward zâmbind. Vino cu mine, spuse el făcând semn spre o casă din spatele lor.

Fenellei îi luă un minut ca să-şi dea seama unde se aflau.

— Suntem pe Shepherd Street, spuse ea. Shepherd Market este chiar acolo. Ce căutăm aici? Nu e vorba despre un alt bordel, nu-i aşa?

— Cu siguranţă, nu, declară el. Haide, am ceva să-ţi arăt!

Scoase o cheie din buzunar şi o introduse în uşa casei pe care o indicase. Deschise larg uşa.

Nedumerită, dar curioasă, în ciuda oboselii, Fenella îl urmă într-un foaier mic, pătrat. Era întuneric, dar Edward aprinse o lampă care luminează o scară îngustă şi două uşi, câte una de fiecare parte a intrării principale.

— Pe aici, indică el.

Deschise uşa din dreapta, şi Fenella trecu pe lângă el într-o cameră de zi pătrată. Edward aprinse lampa, iar ea se uită în jur. Era o cameră frumoasă, mobilată plăcut, cu un şemineu Adams şi o fereastră mare care dădea spre stradă.

— Ce e cu casa asta?

Edward puse un chibrit aprins pe lemnul deja pregătit în şemineu, înainte de a-i răspunde. Când focul se aprinse cu o pâlpâire reconfortantă, el adăugă un buştean, apoi se îndreptă şi îşi întoarse faţa spre ea.

— Apartamentul din Praed Street nu este suficient de mare pentru două persoane, îi spuse el, cu o sclipire jucăuşă în ochi. Şi nu cred că tu şi doamna Hammond aţi duce-o foarte bine sub acelaşi acoperiş. Deci — făcu un gest larg —, ai putea locui aici, Fenella?

Ea începea, încetișor, să înțeleagă.

– Vrei să locuiesc aici... cu tine?

– M-am săturat să te tot duc acasă, pe Albemarle Street, în zorii zilei, răspunse el.

– Nu pot pur și simplu să mă mut cu tine. Mama mea ar muri de rușine.

– M-am gândit să vorbesc cu tatăl tău cât mai curând posibil.

Ea se uita fix la Edward, fără cuvinte, până când el spuse:

– Fenella, dragostea mea, nu mă mai ține în suspans. Vrei?

– Ce să vreau?

El oftă adânc.

– De obicei, nu ești atât de obtuză. Să te căsătorești cu mine, bineînțeles.

După cum decursese propunerea, s-ar fi spus că era cea mai lip-sită de romantism cerere în căsătorie pe care și-o imaginase Fenella. Dar pentru ea era perfectă.

– Doar ca să nu mai fi nevoit să mă duci acasă în zorii zilei? întrebă ea cu o strălucire poznașă în priviri.

– Ai un simț al umorului îngrozitor de inadecvat, Fenella Grantley, spuse și o trase spre el. Acum, dă-mi un răspuns cum se cuvine!

– Bineînțeles că o să mă căsătoresc cu tine. Cum să n-o fac? Suntem ca niște bucăți de puzzle; ne potrivim împreună, cu excepția ocaziilor în care părem să fim din puzzle-uri diferite.

– Ei bine, asta face parte din distracție, nu-i așa? spuse Edward, trăgând-o din nou în brațele lui. Ai prefera să ne aflăm mereu în același puzzle?

Ea clătină din cap.

– Nu. Îmi place să mă cert cu tine aproape la fel de mult pe cât îmi place să fac dragoste cu tine. Am nevoie de focul acela. E oare ceva greșit în asta?

– Unii ar putea considera așa, dar eu, cu siguranță, nu. Și eu am nevoie de foc, dragostea mea.

Ea își puse brațele în jurul lui, trăgându-i capul în jos, astfel încât buzele lor să se întâlnească.

– Putem rămâne aici în seara asta?

– Totul este pregătit la etaj. Și vei fi fericită să afli că există apă curentă, caldă și rece, precum și un closet cu apă. Cum ți se pare?

– Ca o bucătică de rai.

Se uită în jur, prin casă, și observă că rafturile de cărți aflate de ambele părți ale șemineului erau deja pline.

– Este o casă întreagă?

– O casă întreagă. Există bucătărie, camere pentru servitori la mansardă și patru dormitoare, în cazul în care avem musafiri.

– Când ne putem muta?

Mintea Fenellei deja lucra frenetic și făcea planuri legate de organizarea propriei gospodării.

– Eu deja m-am mutat, dar sunt convins că ar trebui să discut cu tatăl tău înainte să faci niște aranjamente permanente, spuse el.

Fenella clătină din cap.

– Tatăl meu nu crede în prostia aia cu permisiunea, în ceea ce mă privește.

– Ce om luminat! Nu e de mirare că a dat naștere unei fiice atât de rebele.

Fenella întinse o mână.

– Hai să urcăm la etaj, și o să-ți arăt eu cât de rebelă pot fi!

– Aceasta este o perspectivă căreia nu-i pot rezista.

În aceeași colecție
au apărut:

- Johanna Lindsey, *Când inima dictează*
Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*
Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*
Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*
Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*
Julie Garwood, *O nuntă de vis*
Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*
Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*
Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*
Christina Dodd, *Dragoste și abandon*
Julie Garwood, *Secretele unei doamne*
Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*
Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*
Karen Robards, *Atracție scandalosă*
Christina Dodd, *Legile iubirii*
Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*
Stephanie Laurens, *Peșitoarea*
Karen Robards, *Suflete captive*
Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*
Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*
Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*
Victoria Alexander, *Dragoste de probă*
Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*
Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*
Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*
Stephanie Laurens, *Provocarea*
Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*
Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*
Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*
Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*
Johanna Lindsey, *Promisiunea*
Christina Dodd, *Ispita*
Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*
Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*
Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*
Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*
Christina Dodd, *Arta iubirii*
Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*
Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*
Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*
Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*
Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*
Christina Dodd, *Suflete pereche*
Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*
Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*
Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*
Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*
Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*
Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*
Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*
Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*
Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*
Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*
Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*
Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*
Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*
Julie Garwood, *Dorințe rebele*
Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*
Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*
Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*
Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*
Teresa Medeiros, *A ta până în zori*
Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*
Johanna Lindsey, *Jocul seducției*
Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*
Anne Barton, *Păcătoasa*
Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*
Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*
Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*
Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*
Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*
Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*
Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*
Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*
Jennifer Blake, *Capcana inimii*
Victoria Alexander, *Șarada*
Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*
Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*
Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*
Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*
Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*
Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*
Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*
Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*
Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*
Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*
Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*
Lorraine Heath, *Lordul ispitei*
Kate Noble, *Rămășagul*
Victoria Alexander, *Mărturisirea*
Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*
Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloaasă*
Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*
Lorraine Heath, *Doamna de companie*
Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*
Tessa Dare, *Un dans cu un duce*
Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*
Meredith Duran, *Amăgirea*
Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*
Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*
Tessa Dare, *Dublă tentație*
Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*
Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*
Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*
Heather Webb, *Cum să devii împărăteasă*
Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*
Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*
Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*
Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*
Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*
Christina Dodd, *Înșelătoria*
Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*
Kelly Bowen, *Capcana dragostei*
Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*
Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*
Cheryl Holt, *O propunere tentantă*
Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*
Johanna Lindsey, *Seduția*
Joanna Shupe, *Contesa libertină*
Christina Dodd, *Vraja unui sărut*
Karen Robards, *Foc și gheață*
Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*
Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*
Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*
Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*
Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*
Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*
Jo Beverley, *Infama mea doamnă*
Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*
Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*
Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*
Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*
Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*
Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*
Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*
Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*
Lorraine Heath, *Invitație la seducție*
Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*
Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*
Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*
Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*
Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*
Valerie Bowman, *Contesă fără voie*
Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*
Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*
Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*
Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*
Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*
Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*
Anna Harrington, *Secrete și tentații*
Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*
Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*
Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*
Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*
Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*
Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*
Alissa Johnson, *Aproape o lady*
Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*
Lorraine Heath, *Ultimul rebel*
Mia Marlowe, *Darul atingerii*
Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*
Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*
Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*
Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*
Lorraine Heath, *Intenții vinovate*
Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*
Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*
Lenora Bell, *Dacă aş avea un duce*
Lorraine Heath, *Iubire fără mască*
Cara Elliott, *Tentații periculoase*
Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*
Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*
Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*
Penny Jordan, *Iubiri și mătăsurii*
Penny Jordan, *Iubiri și păcate*
Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*
Lorraine Heath, *Cucerește-mă din nou*
Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*
Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*
Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*
Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*
Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*
Meredith Duran, *Cineva care să mă apere*
Julie Anne Long, *Capitularea*
Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*
DeeAnne Gist, *Fata de la Tiffany*
Juliana Gray, *Cum să-ți împlânzești ducele*
Meredith Duran, *Regina de gheață*
Tessa Dare, *Zeița vânătorii*
Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*
Alissa Johnson, *Vicii și virtute*
Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*
Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, *Predarea sirenei*

Grace Burrowes, *O cheștiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Viconte și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandalosă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*
Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*
Lorraine Heath, *Secretul contesei*
Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*
Anne Barton, *Tentația*
Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*
Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*
Lorraine Heath, *Masca dragostei*
Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*
Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*
Deeanne Gist, *În vârtoarea vieții*
Anne Barton, *Nopti scandaloase*
Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*
Anna Harrington, *Păcatele unui crai*
Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*
Anna Harrington, *Peștorul*
Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*
Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*
Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*
Loretta Chase, *Curtezana*
Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*
Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*
Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*
Valerie Bowman, *Un lord legendar*
Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*
Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*
Loretta Chase, *Nu mă ispiti*
Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*
Daisy Goodwin, *Victoria*
Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*
Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*
Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*
Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*
Lorraine Heath, *O datorie de onoare*
Lesley Downer, *Regina din umbră*
Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*
Johanna Lindsey, *Tu ești tot ce-mi doresc*
Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*
Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*
Joanna Shupe, *O înțelegere scandaloasă*
Johanna Lindsey, *Moștenitoarea*
Vanessa Kelly, *Nopti de seducție*
Sabrina Jeffries, *O noapte cu un prinț*
Johanna Lindsey, *Bărbatul visurilor mele*
Kerrigan Byrne, *Ducele cu tatuaj*
Christi Caldwell, *Pentru inima unei doamne*
Anna Campbell, *Șapte nopți de pasiune*
Lorraine Heath, *Între dorință și scandal*
Christi Caldwell, *Secrete din trecut*
Johanna Lindsey, *Iubește-mă o veșnicie*
Jane Austen, *Rațiune și simțire*
Johanna Lindsey, *Pe urmele iubirii*
Sarah MacLean, *Capcană pentru duce*
Leila Meacham, *Titanii*
Joanna Shupe, *Un an de căsnicie*
Sophie Barnes, *Un duce neobișnuit*
Johanna Lindsey, *Zâmbetul iubirii*
Tessa Dare, *Pact cu ducesa*
Stephanie Laurens, *Anotimpul iubirilor*

Lorraine Heath, *Dragostea unui duce*
Susanna Craig, *Sărutul unei hoațe*
Sabrina Jeffries, *Să nu seduci un crai*
Sophie Barnes, *Ducele dorințelor ei*
Kelly Bowen, *Ultima noapte cu un conte*
Tessa Dare, *Jocul de-a guvernanta*
Lorraine Heath, *Un rebel desăvârșit*
Sabrina Jeffries, *Pentru iubirea unui duce*
Stephanie Laurens, *Ispitirea lui Thomas Carrick*
Johanna Lindsey, *Ascultă-ți inima*
Caroline Linden, *Fostul și viitorul meu duce*
Kate Moore, *Păcate pentru un sfânt*
Christi Caldwell, *Secretul Cleopatrei*
Sophie Barnes, *Ducele bastard*
Loretta Chase, *Un cavaler desăvârșit*
Sabrina Jeffries, *Răzbunarea unui scoțian*
Lorraine Heath, *Să nu iubești un cowboy*
Susanna Craig, *Tentații pentru o moștenitoare*
Johanna Lindsey, *Dorință neîmblânzită*
Lorraine Heath, *Pasiunea unui cowboy*
Caroline Linden, *Un conte ca tine*
Kate Moore, *Salvarea unei diavolițe*
Johanna Lindsey, *Lasă dragostea să te găsească*
Valerie Bowman, *Să n-ai încredere într-un un pirat*
Sabrina Jeffries, *Vicontețe păcatului*
Kate Moore, *Seducerea unui înger*
Valerie Bowman, *Libertinul meu preferat*
Mia Marlowe, *Unicul domn Sinclair*
Candace Camp, *Sub vraja iubirii*
Sabrina Jeffries, *Nu face pact cu diavolul*

Valerie Bowman, *Un duce ca nimeni altul*
Maya Banks, *Subjugarea unui scoțian*
Candace Camp, *O lady greu de cucerit*
Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*
Mia Marlowe, *Biblia burlacilor*
Victoria Alexander, *În căutarea unui soț*
Vanessa Kelly, *Nunta unui spion regal*
Sophie Barnes, *Enigmatica ducesă*
Julia London, *Neastâmpărata*
Valerie Bowman, *O pasiune de-o noapte*
Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*
Mia Marlowe, *Reguli de bază pentru burlaci*
Kerrigan Byrne, *Totul e permis în dragoste*
Julia London, *Mireasă pentru un crai*
Vanessa Kelly, *Nunta unui scoțian*
Candace Camp, *Misterul de la Winterset*
Julia London, *Libertinul și debutanta*
Victoria Alexander, *Darul iubirii*
Sabrina Jeffries, *Cum să devii ducesă*
Victoria Alexander, *Când ne vom revedea*
Lorraine Heath, *Seducătorul*
Sarah MacLean, *Dorințe periculoase*
Maya Banks, *Cel mai dorit scoțian*
Victoria Alexander, *Să fie dragoste*
Anna Bennett, *Un conte doar pentru mine*
Christi Caldwell, *Îmblânzirea scorpiei*
Sabrina Jeffries, *Ce își dorește un duce*
Suzanna Craig, *Sedus de o străină*
Valerie Bowman, *Încurcăturile dragostei*
Sabrina Jeffries, *Să iubești o păcătoasă*

Kelly Bowen, *Noaptea unui nelegiuit*
Anna Bennett, *Visând la un duce*
Sabrina Jeffries, *Un libertin seducător*
Joanna Shupe, *Cuceritorul de pe Fifth Avenue*
Lorraine Heath, *Ducesa din patul lui*
Christi Caldwell, *Guvernanta*
Victoria Alexander, *O aventură pasională*
Joanna Shupe, *Prințul de pe Broadway*
Sabrina Jeffries, *Secretele vicontelui*
Christie Caldwell, *Pentru inima unui marchiz*
Johanna Lindsey, *Fă-mă să te iubesc*
Victoria Alexander, *Moștenitoarea fugară*
Johanna Lindsey, *Dragostea unui pirat*
Sabrina Jeffries, *Burlacul*
Anna Bennett, *Când visezi la un rebel*
Christie Caldwell, *Contele și curtezana*
Johanna Lindsey, *Paradisul sălbatic*
Paula Quinn, *Stăpânul negurilor*
Jane Feather, *Ispitește-mă cu diamante*
Nicola Cornick, *Dulce răzbunare*
May McGoldrick, *În numele iubirii*

va apărea:

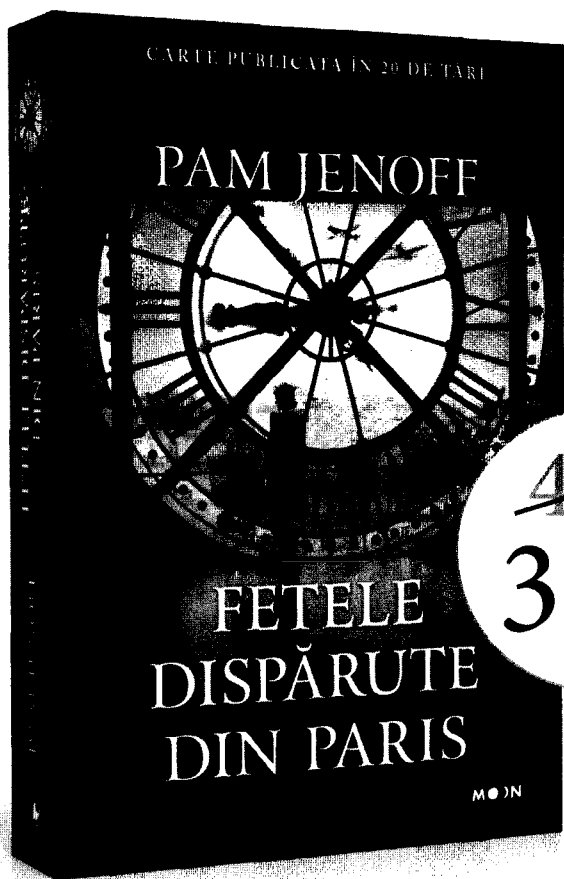
Lauren Willing, *Soția engleză*

Completează-ți colecția!

blue
MOON

~~49⁹⁰~~ lei
31⁴³ lei

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte“ la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA®